

De Jungle van Avontuur

Door

Yahoo!-Groep 'Blyton'

(<http://groups.yahoo.com/group/blyton/>)

Geschreven door:

Anita Bensoussane

Michael Edwards

Bikram Bhakta Joshi

Nanine Kamp

Hari Menon

Shagufta Naaz

Keith Robinson

Becommentarieerd door de Groepsleden.

Er wacht de kinderen een spannende vakantie wanneer ze horen dat ze deze in het verre India gaan doorbrengen. In een huis in de jungle, ver weg van de grote steden.

En zoals altijd valt de groep in het avontuur op het moment dat ze arriveren. En wat voor een avontuur! Vreemde mannen in de nacht, een geheime gang, een merkwaardige jongen, en een geheimzinnig raadsel van 100 jaar oud, brengt de kinderen tot raadsels.

In het begin weet niemand wat hij of zij ervan moet denken, maar langzaam valt alles op zijn plaats; en Philip met zijn nieuwe lievelingsdier Rikki, Jack, Dinah, Lucy-Ann, en natuurlijk ook Kiki, hebben een fantastische tijd met het oplossen van de geheimen van 'De Jungle van Avontuur'!

© Yahoo!-Group 'Blyton', 2008
Vertaald uit het Engels door Nanine Kamp, © 2009-2010
Oorspronkelijke titel: The Jungle of Adventure

Inhoud:

HOOFDSTUK 1. OPWINDEND NIEUWS	4
HOOFDSTUK 2. VOORBEREIDINGEN	10
HOOFDSTUK 3: OP WEG NAAR HET AVONTUUR!	18
HOOFDSTUK 4. EINDELIJK IN INDIA!	22
HOOFDSTUK 5. DE 'DAK BUNGALOW'	28
HOOFDSTUK 6. EEN ONVERWACHTE VERSTORING	34
HOOFDSTUK 7. AVONTUREN IN DE NACHT	40
HOOFDSTUK 8. EEN WIJZIGING IN DE PLANNEN	45
HOOFDSTUK 9. EEN AFSCHUWELIJKE SCHOK	50
HOOFDSTUK 10. EEN WEG NAAR BUITEN	57
HOOFDSTUK 11. HET VERHAAL VAN KRISH	62
HOOFDSTUK 12. HET OUDE LOGBOEK	67
HOOFDSTUK 13. DE DOLMEN NOGMAALS ONDERZOCHT	73
HOOFDSTUK 14. JAYA, EN KRISH!	81
HOOFDSTUK 15. SPANNENDE PLANNEN	88
HOOFDSTUK 16. IN DE GEHEIME GANG	93
HOOFDSTUK 17. VREEMDE DINGEN IN DE OCHTEND!	100
HOOFDSTUK 18. TERUG NAAR DE DAK BUNGALOW	108
HOOFDSTUK 19. PHILIPS PLAN	114
HOOFDSTUK 20. ALLES EINDIGT GOED	122

Hoofdstuk 1. Opwindend nieuws

Door Nanine Kamp

Review door Anita Bensoussane

Dinah was een brief aan het lezen. Haar moeder had hem haar geschreven, en het meisje had hem zojuist ontvangen. Nu zat ze in een hoek van de conversatiezaal van haar kostschool, en haar ogen vlogen over de regels. Langzaam werd haar gezicht rood, en plotseling haalde ze diep adem.

“Moet je eens horen wat mijn moeder schrijft!” zei ze tegen haar vriendinnen in de conversatiezaal. Het was middag en de meisjes hadden een uurtje vrij voordat ze hun huiswerk moesten gaan maken.

Maar voordat Dinah haar zin had kunnen afmaken, vloog de deur van de zaal open en een meisje met rood haar en sproeten over haar hele gezicht rende naar binnen. Ze zag er opgewonden uit en haar gezicht was net zo rood als die van Dinah.

“Dinah! Dinah!” gilde ze luid. “Heb je tante Allie’s brief gelezen? Oh, ik kan niet wachten tot de vakantie begint!”

“Lucy-Ann!” zei Pam bestraffend. Pam was het hoofdmeisje van Dinahs klas. “Hoe durf je zo bij ons naar binnen te rennen!” Maar haar stem ging op in het lawaai, want Dinah antwoordde zelfs nog luider:

“Ja! Wat een verrassing, hè? Oh, ik kan ook niet wachten.”

De twee meisjes grepen elkaar beet en sprongen enthousiast door de zaal. Erika, die op de grond had liggen lezen, vluchtte haastig naar een veiliger plek. Vast zou een van de twee meisjes over haar zijn gevallen als ze niet was weggevluht. Dinah en Lucy-Ann zagen haar niet eens gaan. Zo opgewonden waren ze! De meisjes in de zaal keken naar de twee en glimlachten. Ze vroegen zich af wat het nieuws wel mocht zijn. Als zelfs Lucy-Ann zo opgewonden was, dan moest het wel fantastisch zijn!

“Nou,” zei Pam na een poosje. “Nu is het wel genoeg. Anders denken de leraressen nog dat we gek geworden zijn. Word wat rustiger, alsjeblieft, en vertel ons jullie nieuws.”

Eindelijk kalmeerden Dinah en Lucy-Ann een beetje. Maar hun gezichten waren nog steeds rood.

“Moeder heeft fantastisch nieuws,” vertelde Dinah. “We gaan naar het buitenland de komende vakantie. En jullie raden nooit naar welk land.”

De meisjes in de zaal konden het niet raden, en dus vertelde Dinah het.

“India! We gaan naar India! Is dat niet fantastisch?”

Dat was het zeker. De meisjes keken met verbazing naar Dinah en Lucy-Ann in het midden van de zaal. India, zo ver weg! Wat een fantastische tijd zouden ze daar hebben!

“Wat ontzettend leuk voor jullie,” zei Pam. “Alsjeblieft, vertel ons meer. Waar in India gaan jullie heen, en hoe gaan jullie er heen?”

“Moeder geeft ons niet veel details. Ze vertelde alleen dat Bill is uitgenodigd om bij iemand die hij kent te logeren, en dat we allemaal mee mogen,” antwoordde Dinah terwijl ze op haar moeders brief keek die ze nog steeds in haar hand had. “We gaan vliegen. Oh, het wordt fantastisch!”

Het was inderdaad iets om naar uit te kijken. Dinah en Lucy-Ann telden de dagen voordat de vakantie zou beginnen. Vijfendertig dagen! Het leek nog een heel lange tijd, maar de dagen zouden snel voorbij gaan. De twee meisjes bekeken India op de grote aardbol die in Dinahs klaslokaal stond.

“Daar is het!”, wees Dinah.

“Wat een groot land,” merkte Lucy-Ann op. “Het lijkt zelfs nog groter dan op de kaarten die ik heb gezien.”

“Dat komt omdat India bij de evenaar ligt”, legde Dinah uit.

“Vergeleken met India is Engeland maar erg klein.”

“Kunnen we zien waar in India we naar toe gaan?” vroeg Lucy-Ann. “Tante Allie heeft ons de naam geschreven, maar het was zo’n vreemde naam dat ik hem weer helemaal vergeten ben. Weet jij hem nog?”

“Khitapur”, antwoordde Dinah. “Het was Khitanpur.”

De twee meisjes zochten op de aardbol, maar konden Khitanpur niet vinden.

“We moeten het in de atlas opzoeken,” zei Dinah.

Naarmate de dagen verstreken hoorden de kinderen meer over de reis. Ze zouden naar een plek gaan waar veel jungle was. Een verlaten omgeving, ver weg van de grote steden, dat prachtig begroeid was. Mevrouw Cunningham stuurde de kinderen een boek over de streek en de twee meisjes lazen het geïnteresseerd. “Moet je kijken hoeveel mooie vogels er zijn,” zei Lucy-Ann tegen Dinah. “Ik wed dat Jack daar een paar schitterende foto’s kan maken.”

Jack was Lucy-Anns oudere broer, en ze was erg trots op hem. Lucy-Ann en Dinah waren geen echte zusjes. Dinahs moeder had Jack en Lucy-Ann geadopteerd nadat de kinderen een opwindende vakantie met elkaar hadden beleefd. Lucy-Ann aanbad Dinahs moeder, maar Jack had een speciale plaats in haar hart. Het meisje vond het niet prettig dat zij en Jack tijdens de schooltrimesters van elkaar gescheiden waren. Maar in de vakantie zagen ze elkaar weer, en Lucy-Ann keek ernaar uit om weer bij haar broer te zijn. Jack hield van vogels. Hij had een eigen papagaai, die Kiki heette en die met hem op school was. Kiki kon een heleboel zinnetje zeggen en ontelbare geluiden nadoen. Ze gooide alles gewoonlijk door elkaar, wat de kinderen tot onbedaarlijke lachbuien bracht. Dinah bracht Lucy-Ann terug naar de werkelijkheid.

“Hij moet dan niet vergeten een heleboel filmrolletjes te kopen,” zei ze tegen het jongere meisje. “Ik weet niet of we daar een winkel zullen vinden die dat verkoopt.”

De dag kwam dat meneer en mevrouw Cunningham op school arriveerden om de kinderen mee uit te nemen. Ze hadden de school daarvoor speciale toestemming gevraagd, omdat enkele voorbereidingen voor India niet konden wachten tot het schooljaar voorbij was. Ze gingen met de kinderen naar het ziekenhuis om de vereiste inentingen te halen, en Kiki zou door een dierenarts worden onderzocht. Beide waren voor India nodig.

Dinah en Lucy-Ann wachtten opgewonden bij de voordeur. Toen ze Bills auto de hekken van de school binnen zagen rijden,

begonnen ze te rennen. De auto kwam bij de meisjes tot stilstand en een deur opende.

“Tante Allie!” schreeuwde Lucy-Ann. “Ik heb je gemist!”

Het meisje rende in de armen van mevrouw Cunningham en omhelsde haar stevig. Achter mevrouw Cunningham opende een tweede deur en twee jongens stapten uit de auto. Meneer en mevrouw Cunningham waren eerst bij de school van de jongens geweest, en daardoor waren Jack en Philip er al.

“Jack!” riep Lucy-Ann verheugd toen ze haar broer zag. “Ik had niet verwacht dat je hier zou zijn!”

Jack glimlachte. “Hallo zus,” zei hij.

Het was duidelijk dat Jack Lucy-Anns broer was: Hij had precies hetzelfde rode haar als het meisje, en dezelfde enorme hoeveelheid sproeten op zijn gezicht. Lucy-Ann maakte zich van mevrouw Cunningham los en vloog haar broer om de hals. Ze was overgelukkig hem weer te zien.

“Hallo!” zei een stem boven haar. “Lucy, Lucy!”

“Kiki!”, riep Lucy-Ann uit.

“Afscheidskus!” riep Kiki en maakte toen het geluid van een erg dikke kus.

Lucy-Ann moest lachen.

“Nu toch nog niet,” zei ze. “Maffe Kiki.”

Maar de papagaai wilde alleen een knuffel en het meisje gaf het haar.

Dinah had haar moeder ook gekust en had Philip, haar broer, begroet. Ze was niet zo uitbundig als Lucy-Ann. Nu wenkte ze met haar hoofd in de richting van de ramen boven de grote schooldeuren.

“Denk maar niet dat het stil is daarachter,” zei ze tegen Philip.

“Alle meisjes zijn nieuwsgierig ons te zien.”

“Iedereen in de auto graag,” klonk een diepe stem plotseling vanaf de bestuurdersplaats van de auto. “Laten we gaan. We hebben een drukke dag vandaag, en ik moet jullie op tijd hier weer afleveren.”

Het was Bill, mevrouw Cunninghams echtgenoot. Hij had de auto niet verlaten, en Lucy-Ann ging vlug naar hem toe om hem ook te omhelzen.

Iedereen stapte in de auto, opgewonden met elkaar pratend. Bill startte en de auto reed weg.

Ze hadden een leuke dag in de stad. Lucy-Ann was voor de prikken een beetje bang geweest, maar dat ging goed. Kiki maakte veel meer problemen. Het moment dat Jack met haar de behandelkamer van de dierenarts betrad, probeerde de papagaai te ontsnappen. Maar Jack hield haar stevig vast. Kiki werd boos en krijsde luid. Iedereen in de wachtkamer kon haar horen. Maar de dierenarts was dit alles gewend en hij ging deskundig met de papagaai om. Kiki werd grondig onderzocht, en toen alles voorbij was gaf de arts haar enkele snoepjes als beloning.

“Je papagaai ziet er prima uit,” vertelde de dierenarts Jack. “Ik zal een brief schrijven waarmee je haar naar India kan nemen.”

Jack was opgelucht. Hij was bang geweest dat Kiki India niet in had gemogen. Als dat zo was geweest, dan zou hij ook niet meegegaan zijn! Maar nu was duidelijk dat hij met de anderen mee kon.

Ze deden enkele boodschappen in de stad. Kiki was erg luidruchtig. Ze voelde dat Jack opgelucht was. In de kledingwinkel vloog ze naar de stang boven de kleedhokjes en liep erover heen en weer, in elk hokje naar beneden kijkend.

“Hallo?” zei ze met een diepe, mannelijke stem. “Hallo?”

De vrouwen in de kleedhokjes schrokken enorm. Lucy-Ann kon niet helpen hard te lachen, hoewel dat niet erg beleefd was.

“Waar heeft ze dat geleerd?” vroeg ze aan Jack.

“Van het schooltoneelstuk,” antwoordde Jack. “Het is de stem van de politieman die de telefoon opneemt. Kiki was bij enkele repetities aanwezig, en ze heeft wat zinnetje opgepikt.”

“Politie!” zei Kiki die Jack had horen praten. Dat woord herinnerde haar aan nog meer zinnen. “Haal de politie!” riep ze luid, en toen imiteerde ze het geluid van het fluitje!

“Pieeeeeeeeeeeeeee!” klonk het hard door de winkel.

De winkeleigenaar kwam ongerust aanrennen. Lucy-Ann kon niet ophouden met lachen.

“Oh, ik vind het heerlijk als Kiki zulke dingen doet,” zei ze. “Oh is het niet geweldig dat we nog maar twee weken school hebben? Dan zijn we allemaal weer samen.”

“En dan gaan we naar India”, zei Philip met twinkelende ogen.

“Wat zullen we een opwindende tijd hebben!”

Ja, Philip had gelijk. Ze zouden een opwindende tijd krijgen!

Hoofdstuk 2. Voorbereidingen

Door Bikram Bhakta Joshi

Eindelijk kwamen de laatste dagen voordat ze zouden vertrekken. En wat een chaos was het! Wat met Dinah die met Philip ruzie maakte over een glimworm – zijn nieuwste lievelingsdier die hij van plan was mee naar India te nemen. Dinah was natuurlijk woedend! Niet dat kruipende, kriebelende ding, nog voor geen miljoen! Ze zou het simpelweg niet kunnen verdragen. En dan te bedenken dat ze in het vliegtuig de stoel naast Philip had! Ze zou de hele vliegreis in angst zitten voor het moment dat het al kronkelend tevoorschijn zou komen en over haar zou kruipen.

Brrrr!

“Maar ze is zo mooi!” antwoordde Philip protesterend terwijl hij de glimworm uit de plastic doos met gaatjes nam waar hij haar hield. Dinah trok een afgrijpselijk gezicht en vloog met een gil de kamer uit.

“Wacht – je moet het groenachtige licht zien dat haar achterlijft uitstraalt. Je bent een stommeling om bang te zijn voor zo’n onschuldig schepsel!”

Maar, tot Philips verontwaardiging en Dinahs grote opluchting mocht ‘het onschuldig schepsel’ niet mee – na een vastberaden ‘nee’ van Bill.

“Ten eerste, de vliegtuigmaatschappij laat glimwormen in haar vliegtuigen niet toe. En ten tweede: zelfs als je het zou lukken haar naar India te smokkelen, ik betwijfel of het klimaat daar wel goed voor haar is. Ik denk niet dat ze zou overleven,” legde Bill vriendelijk maar vastberaden uit. “Natuurlijk wil je niet dat ze uiteindelijk dood gaat door jouw reis, niet?”

Natuurlijk zag Philip in dat Bill daarin gelijk had, en dus zag hij af de glimworm een reis naar India te geven. Nou ja, misschien zou hij in India op iets anders stuiten. Misschien een baby olifant! Hij lachte stil toen hij dacht aan een schattige kleine olifant naast hem lopend, en Dinah met een verslagen blik op haar gezicht.

En bovenop deze drukte was die gekke vogel van een Kiki, voortdurend krijsend, en een plaag voor iedereen. Ze voelde de opwindning en was buiten zichzelf.

“Geef die zakdoek terug, Kiki... KIKI!” gilte de arme Lucy-Ann, die er genoeg van had om het zakdoekje steeds opnieuw op te moeten vouwen en in te pakken, voor de vijfde keer alweer, alleen om het weer door de opgewonden vogel weg gegrist te zien worden.

“Slechte Kiki!” zei Jack, en hij gaf Kiki een scherpe tik op haar bek – nadat hij het verkreukelde zakdoekje weer aan Lucy-Ann gegeven had.

“Arme Kiki! Slechte Kiki!” zei Kiki nijdig. “Sarme Kiki! Lechte Kiki!” En ze verstopte haar kop in haar vleugel – alsof ze zich schaamde.

“Ja, je moet je schamen,” zei Jack streng. “Echt waar – je bent soms onmogelijk, Kiki. Maar toch hou ik van je.”

Jack krabde over Kikis vleugels en meteen trok ze haar kop weer tevoorschijn en blies zichzelf op om een nieuw afschuwelijk geluid te maken. Maar toen ze Jacks strenge gezicht zag, bedacht ze zich en in plaats daarvan begon ze aan zijn oor te knabbelen waarbij ze tedere geluidjes maakte.

Jack was erg gelukkig. Hij verheugde zich erop honderden vogels in de Indiase jungle te bestuderen. Hij had al enkele boeken over Indiase vogels bestudeerd. Een, die hij van plan was mee te nemen, lag op zijn bed. ‘Popular Handboek of Indian Birds by Hugh Whistler’, heette het (‘Populaire Handboek van Indiase Vogels – door Hugh Whistler’).

“Je denkt er toch niet aan om dat grote boek mee te nemen, hè?” zei mevrouw Cunningham geërgerd.

“Oh alsjeblieft, tante Allie!” smeekte Jack. “Alleen deze. Ik zou niet in staat zijn ook maar de helft van de vogels daar te kunnen herkennen als ik geen boek heb waarin ik ze op kan zoeken. En ik kijk er naar uit om een paar van hen te fotograferen voor mijn verzameling. Dat is voor mijn vakantieopdracht, weet je –

‘Visuele presentatie van je Hobby’. En je weet erg goed dat vogelkunde mijn hobby is – misschien later wel mijn beroep ook.” Mevrouw Cunningham glimlachte en keek geamuseerd. Ze voelde altijd bewondering bij Jacks gekte over vogels en Philips verbazingwekkende vaardigheid om zichzelf één te kunnen maken met allerlei soorten dieren, en ook insecten.

“Weet je,” ging Jack verder. “Ik weet al een aantal dingen over Indiase vogels. Bijvoorbeeld een soort koekoek – die in India Koel wordt genoemd. En Mynah – dat een pratende vogelsoort schijnt te zijn. Kiki zal een leuke uitdaging hebben als ze er een tegenkomt.”

Kiki keek Jack vragend aan. Over uitdaging gesproken! Ze zou ze eens manieren bijbrengen! “Grrrrr,” gromde Kiki en stopte plotseling toen ze voor de tweede keer die dag een scherpe tik op haar bek kreeg. Ze krijste verontwaardigd en vloog de kamer uit. “Jij met je vogels”, zuchtte mevrouw Cunningham toegevend. “Ok, ok – je mag dit boek meenemen. Maar denk erom, geen ander. Je hebt al veel te veel mee. Ik vraag me af of je die koffer nog wel dicht krijgt?”

“Oh – dank je wel!” zei Jack gelukkig. “Ik beloof je, ik zal niet nog een boek inpakken. Heb je trouwens mijn verrekijker gezien, tante Allie? Ik dacht dat ik hem zojuist nog had.”

“Hier is hij, Sproetenkop!” antwoordde Philip de verrekijker aan Jack gevend.

“Je had hem in de andere kamer achtergelaten, vriend.”

“Bedankt, Kuifkop!” zei Jack met een knipoog. “Ik verheug me erop een of twee zeldzame vogelsoorten te zien. Ik hoop dat ik zoveel geluk heb.”

Sproetenkop en Kuifkop – dat waren de bijnamen die ze voor elkaar gebruikten. Maar met Jacks besproete gezicht kon hij geen betere bijnaam hebben. En met dat koppige pluk haar van Philip dat maar niet plat wilde gaan wat hij ook probeerde, was Kuifkop de goede naam voor hem.

“Bill, waar in Khitanpur zitten we?” vroeg Dinah die voorzichtig teruggekomen was en wantrouwend naar Philips zak keek waar hij

de glimworm in gedaan had. “Slapen we in hutten? In het boek dat moeder ons gestuurd heeft, heb ik plaatjes gezien van mensen die in hutten met rieten daken wonen. Het ziet er anders uit dan wat we hier hebben.”

“Nee – nee,” antwoordde Bill terwijl hij de stapel paspoorten pakte die ze tijdens de reis nodig zouden hebben. “We slapen niet in zulke hutten. Mijn vriend Jim Anderson, die ons in India uitgenodigd heeft, heeft een bungalow waarin we zullen slapen. Het heet daar een ‘Dak Bungalow’ – een soort rusthuis.”

“Is Jim niet ook diegene met wie je een keer naar Afrika bent geweest?” vroeg Dinah.

“Precies, dat is hem. Hij is een geweldige sportjager en een wereldreiziger. Hij woont nu echter al weer een jaar in India. En ook al is hij een jager, hij doet dat niet voor zijn plezier. Hij is erom beroemd gevaarlijke, wilde dieren op te sporen en te doden. De dorpelingen bewonderen hem als hun redder. Ze noemen hem ‘Bagh Sahib’ – iemand die tijgers onschadelijk maakt.”

“Wilde beesten doden?” zei Philip met ontzag. “Dat klinkt erg wreed. Waarom wordt hij zo bewonderd?”

“Nee – zoals ik al zei, doet hij dat niet voor zijn plezier,” antwoordde Bill. “De beesten daar zijn niet zo tam en vriendelijk als je over het algemeen hier in Engeland ziet. Soms gebeurt het dat wilde beesten gevaarlijk worden – en zelfs mensen doden en verslinden.”

“Jeetje!” riep Lucy-Ann met een huivering uit.

“Wauw – ik heb in een van mijn boeken over zulke beesten gelezen,” zei Jack, geen aandacht schenkend aan Lucy-Anns veraschuwde blik. “Ze worden menseneters genoemd. Is het niet, Bill? Ze worden een menseneter als het wilde dier, een tijger of een leeuw, te oud of te ziek wordt om hun normale prooi te kunnen vangen. De mens schijnt de makkelijkste prooi te zijn. Ofschoon mensen intelligent zijn, zijn ze fysiek zwak vergeleken met andere dieren.”

“Je hebt gelijk, Jack,” zei Bill terwijl hij een zijdelingse blik op zijn vrouw wierp die er wat bezorgd uitzag. “Maar er is niets om

bang voor te zijn, Allie. Jim vertelde me dat de omgeving waarheen wij gaan niet zulke dieren heeft – minstens voor mijlen eromheen.”

“Maar – desondanks, is het wel een goed idee om de kinderen naar zo’n plaats mee te nemen?” zei mevrouw Cunningham bezorgd.

“Het klinkt erg heftig allemaal, je hebt me dat nooit eerder verteld.”

“Wel - ik dacht dat je al iets over de Indiase jungle wist,” zei Bill met een glimlach. “Maar Jim heeft zulke dingen al een poos niet meer meegemaakt. In iedere geval niet meer nadat hij een tijgerin had gedood die een menseneter was geworden nadat stropers haar slecht gewond achter hadden gelaten. En dat is al weer zes maanden geleden, en dat was in het volgende dorp – bijna vijf mijlen verder. Je hoeft je echt geen zorgen te maken, Allie.”

“Het lijkt erop dat de mensheid eigenlijk zelf verantwoordelijk is dat een dier een menseneter wordt,” zei Lucy-Ann nadenkend.

“Dat klopt, Lucy-Ann,” zei Bill terwijl hij aan zijn pijp trok. Hij zag een onverbidde blik op het gezicht van zijn vrouw verschijnen en probeerde het onderwerp te veranderen. “Ok, laten we over de leuke dingen daar praten. De plaats waar we slapen, wordt Chitban genoemd, dat ‘prettig woud’ betekent. Met een jeep is het een half uur rijden van Khitanpur, en het ligt aan de rand van een dicht bos, een echte jungle in feite. De plaats is naar de jungle genoemd. Jim vertelde me dat ’s morgens vroeg herten en zwarte bokken in kuddes naar een grasland vlakbij de Dak Bungalow komen om daar te grazen. Het is een fantastisch gezicht, vertelde hij – al die dartelende en springende dieren.”

“Maar – “ begon mevrouw Cunningham die nog steeds niet gerustgesteld was.

“Kom op, moeder!” zei Philip terwijl hij haar omhelsde. “Als Bill zegt dat het daar veilig is, dan moet het in orde zijn. En Jim is er bij. Trouwens, als Bill er is, kan niets fout gaan!”

Met een zucht leunde mevrouw Cunningham terug in haar stoel, terwijl ze ongerust haar hoofd schudde. “Ik hoop alleen dat alles ook inderdaad zo in orde is als Bill zegt.”

Bill pakte haar hand en knipoogde naar Philip. De rook uit zijn pijp kronkelde naar boven, naar het plafond waarin het in de lucht oploste.

“Wauw!” zei Jack met een dromerige uitdrukking op zijn gezicht terwijl zijn ogen de rook omhoog volgde. “Het klinkt allemaal fantastisch!”

Kiki kwam aanvliegen en landde op Jacks schouder. “Pop – pop – pop” fluisterde ze in Jacks oor.

“Je zult het leuk krijgen daar in India – oude vriend,” zei Jack terwijl hij Kiki’s borst streelde. “Heel veel bomen om in rond te vliegen, en je zult een boel familieleden ontmoeten. Ik hoop alleen dat ik je in de jungle niet kwijtraak!”

“Hoe dan ook, ik weet nog niet of ik wel ga,” mompelde Dinah.

“Het woud moet doordrenkt zijn met vervelende insecten.”

“Dan blijf je hier bij tante Sarah,” zei Philip met een grijns. “Dan kun je haar gezelschap houden terwijl wij in India zijn.”

“Zeg dat niet, Philip!” zei mevrouw Cunningham streng.

“Natuurlijk gaat Dinah met ons mee. En ja – het is aardig van tante Sarah dat ze in ons huis wil logeren en het in orde wil houden terwijl wij weg zijn. Ze kan trouwens elk moment komen. Ze belde me vanmorgen op en vertelde dat ze met de trein zou komen. Vervelend dat we haar niet van het station konden ophalen.”

Ze had haar zin nauwelijks uitgesproken of daar klonk het knarsende piepen van een auto die buiten stopte.

“Dat moet Sarah zijn,” zei mevrouw Cunningham terwijl ze uit het raam keek. “Dinah, wil jij even gaan?”

Een mager uitzierende dame volgde Dinah de kamer in – met een grote tas in haar ene hand en een paraplu in een andere hand en iedereen met een korte buiging begroetend.

“Allie! Wat fijn je weer te zien!” zei ze met een schittering in haar ogen. Mevrouw Cunningham omhelsde haar en Bill gaf haar een brede lach.

“En het is zo aardig van je om hier te komen logeren, Sarah!” zei mevrouw Cunningham dankbaar.

“Hallo Bill! Hoe is het met je? Oh – is dit Philip! Nou – nou, wat ben jij gegroeid!” zei tante Sarah naar de kinderen om zich heen kijkend.

“En dit moet Dinah zijn. En hier is kleine Lucy-Ann, nietwaar? Jij moet Jack zijn, met die lieve vogel! Ik had vroeger ook een papagaai – maar het arme beest stierf juist een maand geleden van ouderdom. Hier – ik moet wat zonnebloempitten hebben.” De dame zocht in haar zakken en vond de pitten. Ze hield ze voor Kiki. Kiki hield haar kop scheef en keek wantrouwend naar de pitten. Wel – als deze aardige vrouw zo vriendelijk was om haar deze heerlijk uitziende zonnebloempitten te geven, wilde ze ze wel hebben. Met een krijs vloog ze over naar tante Sarahs schouder en begon van de pitten te eten – tot veel plezier van de kinderen. Het gebeurde niet vaak dat Kiki iemand meteen vertrouwde.

“Ik heb nog altijd zonnebloempitten in mijn zakken. Ik kan het nog niet afleren – zoals je ziet,” zei tante Sarah met een verdrietige glimlach. “Peppy, zo heette mijn papagaai, hield er erg veel van. Ze heeft me heel lang gezelschap gehouden – en we hebben het erg gezellig samen gehad. Het is moeilijk afscheid te nemen – weet je.”

Tot Lucy-Anns schrik zag ze wat vocht in tante Sarahs ogen glinsteren. Ze moest haar papagaai erg missen. Iedereen had medelijden met haar – vooral Jack. Hij moest er niet aan denken hoe hij zich zonder Kiki zou voelen. Hij schudde zijn hoofd om de afschuwelijke gedachte kwijt te raken.

De kinderen vonden de bedeesde vrouw met de mooie glimlach en het vriendelijke gezicht aardig. En als Kiki haar zo snel vertrouwde, dan moest ze OK zijn!

Eindelijk, na veel pakken en herinpakken waren de voorbereidingen voor de trip ogenschijnlijk klaar, tot grote opluchting van mevrouw Cunningham. Maar – waren ze ook werkelijk klaar?

“Nee hè!” zei mevrouw Cunningham geërgerd. “Philip – je bent vergeten je korte broeken in te pakken. En waarom zit die trui in je

koffer, Jack? Denk je echt dat je dat in dat hete weer van India nodig zult hebben? Je kookt over!”

“Jeetje!” zei Jack terwijl hij schaapachtig keek. “Ik zou een vest inpakken, maar op de een of andere manier is die trui mijn koffer in gegaan. Wat stom van me! Sorry, tante Allie!”

Tante Sarah zat op de bank en glimlachte naar de opgewonden gezichten van de kinderen. Hoe gelukkig ze keken! Ze moesten wel gelukkig zijn, want ze zouden morgen vroeg in de ochtend al vertrokken.

“Jullie kunnen beter op tijd naar bed gaan, kinderen!” zei Bill terwijl hij bedacht dat ze hun dringend benodigde slaap niet zouden krijgen tenzij ze komende nacht, voordat de reis begon, nog flink zouden slapen. “Het zal een lange vlucht naar Bombay zijn – en van daar hebben we nog een andere vlucht naar Bangalore. Jim zal ons daar ontmoeten. Hij is zo vriendelijk geweest om voor de rest van onze reis te zorgen. We zullen een lange en vermoeiende reis hebben, dus probeer nog zo veel mogelijk te slapen.

En dus, onder protest en geklaag, werden de kinderen naar hun slaapkamers gedirigeerd. Er waren nog twee strenge bezoeken van mevrouw Cunningham nodig voordat de kinderen eindelijk in bed lagen.

“Slaap lekker, Jack. Slaap lekker, Philip,” riep Lucy-Ann.

Maar van de andere kamer kwam geen geluid meer, want de twee jongens waren al diep in slaap – vermoeid van de opwindende dag. Alleen Kiki op het voeteneind van het bed was nog wakker.

“Hoe vaak heb ik je niet verteld de deur te sluiten?” zei Kiki zacht, waarschijnlijk tegen de kleine muis die vlug haar hol in de hoek van de kamer inschoot. Maar die had natuurlijk geen deur om te sluiten.

Werkelijk – Kiki! Soms zeg je echt gekke dingen. Ga nu slapen, want morgen – wordt het een erg opwindende dag! Slaap lekker, Kiki! Goedenacht!

Hoofdstuk 3: Op weg naar het avontuur!

Door Anita Bensoussane

Jack was de eerste die de volgende ochtend wakker werd. Het was nog niet licht, dus je kon het nauwelijks ochtend noemen, maar ze moesten op een vreselijk vroeg tijdstip vertrekken om de vroege vlucht van London Heathrow naar Bombay te hebben. Jack voelde een golf van spanning door zich heengaan toen hij herinnerde dat het vandaag ‘De Dag’ was. Hij kwam overeind en zocht naar het knopje van zijn hoofdlampje. Hij knipte de lamp aan. De knip van de lamp klonk verrassend luid in de stilte. Kiki bewoog. Ze knipperde verrast met haar ogen en spreidde toen haar vleugels uit. Zachtjes vloog ze naar Jacks schouder waar ze aan zijn oor begon te knabbelen. Aan zijn kant van de kamer was Philip nog diep in slaap, compleet begraven onder zijn dekbed, behalve dan dat koppige plukje haar, dat erop scheen te staan om boven het dekbed uit te steken.

“Vandaag gaan we, Kiki, ouwe jongen,” zei Jack zachtjes. Op naar een nieuw avontuur!”

Zijn blik ging langs de muur tegenover zijn bed – zijn Muur of Avontuur, zoals hij het noemde, en moeilijk kijkend door het zwakke licht, bewonderde hij zijn verzameling van schatten. Op de muur had hij kaarten van geheime gangen opgehangen. Ook zijn mooiste foto’s hingen er, waarvan zijn favoriete foto’s een paar waren met twee gouden adelaars erop, nestelend op de binnenplaats van een kasteel, en wolken van zeevogels die boven rotsige eilanden, ergens in Schotland, opstegen en daalden. ‘Het Kasteel van Avontuur’ en ‘de Zee van Avontuur’ – wat hadden ze in deze twee plaatsen fijne vakanties gehad. Vol met de meest avontuurlijke gebeurtenissen! “Behoorlijk eng soms,” bedacht Jack, “maar ongelooflijk spannend. Ik zou ze voor niets gemist willen hebben!” Naast de kaarten en de foto’s stond een hoge kast met glazen deuren waarin Jack zijn liefste dingen bewaarden – een prachtig gesmede dolk van het Griekse eiland Thamos, en een zware koperklomp van het Eiland der Duisternis. Onder de kast

stond een goedgevulde boekenkast, vol met boeken over vogels en dieren, tijdschriften over fotografie, een dik boek over schepen, en nog een dik boek over vliegtuigen, een heleboel leesboeken, een paar atlassen, en een enorm boek over het leven van verschillende ontdekkingsreizigers.

“Misschien zijn we op een dag ook wel beroemd,” peinsde Jack, “met al die avonturen die we beleefd hebben. Wat zou het fantastisch zijn als iemand ze opschreef!”

Hij werd bruut uit zijn mijmeringen gewekt door de wekker in Bill en tante Allies kamer die plotseling afging. “Rr-r-r-r-r!” krijste het met een dringend en krassen gerinkel dat maar door en door ging. “Rr-r-r-r-r! RRR-R-R-R-R-R!”

Kiki vloog zachtjes naar Philips bed, stak haar kop onder zijn dekbed, en herhaalde het geluid luid in zijn oor. “Rr-r-r-r-r! RRR-R-R-R-R-R!”

Philip sprong vanonder zijn dekens vandaan, zijn gezicht verrast. Maar net zoals Jack wist hij meteen wat voor dag het vandaag was, en hij voelde zich veel te opgewonden om boos te worden. Daar was al een gebonk van deuren te horen, en een gekletter van voeten. Roepende stemmen en gevechten om de badkamer volgden, terwijl iedereen zich klaarmaakte om op tijd klaar te zijn. Spoedig dreef een heerlijke geur van gebakken eieren en spek de trap op: Tante Sarah was voor iedereen een stevig ontbijt aan het maken. Dinah zong een onherkenbaar maar vrolijk wijsje in zichzelf terwijl ze met twee treden tegelijk de trap naar beneden afstormde.

“India!” dacht ze bij zichzelf. “Tot vandaag niet meer dan een roze vlek in mijn aardrijkskundeboek. Maar nu gaat deze roze vlek tot leven komen. Ik ben benieuwd wat het voor ons in petto heeft!”

Zeven uur later zaten ze allemaal in het vliegtuig – op weg naar Bombay. Alles was goed gegaan: Afscheid nemen van tante Sarah, de reis naar het vliegveld, het inchecken van hun bagage, het passeren van de douane, het vliegtuig instappen, en het verorberen van een tweede ontbijt deze morgen, die op trolleys rondgebracht

was. Nu zaten ze hoog in de lucht, en genoten van een lunch van salade met kip en biscuitjes en fruit, met sinasappelsap erbij.

“Wat fantastisch om midden tussen de wolken te eten!” riep Philip uit terwijl hij naar de onregelmatig gevormde wolken onder hem keek die van een verbazende witheid waren. Door de wolken heen kon hij soms glimpen van het landschap eronder zien – een landschap dat steeds leek te veranderen.

“Wat fantastisch om niet af te hoeven wassen!” zei zijn moeder glimlachend.

“Deze hele vakantie zul je niet af hoeven wassen, Allie,” zei Bill beslist. “In de bungalow hebben we een dienstmeisje, en ook een kok. Het enige wat je moet doen, is relaxen.”

“Ik verheug me op een mooie, vredige vakantie,” gaf mevrouw Cunningham toe.

“Mooi en vredig?” zei Jack ongelovig. “Wie heeft ooit van een mooie en vredig jungle gehoord? Ik verheug me op avonturen. Massa’s!”

“Massa’s! Afwas! Massa’s! Afwas!” krijste Kiki terwijl ze op en neer op Jacks schouder sprong. Iedereen moest lachten, en mensen dichtbij draaiden hun hoofden om om naar de papagaai te kijken, geamuseerd door haar potsierlijk gedrag.

“Nou, ik weet niet wie die massa’s afwas wil doen, Kiki,” zei Jack, terwijl hij Kiki’s veren teder streefde. “De dienstmeid zal klagen als we zo veel voor haar overlaten.”

“Lucy-Ann is stil,” merkte Dinah op.

“Ja,” antwoordde Philip. “Ze heeft haar neus helemaal in een boek verstopt.”

Lucy-Ann keek op toen ze haar naam hoorde. “Dit is Kiplings ‘Het Jungle boek’,” zei ze. “Alle twee de Jungleboeken ineen. Precies juist om op onze reis naar India te lezen!”

“Laat eens zien?”, vroeg Philip, en Lucy-Ann gaf het boek aan hem door. Geïnteresseerd bladerde Philip door de pagina’s. “Ik heb deze verhalen wel eens gelezen,” zei hij, “maar al weer een poos geleden. En mijn exemplaar had niet zulke mooie plaatjes. Ze zijn prachtig – zo gedetailleerd en indrukwekkend!”

“Ja,” vond Lucy-Ann ook. “Prachtig die plaatjes. Ze maken dat ik de jungle bijna om me heen kan voelen: donker en geheimzinnig. Moet je deze fantastische tekening van die olifanten zien: hoe ze hun slurven omhoog gooien en trompetteren.”

Nieuwsgierig keken Dinah en Jack ook. Maar Dinah rilde toen Philip een plaatje opsloeg waar Mowgli met Kaa, de python aan het vechten was. “Geïllustreerd door “Stuart Tresilian,” las Jack. “Wat toevallig. Ik bedacht juist vanmorgen hoe fantastisch het zou zijn als van onze avonturen een boek gemaakt zou worden – of misschien wel een hele serie van boeken. Als dat ooit gebeurt, wil ik proberen voor elkaar te krijgen dat Stuart Tresilian ze illustreert. Ik kan me zo goed voorstellen hoe zijn tekeningen van mistige eilanden, rotsige gangen, woeste bergen, kastelen, vos-welpen, en papegaaiduikers zullen zijn. Net schilderijen.”

“Oh, jij en je dromen, Jack!” lachte Bill. Hij pakte zijn glas die nog halfvol met sinaasappelsap zat en hief het plechtig in de lucht. “Op al je dromen!” zei hij en dronk het overgebleven deel van de sinaasappelsap met een teug op.

Ja, op al hun dromen! Dat minstens een paar ervan waarheid worden!

Hoofdstuk 4. Eindelijk in India!

Door Anita Bensoussane

Op Bombay namen de kinderen, mevrouw Cunningham en Bill een ander vliegtuig naar Bangalore – een vlucht die veel korter duurde; en die, zoals Lucy-Ann zei, alweer over was voordat het was begonnen. Nadat ze hun papieren voor de zoveelste keer hadden laten zien, en hun bagage hadden opgehaald, zochten ze hun weg naar buiten. Een golf van zinderende hitte viel over hen heen en de kinderen waren blij dat ze dunne kleren aanhadden: de jongens in korte broek met een mouwloos shirt erboven, en de meisjes in katoenen jurkjes. Jack zag hoe het felle zonlicht diepe, zwarte schaduwen maakte, en bedacht wat een prachtige foto's hij in dit land vol contrasten kon maken.

Een man kwam met grote stappen op hen aflopen en groette Bill met een vrolijke lach.

“Allie, kinderen, dit is Jim Anderson”, zei Bill tegen de anderen.

“Hij zal ons de rest van de weg met de jeep brengen.”

Jack en de anderen staarden Jim aan. Ze hadden diep ontzag voor de man, na wat ze allemaal over hem hadden gehoord. Hij was een gespierde man, ruw en bruin gebrand met verrassend blauwe ogen en donker haar dat aan de slapen al wat grijs begon te worden. De meisjes voelden zich meteen veilig in zijn buurt, en de jongens voelden alsof ze een hoop van hem zouden kunnen leren.

“Stap in!” zei Jim terwijl hij naar de jeep wees. En de kinderen klonnen achterin in de jeep, terwijl ze de grote banden bewonderden die waren gemaakt om over het meest ruwe terrein te rijden. Mevrouw Cunningham volgde, geholpen door Philip, terwijl Bill en Jim de bagage inlaadden.

“Het is ongeveer anderhalf uur rijden naar Khitanpur, en dan door naar Chitban,” zei Jim toen ze wegreden. “We kunnen eerst het centrum van Bangalore verkennen als jullie dat willen. Het is een betoverende stad, en ik denk dat jullie je benen wel zullen willen strekken.”

“Een fantastisch idee,” antwoordde Bill, en de anderen waren het daarmee eens. Ze reden dus richting het centrum, terwijl iedereen zich verbaasde hoe druk en levendig de stad was. Rickshaws, fietsen, auto’s, karren, ezels en voetgangers woelden door elkaar heen, en er was een niet aflatend geluid van stemmen in talen die de kinderen niet herkenden, laat staan dat ze het konden verstaan. De kanten van de straat waren vol kleine winkels, en kleine, vierkante appartementen met af en toe een bungalow.

“Ik rijd jullie eerst een beetje rond, voordat we bij de markt parkeren,” zei Jim. En hij maakte een mooie route door de stad, langs enkele prachtige bezienswaardigheden: grote tempels met rijen ingewikkeld beeldhouwwerk, grote beelden, paleizen met sierlijke bogen en zuilen; en parken vol met bloemen, fontein en verkoelende bomen die er uitnodigend uitzagen.

“Ik snap nu waarom Bangalore ook wel de ‘Tuinstad van India’ wordt genoemd,” zei mevrouw Cunningham die dit in een reisgids had gelezen. “De parken zijn prachtig, vooral de rozen die overal bloeien. Ik kan ze ruiken terwijl we er langsrijden.”

Jim stopte vlakbij de markt en liet de jeep achter onder het bewakend oog van een parkeerwachter – een ernstig uitziende jongen die niet veel ouder dan Lucy-Ann leek. Het was leuk om langs de kraampjes te lopen, waarin van alles werd verkocht: aardewerk, juwelen, versierselen, stof in allerlei kleuren, geborduurde pantoffels, tapijten, gebak en allerlei fruit en groenten, waarvan veel voor de kinderen onbekend was. In de lucht hing een mix van kruiden, baklucht, sandelhout en leer – scherp, maar prettig als je er aan gewend was geraakt.

“Ik vraag me af of iemand wel eens op het idee gekomen is om een parfum van deze geur te maken?” zei Lucy-Ann terwijl ze nog eens diep rook. “Ik zou er graag wat van willen kopen. Ik zou het over mijn zakdoek doen, zodat het me altijd aan India zou doen denken!”

Ze kwamen bij een kraampje waar houten dieren werden gekocht, die met verbluffend detail waren uitgesneden. Achter het kraampje

zat een oude man, gekleed in een lange tuniek en een flodderige broek, een nieuw dier uit te snijden. Jack en de anderen keken toe en zagen hoe uit het ruwe blok hout een prachtig hert tevoorschijn kwam.

“Oh, als ik dat eens kon!” riep Philip uit. “Stel je voor hoe verbaasd de jongens op school zouden zijn als ze me een brok hout zagen oppakken en me er een tijger of een olifant uit zagen maken. Die oude Stibbins, onze handwerkleraar, zou niet weten wat hem overkwam!”

Jim stond erop een dier voor elk van hen te kopen, als souvenir. Philip koos een panter, glad en vloeiend, Lucy-Ann nam een klein beertje, en Dinah koos een grappig-uitziende aap. En Jack, die was de koning te rijk met een prachtige vogel, waarvan de vleugels wijd uitgespreid waren en elke veer prachtig was uitgesneden. Afwezig liet de jongen zijn vingers over het hout gaan, het beeldje bewonderend, totdat Kiki jaloers werd en haar snavel tegen de hand van de jongen drukte, ongeduldige geluidjes makend.

Ze vervolgden hun weg door het netwerk van kraampjes. Bill kocht een flesje rozenparfum voor zijn vrouw, en een grote doos snoepjes voor iedereen om uit te nemen. De snoepjes waren kleine vierkante brokken van een roze, kokosachtige suikerwerk, zwaar en kleverig. Ze deden Dinah aan kokosijs denken. Ze waren heerlijk, maar de kinderen hadden het idee dat ze er niet te veel van tegelijk moesten eten – behalve Philip die riep dat hij makkelijk de hele doos op zou kunnen, als hij zou mogen!

“Oh nee!” riep Lucy-Ann plotseling terwijl ze naar een kraampje verderop wees. “Die arme vogels en beesten! Ik haat het om ze zo opgesloten te zien.”

De anderen keken en zagen op een tafel een aantal kleine kooien van hout en draad staan, met in elk een vogel of een beest. In de kooien dichtbij zaten een kuifmaina vogel, een eekhoorn en een klein aapje, allemaal erg sjofel en zielig uitziend.

“Het ziet er vreselijk wreed uit,” zei Philip. “Ik vermoed dat deze dieren in het wild gevangen zijn en aan handelaren zijn verkocht. We weten dat er thuis dierenhandelaren zijn die beesten als

exotische vinken en schildpadden verkopen. En helaas komen niet alle beesten uit fokkerijen. Niet zoals Kiki natuurlijk, die nooit in het wild heeft geleefd, en zonder mensen erg ongelukkig zou zijn.”

Dinah zag dat het kraampje werd gerund door een meisje van ongeveer haar eigen leeftijd, en een oudere vrouw – waarschijnlijk haar moeder. Ze merkte dat het meisje naar haar keek en keek op. Het meisje knipoogde tegen haar, in het geheel niet beschaamd. Ze wees naar haar eigen haar en toen naar dat van Dinah, terwijl ze iets zei dat Dinah niet kon verstaan. Toen barstte ze uit in een klaterend gelach. Haar lach werkte aanstekelijk, en Dinah glimlachte al voordat Jim haar het grapje had verteld. Net zoals Dinah had het meisje een pluk haar voorop haar hoofd dat weigerde plat te liggen, en het had haar vrolijk gemaakt te zien dat Dinah – en Philip ook – precies hetzelfde probleem hadden. Het haar van het Indische meisje was dik en zwart, net zoals dat van haar moeder. Maar dat van haar leek alle kanten op te springen, terwijl het van haar moeder perfect zat. Zowel het meisje als haar moeder droegen elegante sari's van groene en paarse stof, maar het gezicht van de vrouw was streng en onverbiddelijk waarbij haar lippen een strenge, rechte lijn vormden; terwijl dat van het meisje overliep van vrolijkheid, ondeugend, en een tikje uitdagendheid. Dinah bood haar een van hun snoepjes aan en het meisje nam het aan. Terwijl ze het snoepje pakte, rinkelden de metalen armbanden die rondom haar magere, bruine pols zaten. Het meisje pakte er een, deed hem af, en gaf hem met een glimlach aan Dinah. Dinah deed de armband om haar eigen pols. Ze was verbaasd vriendschap gemaakt te hebben zonder een enig woord gesproken te hebben. Het gaf haar een warm gevoel om door het meisje uitgekozen te zijn. Gewoonlijk trokken de mensen naar Jack, vanwege Kiki; of naar Philip vanwege zijn gave voor dieren; of ze waren dol op Lucy-Ann. Dinah had gewoonlijk meer tijd nodig mensen te leren kennen – of ervoor te zorgen dat mensen haar leerden kennen. Het was heerlijk dat iemand nu eens haar opgemerkt had.

Ze zag dat Jim de moeder groette en een paar woorden met haar uitwisselde. Daarom vroeg ze hem of hij de familie kende.

“Ja,” antwoordde hij. “Of tenminste een paar van de familie. De naam van het meisje is Jaya en ze runt het kraampje met haar moeder en helpt thuis in de huishouding. Ik heb gehoord dat ze wel wat opstandig is – een ontembaar kind die veel liever buiten is, jagend en vissend met haar vader en oudere broer.

Dinah vond dat dat wel bij het meisje paste. Zelf was ze avontuurlijk en moedig, en het leek haar dat Jaya precies zo was. Terwijl het meisje dit zo aan het overdenken was, kwam er een enorm geluid van iets dat viel en stemmen klonken op. De markt was erg druk, en in de drukte had iemand tegen de tafel gestoten. Een van de kooitjes was op de grond gevallen, waarbij het deurtje open was gesprongen. Uit het kooitje sprong een kleine flits en nam een paar stappen. Om toen plotseling stil te staan toen het al die sturende mensen om zich heen ontdekte. Het beestje stond als versteend, alleen zijn snorharen bewogen nog. En de kinderen bewonderden zijn lange, volle staart en zijn vacht dat grijs gespikkeld was.

“Wat is het voor een beest?” vroeg Dinah. “Het lijkt een beetje op een wezel.”

“Het is een mangoest,” zei Philip. “Is het geen schoonheid?”

“Ja,” was Lucy-Ann het met hem eens. “Hij lijkt op Rikki-tikki-tavi uit de ‘Jungle Boek’.”

De mangoest was bij het geluid van Philips stem opgesprongen, trillend en waakzaam. De mensen om hem heen werden stil. Ze waren benieuwd wat nu ging gebeuren. Langzaam kwam Philip een stapje dichterbij terwijl hij een laag, neuriënd geluid maakte. Het beestje keek naar hem op. Zijn ogen glinsterden goudbruin. Op de een of andere manier wist het dat het deze jongen kon vertrouwen. Langzaam knielde Philip naar de grond en stak zijn hand uit. Schuchter kwam de mangoest dichterbij. Waakzaam besnuffelde hij Philips vingers. Toen, plotseling, sprong het op de schouder van de jongen.

“Oh, is het geen schatje?” riep Lucy-Ann uit. “Houd je het, Philip? Zeg alsjeblieft ja!”

Jim sprak kort met de vrouw achter de tafel, en die knikte haar hoofd.

“Je mag de mangoest houden als je wilt,” zei Jim tegen Philip. “Jayas moeder vertelde me dat het beestje jou uitgekozen lijkt te hebben – ze vond het altijd een onhandelbaar ding en ze is eigenlijk blij dat ze er vanaf is.”

Philip was overgelukkig. “Dank je wel,” zei hij. “Ik zal het niet dwingen als het niet bij me wil blijven, natuurlijk. Maar ik heb het idee dat het me wel een poosje gezelschap wil houden.”

“Super!” zei Jack. “Hoe ga je het noemen?”

“Het is een mannetjes-mangoest, dus wat naders dan Rikki?” antwoordde Philip terwijl hij naar Lucy-Ann lachte. “Onze eigen Rikki-tikki-tavi!”

Hoewel het nog steeds warm was, was het inmiddels al avond geworden. De hemel leek in brand te staan met roze en gouden kleuren. Bill keek op zijn horloge. “Ik ben bang dat we moeten vertrekken,” zei hij. “We hebben een lange dag achter de rug, en we moeten nog een eindje rijden.”

Ze gingen allemaal terug naar de jeep en klommen erin. Ineens voelden ze hoe moe ze waren. En terwijl de jeep hotsend en botsend over de wegen reed en het de kinderen en mevrouw Cunningham heen en weer tegen elkaar deed slingerden, vielen ze een voor een allemaal in slaap. Kiki stopte haar hoofd onder haar vleugel en Rikki rolde zichzelf behaaglijk op in Philips schoot. Iedereen sliep, terwijl sterren de hemel begonnen te versieren en de maan zijn zilveren stralen naar de aarde zond.

Voort gingen ze. En elke draaiing van het wiel, elke hobbel van de weg bracht het groepje reizigers dichterbij de jungle – de Jungle van Avontuur!

Hoofdstuk 5. De ‘Dak Bungalow’

Door Hari Menon

Het bleek dat Bill zich had vergist in de tijd die ze voor Bangalore nodig hadden gehad. Terwijl Jim de jeep in zuidelijke richting stuurde, sprak hij zachtjes met Bill die naast hem zat.

“Het ziet er naar uit dat het gaat regenen, Bill. Ik hoop dat we er om 9 uur zullen zijn. Ik heb de jongen verteld het diner voor ons warm te houden.”

“Ik denk niet dat de kinderen al honger hebben. Ze hebben al zo veel gegeten,” antwoordde Bill. Op hetzelfde moment hoopte hij dat ze niet te laten zouden aankomen. Hij draaide zich om en glimlachte bemoedigend naar zijn vrouw.

“Alles goed daarachter, Allie?” vroeg hij. Zij en de kinderen waren weer wakker – allemaal, behalve Lucy-Ann die nog steeds diep in slaap was. Het half uurtje dommelen had hen goed gedaan. “Er zijn nog kokossoepjes over – wil iemand wat?” vroeg Philip. “Nee, dank je wel,” zei Bill. “Ik wil jullie er geen van onthouden. Ik ben trouwens verbaasd dat jullie ze nog niet allemaal op hebben.”

“Nee, nog niet,” zei Philip, die zich een beetje misselijk voelde. Hij strekte zijn hand en aaide Rikki die zich in zijn schoot als een bal had opgerold en diep in slaap was.

Lucy-Ann sliep maar door, oncomfortabel geplet tussen Jack en Dinah. Kiki was echter klaarwakker, en hield de mangoest in de gaten.

“Rikki-tikki,” zei ze bedachtzaam. “Rikki-tikki, tikki-rikki, rikky...”

“Precies, ouwe jongen,” zei Jack. “Dat is zijn naam. Hoe lang nog, Jim? Mijn botten voelen aan alsof ze helemaal losgeschud zijn!”

“Ongeveer nog een uur – misschien minder als het weer goed blijft,” zei Jim. Aan de horizon kwamen donkere wolken dreigend samen, maar de man leek niet ongerust. Niets leek hem ooit van zijn stuk te kunnen brengen.

Ongeveer een uur nadat ze uit Bangalore waren vertrokken, zagen ze een verweerd bord. ‘Khitanpur – 5 mijl’ stond erop. Maar toen boog de jeep van de geasfalteerde weg af en sloeg een jungle pad in waar twee diepe bandensporen duidelijk zichtbaar waren.

Duidelijk zouden ze Khitanpur niet aandoen.

“Oh jee – ik hoop niet dat dit heel lang zo doorgaat,” zei mevrouw Cunningham. ”Blijft de weg zo slecht, Jim?”

“Nee,” antwoordde Jim met een grijns. “Het wordt nog erger, tien mijl verderop.”

Dinah kreunde. “Ik denk dat ik weer honger krijg. Stoppen we bij een hotel, Bill?”

“Het dichtstbijzijnde hotel is een uur verderop – in de richting waar we vandaan komen!” zei Bill. “Maar maak je geen zorgen; in de bungalow staat een maaltijd op ons te wachten.”

Ze reden door een dik bebost gebied. Jim vertelde dat dit ‘Chitban’ werd genoemd, oftewel ‘Mooi Bos’. De bomen aan weerszijden van de weg waren veelal teak-, en sandelhoutbomen. Jim vertelde dat de eerste werd gebruikt om meubels te maken; en sandelhout gaf een soort olie dat voor parfum werd gebruikt.

“Wat is dat daar rechts, Jim? Toch niet een olifant?” vroeg Jack plotseling. Hij wees naar een zwarte schaduw dat een eindje van de weg afstond. De nacht was ingevallen, maar de maan wierp een bleek schijnsel over het landschap en de kinderen konden perfect zien.

Jim gaf zich niet eens de moeite naar de vage schaduw te kijken.

“Oh, dat is een van die stenen dingen... deze streek staat er vol mee. Niemand weet precies wat ze zijn, maar men gaat er vanuit dat het megalithische monumenten zijn – gedenkstenen van oude grafkamers.”

“Ze worden dolmen¹ genoemd,” vertelde Bill. “Je hebt ze ook in Europa. Ze bestaan gewoonlijk uit drie of vier rechtopstaande stenen, met daarop een grote, platte steen. De meeste dateren uit de jonge steentijd, drie of vier duizend jaar voor Christus.”

¹ In Nederland ook bekend als: ‘Hunebed’

“Wat interessant!” zei Philip meteen. “Laten we stoppen en het ding onderzoeken.”

“Doe niet zo dom, Philip,” zei zijn moeder. “Er is nu geen tijd om megalieten te onderzoeken.”

“Dat weten we, tante Allie,” zei Jack hoopvol. “Maar kunnen we wel een snelle blik werpen?”

“Je kunt altijd overdag gaan onderzoeken,” zei Jim ferm. “Er zijn er nog veel meer in deze omgeving – eentje zelfs maar een mijl van ons af. Sommige hebben ondergrondse kamers, dus die kan je ook onderzoeken – als jullie beloven voorzichtig te zijn.”

“Super!” dachten Philip en Jack, en ze namen zich voor de volgende ochtend meteen op onderzoek uit te gaan!

Gelukkig ging het niet regen, ondanks dat het af en toe dreigend rommelde. Het was bijna 9 uur toen de jeep van de modderige weg afboog en een kleine open plek op reed. Iedereen rolde uit de wagen, blij dat ze hun benen konden strekken. Het kostte Lucy-Ann even voordat ze wist waar ze waren.

“De jeep kan niet verder dan dit,” zei Jim. “De weg naar de bungalow wordt hersteld, dus ik wil het risico niet nemen de jeep verder te rijden. Zien jullie dat licht daar? Daar is het. Het is slechts een paar minuten lopen. Blijf links en je bent er zo. Het kostte niet veel tijd om de laatste paar meters te voet te klimmen en de plaats te bereiken dat de komende dagen hun thuis zou zijn. Het was een groot, stenen gebouw met stevige, houten balken, en het had het schuine dak dat gewoon was in plaatsen waar zware regenval viel. Het dak leek gemaakt van stenen dakpannen, maar het was te donker om dat precies te zeggen. Een eenzame lamp hing boven de veranda.

“Welkom in mijn nederig verblijf!” zei Jim Anderson met een zwierig gebaar terwijl hij zijn gasten naar binnen leidde. “En denk om de hagedissen,” voegde hij er aan toe, toen Dinah een gedempte gil gaf.

Het alleen uit een grondverdieping bestaande gebouw was vierkant, met een grote veranda voor, en een wat kleinere veranda

aan de achterkant. Aan beide einden van de kleinere veranda was een badkamer. De voordeur leidde naar een grote hal met een open haard die niet aangestoken was, en twee boekenkasten. Het was sober gemeubileerd; maar de weinige meubels die er stonden, leken wel erg oud.

Zware teakhouten deuren leidden naar kleinere kamers, waarvan de kinderen vermoedden dat dat de slaapkamers waren. Een kleine gang leidde naar de eetkamer, met de keuken daarachter.

“Jullie weten waarom dit een ‘Dak Bungalow’ wordt genoemd, niet?” vroeg Jim. “‘Dak’ is het Indiase woord voor post, en deze bungalows zijn door de Engelsen gebouwd zodat postbezorgers en ambtenaren erin konden slapen als ze een afgelegen plek moesten bezoeken. Later zijn de gebouwen door de Indiase regering overgenomen en omgebouwd tot herbergen in die gebieden waar geen hotels zijn.”

“Khitapur was een bloeiende stad nog niet zo lang geleden,” ging hij voort. “Het had een levendige handel in sandelhout en specerijen. Om de een of andere reden stokte de handel een tiental jaar geleden, en de stad is sindsdien langzaam in een spookstad veranderd. Er wordt gezegd dat smokkelen er iets mee te maken heeft. In ieder geval werd deze Dak Bungalow een paar jaar geleden te koop aangeboden, en ik besloot het voor mezelf te kopen.”

“Oh, en ik dacht de hele tijd dat het ‘_Dark²_ Bungalow’ was!” zei Lucy-Ann verrast. De anderen snoven.

“Het licht _is_ hier wat zwak, ben ik bang,” zei Jim. “Er is geen elektriciteit, weet je. Dus moeten we onze eigen stroom genereren met behulp van een paraffinegenerator. Er is ook geen warm stromend water in de badkamers. Als je warm water wil, moet je het uit de keuken halen.”

“Wel, maak je niet druk – we zijn dit soort ontberingen wel gewend,” zei Bill met een glimlach. “Nietwaar, kinderen?”

“Inderdaad!” zei Jack. “Vergeleken met sommige plaatsen waar we hebben overnacht, is dit een paradijs. Herinner jullie je

² Dark = Donker (Engels)

Craggy-Tops nog? Daar was het veel erger – vreselijk koud en tochtig.”

“En of ik me dat herinner!” zie Philip terwijl hij met zijn ogen rolde. “Volgens mij gaan we hier een boel plezier hebben. Zie je die boekenkasten, Jack? Zo te zien zitten er een paar oude boeken en kaarten tussen – kijk maar. Ik wed dat we er zelfs een Kiplingboek zullen vinden.”

“Ik ben er zeker van,” zei Jack tevreden kijkend. “Hee – waar gaat onze mangoest heen?”

Inderdaad, Rikki was van Philips schouder afgesprongen en was druk bezig de ruimte te verkennen. Hij schoot door een deuropening en was verdwenen.

“O, laat hem maar,” zei Philip. “Ik denk dat hij de omgeving wil verkennen. Ik zou dat ook doen, als ik niet zo moe was.”

“Ik heb honger,” zei Lucy-Ann somber. “Het maakt me zelfs niet meer uit of we binnen of buiten eten. Wil niemand eten?”

“Ik ga eens kijken wat Krish heeft klaargemaakt,” zei Jim terwijl hij door de deuropening verdween. “Krish is de jongen die in de keuken helpt. Ik heb twee mensen hier – Krish, voor de keuken, en een oude man die deze plaats bewaakt en ook klusjesman is. Hij leeft in een klein huis apart van dit hoofdgebouw – je hebt hem niet gezien omdat we niet de hoofdweg hebben genomen.”

“Ik denk dat jullie je eerst wel willen wassen,” ging hij verder.

“Waarom bekijken jullie niet de slaapkamers en kiezen er een uit? Er zijn drie gastenslaapkamers, dus jullie hoeven niet allemaal bij elkaar te slapen. Die ene daar rechts is de mijne.”

Lucy-Ann vond haar slaapkamer prachtig. Het had een simpel, houten ledikant dat groot genoeg voor haar en Dinah was, en een kleine ladekast. In een hoek stond een spiegel met een houten lijst. Een tweede deur kwam uit op de achterveranda. De slaapkamer van de jongens was hetzelfde. Maar de slaapkamer van Bill en Allie had een groter bed – en een ouderwetse secretaire in de hoek!

Twintig minuten later zaten de vier kinderen en de drie volwassenen aan de grote, houten tafel en genoten van hun

maaltijd. Het was simpel voedsel, maar ze waren het er over eens dat het heerlijk was – ook al zorgde het ervoor dat Dinahs neus ging lopen; het was zo pittig!

Er was een soepkom vol met *dal*: een soort soep gemaakt van gele linzen. Er was een gekruide *curry*³ gemaakt van groenten die op de markt in Khitanpur waren gekocht. Er waren zeven vette forellen die Krish in een beek vlakbij had gevangen, en op een laag vuurtje had geroosterd. Er was een saladeschotel. Er waren heel veel *chapattis* – een soort platte broden – en geurig gestoomde rijst. En er was rijstpudding als dessert!

Krish stond stil in een hoek en hield de etende mensen in de gaten. Hij zou pas gaan eten als zij klaar waren. Duidelijk voelde hij het als zijn taak de borden opnieuw te vullen als ze leeg waren. Hij was een dunne, ernstige, donkergekleurde jongen – niet veel ouder dan Philip of Jack. De kinderen vroegen zich af of hij ook Engels sprak.

Kiki leek van de maaltijd te genieten, hoewel ze Dinah maar bleef vragen haar neus te snuiten. En wat Philips mangoest betrof: die was diep in slaap – In Philips bed!

³ Indiaas gerecht

Hoofdstuk 6. Een onverwachte verstoring

Door Michael Edwards

Na het diner zaten ze allemaal nog een poosje bij elkaar. Ze praatten wat na en aten nog wat van de kokossoepjes. Plotseling begonnen Philip en Lucy-Ann te geeuwen. Jack fronste zijn wenkbrauwen – maar ze konden het echt niet helpen.

“Wel, dit was een relaxte avond na zo’n lange dag,” zei Bill.

“Maar ik denk dat het nu bedtijd voor jullie is, kinderen.”

“Oh, nog niet, Bill,” zei Philip terwijl hij een volgende geeuw probeerde te onderdrukken. “Ik wil de bungalow nog onderzoeken, en zien wat hier allemaal is.”

“Daar heb je morgen de tijd voor,” zei Bill ferm. “Bovendien is het dan licht. Kom op, het bed in. Wij blijven ook niet lang meer op.”

Lucy-Ann geeuwde opnieuw. En dat maakte dat de anderen ook begonnen te geeuwen. Ze protesteerden nog een beetje, maar dat meenden ze niet echt meer. Ze voelden zich inderdaad erg moe na zo’n spannende dag. En dus stonden ze op en begonnen zich voor bed klaar te maken. Rikki rolde zich op Philips bed nog eens om en keek Philip aan alsof hij wilde zeggen: “Ik wacht op je – kom je nu nog niet naar bed?”

“Jaja, Rikki – Ik kom eraan,” zei Philip en hij gaf de mangoest een aai.

De meisjes praatten nog wat met elkaar toen ze in bed lagen, en de jongens ook; en af en toe werd nog wat van de ene kamer naar de andere geschreeuwd – maar dat stierf weg toen de kinderen een voor een in slaap vielen. Rikki kroop fijn tegen Philip aan, en Kiki settelde zich op het beddenhoofd vlakbij Jack en stopte haar kop onder haar vleugel. En ook zij was spoedig in slaap.

Jack werd plotseling wakker met een vaag gevoel van alarm dat in zijn slaapdrongen hoofd bleef doorrinkelen. Hij had geen idee wat het kon zijn, en probeerde helder na te denken terwijl hij vocht om los te komen van een vage droom over jungles, slangen,

mangoesten, stropers, reuzengrote monolieten en grafkamers – allemaal door elkaar gemixt op een manier dat steeds minder logisch leek naarmate zijn hersens wakkerder werden.

Hij hoorde Kiki voor zichzelf mompelen, en bedacht dat dat hem wakker gemaakt kon hebben. Maar het liet hem niet los: Kiki maakte hem nooit wakker in het midden van de nacht. Hij bleef het gevoel houden dat er een reden moest zijn.

De jongen lag stil, en luisterde een minuut naar het donker om hem heen. In de stilte van de nacht, alleen onderbroken door het gekwaak van kikkers ver weg, hoorde hij plotseling een zacht gerommel buiten – en waarschijnlijk ook het knappen van een takje. Dit was dus wat Kiki wakker had gemaakt en haar had doen mompelen. Ook nu had Kiki het geluid weer gehoord. Ze zette haar borst op en zei: “Bel de politie” – eerst op normale conversatietoon, maar toen opnieuw, een stukje luider: “Bel de politie!”. En in het maanlicht dat door het raam naar binnen scheen, zag Jack dat ze haar snavel open deed voor een derde keer, en opnieuw een stuk wijder. Plotseling beseftte de jongen wat ze ging doen en haastig rekte hij zich uit om haar tot stilte te manen. Maar hij was net te laat:

“Pieieieie,” klonk het voordat Jack haar op haar bek getikt had.

“Wees stil, Kiki,” snauwde de jongen haar geïrriteerd toe. “Jeetje, wat is er met je? Het is midden in de nacht. Waarschijnlijk is het gewoon een muis buiten.”

Philip werd wakker en wreef zich in zijn ogen.

“Kijk wat je hebt gedaan, Kiki,” zei Jack. “Wil je echt iedereen wakker maken?”

“Wat is er aan de hand?” vroeg Philip slaperig.

“Kiki hoorde buiten iets en deed haar politiefluit-geluid,”

antwoordde Jack. “Wat denk je daarvan? En het was waarschijnlijk gewoon een rat of een muis of zoiets.”

Kiki leek nog steeds geïrriteerd, en opende haar snavel opnieuw om wat te zeggen, maar Jack gaf haar een tweede tik erop, bang dat ze misschien het hele huis wakker zou maken.

Hij zat opnieuw stil om naar de nacht te luistern – en weer hoorde hij een paar ondefinieerbare geluiden buiten die voor hem op de een of andere manier niet bij de nacht hoorden.

“Ik denk dat we het beste even naar buiten kunnen gaan en de boel kunnen onderzoeken,” zei hij zachtjes tegen Philip. “Ik begin langzaam te denken dat het niet slechts een of ander dier buiten is. En ik voel me helemaal niet prettig bij het idee dat daar misschien mensen aan het rondneuzen zijn – hoewel het dan waarschijnlijk gewoon nieuwsgierige locals zijn die ons vreemdelingen hier naar binnen hebben zien gaan.”

“Ik zou niet denken dat in dit afgelegen stuk in de jungle veel locals zijn,” zei Philip.

“Juist daarom moeten we even gaan kijken,” fluisterde Jack.

“Kom op – we zeggen niets tegen Bill. We gaan gewoon even naar buiten, kijken daar wat rond; en als we iets verdachts zien komen we terug en vertellen het hem.”

De jongens trokken hun kamerjassen en schoenen aan, pakten hun zaklampen en verlieten de kamer – en botsten bijna tegen de twee meisjes op die zojuist hun kamer waren uitgevlucht nadat ze het gestommel bij de jongens hadden gehoord. Jack vertelde ze wat er was gebeurd, en Lucy-Ann werd bang. Maar Dinah zei meteen:

“Ik ga met jullie mee.”

“Nee, geen sprake van,” zei Philip.

“Ik ga mee,” zei Dinah opnieuw, “jullie kunnen me niet tegen houden.”

“Dinah, alsjeblieft, we kunnen toch niet allemaal naar buiten gaan en daar rondstampen alsof we een kudde olifanten zijn?”

“Je houdt me niet tegen,” fluisterde Dinah woest terug. “En ik kan net zo stil als jullie zijn, hoor. En als we hier over door blijven kibbelen, missen we niet alleen wat buiten gebeurt, maar zullen ook mam en Bill wakker worden en ons *allemaal* tegenhouden naar buiten te gaan. Dus, wees verstandig en laat me met jullie meegaan.”

Philip keek Dinah woest aan, maar hij zag dat hij geen andere keuze had dan haar met hun mee te laten gaan. Lucy-Ann zag er

niet uit alsof zij ook mee wilde, en Jack zei tegen haar: “Kan jij voor Kiki zorgen? Ze is nog steeds wat geïrriteerd, en ik ben bang dat ze opnieuw haar snavel open zal doen en het hele huis wakker zal maken. Probeer haar rustig te krijgen.”

“Ja natuurlijk,” zei Lucy-Ann. “Kiki, kom! Kom bij me!”

Onmiddellijk vloog Kiki van Jacks schouder naar die van Lucy-Ann en begon zachtjes tegen haar te neuriën terwijl ze teder aan Lucy-Anns oor knabbelde en af en toe met haar bek kraakt. Het leek alsof ze rustig werd.

“Misschien kun je Rikki het beste ook bij je nemen, als je het niet erg vind,” zei Philip die Rikki uit zijn kamer gehaald had. “Hij is waarschijnlijk nog niet zoveel aan jou gewend als aan mij, maar ik denk dat het wel zal gaan.”

Dinah had haar zaklamp al bij zich, en had haar schoenen en haar kamerjas al aan. Ze was duidelijk al zelf van plan geweest buiten een kijkje te gaan nemen, nog voordat ze tegen de jongens opgebotst was.

Lucy-Ann ging met Kiki op haar schouder terug naar haar kamer. Philip volgde haar met Rikki. Hij liet de mangoest bij Lucy-Ann achter, en sloot de deur achter hem om te voorkomen dat Rikki hem zou volgen. Toen ging hij terug naar Jack en Dinah.

De drie kinderen slopen langs de andere kamers, waar de volwassenen hopelijk nog in slaap waren, en gingen toen door de voordeur de veranda op.

“Wacht even,” fluisterde Jack. “Ik dacht dat de geluiden van achter het huis kwamen, hoewel ze zo zacht waren dat ik het niet zeker weet. Maar we zijn nog niet achter geweest en weten niet hoe het er daar uit ziet. Misschien kunnen we het beste hier starten. Zullen we ons opsplitsen en ieder langs een kant van de bungalow naar achteren gaan? Zo missen we niets. We treffen elkaar dan aan de achterkant weer.”

“Hoe laten we elkaar weten als we iets tegenkomen waarvoor we uit moeten kijken?” vroeg Philip.

“Dat is een goede,” zei Jack. “Als iemand van ons iets ziet, kunnen we dat met een uilenroep aan elkaar doorgeven. Ik heb de uilen deze avond horen roepen en ik denk dat ik hun roep na kan doen, hoewel hun ‘oehoe’ net wat anders klinkt dan in Engeland.”

“Een goed idee,” zei Philip. “Ik heb die uilen ook gehoord. Ik denk dat ik ze ook wel na kan doen. Wat vind je van: Eén ‘oehoe’ betekent ‘Niets bijzonders’; twee ‘oehoe’-s betekenen ‘Ik heb iets verdachts gezien en houd dat in de gaten. Let op!’; drie betekent ‘Kom onmiddellijk naar me toe’; en vier betekent ‘Blijf uit de buurt en waarschuw onmiddellijk Bill’?”

“Prima,” zei Jack. Dus hoe meer ‘oehoe’-s, hoe groter het gevaar. Wel, laten we beginnen. We hebben misschien niet veel tijd meer. Jij en Dinah gaan langs de linkerkant van de bungalow, en ik ga langs de rechterkant. Gelukkig zijn de wolken van afgelopen avond bijna allemaal weg. De maan schijnt. Probeer je zaklamp niet te gebruiken; en als je dat toch moet doen, bedek hem dan met je handen en laat alleen het kleinste lichtstraaltje door je vingers.” De kinderen splitsten zich op en ieder sloop naar zijn kant van de bungalow.

Lucy-Ann zat in haar kamer, nerveus en bezorgd terwijl ze de onrustige mangoest op haar bed probeerde te kalmeren en Kiki op haar schouder zat en wat voor zich uit kletste.

De papagaai was niet meer zo geïrriteerd, maar toch was ze nog niet helemaal gekalmeerd. Lucy-Ann probeerde ieder geluid van buiten op te vangen, maar ze hoorde alleen geluiden die in deze vreemde omgeving mogelijk heel normaal waren.

“Kom terug, Jack,” mompelde ze nerveus. “Ik denk dat het buiten niet veilig is. We hadden Bill en Jim moeten wekken. Zij weten beter wat we hadden moeten doen. We hadden, we hadden.”

Het meisje zat zo een paar minuten. Toen, plotseling, hoorde ze van alles buiten. Ze herkende niet alle geluiden, maar ze hoorden geluiden van een gevecht, en ze dacht ook dat ze verschuillende stemmen hoorden – waarvan een als een mannenstem klonk.

Kiki krijste en vloog van Lucy-Ann's schouder. Geschrokken sprong Lucy-Ann op, keek wat Kiki van streek gemaakt kon hebben en zocht waar de papagaai nu was. Ze zag Kiki nergens meer en was verrast. De deur was nog steeds gesloten, dus waar kon ze dan zijn?

Lucy-Ann keek omhoog – en daar ontdekte ze Kiki. De vogels stond op iets dat net boven de gesloten deur zat. Er was daar een ventilatieopening, en deze was open – en Kiki zat in de opening. “Kiki!” riep Lucy-Ann. “Kom terug! Kom bij me!”

Buiten klonken nog meer geluiden, en Kiki krijste opnieuw, en vloog door de opening de kamer uit. Lucy-Ann gooide de deur open en rende ook naar buiten – en wist de deur nog net op tijd te sluiten voor Rikki die ook de kamer wilde verlaten. Het meisje rende naar de voorkant van de bungalow en was daar nog juist op tijd om Kiki door de voordeur – die open stond - naar buiten te zien vliegen.

Nog meer geluiden bereikten haar oor, het klonk alsof ze van de achterkant van de bungalow kwamen.

“Ik moet Bill halen,” hijgde ze, en ze ging op weg naar Bills kamer.

“Bill, Bill!” schreeuwde ze terwijl ze op deur van zijn kamer bonsde. “Bill, word wakker. Ik denk dat de jongens en Dinah in gevaar zijn buiten!”

Hoofdstuk 7. Avonturen in de nacht

Door Michael Edwards

Jack zag een klein paadje van platgetrapt aarde dat naar de achterkant van de bungalow leidde. Rechts waren dikke struiken, en links was de muur van de bungalow. Het was stil terwijl hij zijn weg over het paadje zocht tot het bij de achterkant van de bungalow kwam. Daar bleek een groot grasveld te zijn waarop verspreid enkele bomen en bosjes stonden, en dat zich van de veranda naar achteren uitstrekke.

Plotseling hoorde de jongen opnieuw een van de geluiden – weer een vaag geritsel dat op de een of andere manier hier niet thuis leek te horen. Het geluid leek vanaf de andere kant van het grasveld te komen, of misschien van de dikke bomen die aan het eind van het grasveld stonden – het was moeilijk te bepalen. In het door de maan beschenen zilvergrijs en zwarte landschap was het moeilijk iets duidelijk te zien.

Het leek Jack dat de geluiden van een plek kwamen dat niet ver was van waar Philip aan de achterkant van de bungalow tevoorschijn moest komen.

“Ik kan hem beter waarschuwen,” dacht de jongen – en, terwijl hij zijn hand voor zijn mond deed, gaf hij twee snelle ‘oehoe’-s. Hij hoopte dat het geluid voldoende op dat van de uilen van de omgeving leek.

Plotseling werd het geritsel luider, en een donker figuur naderde hem snel.

“Wat is er?” fluisterde de man met een accent in zijn stem aan Jack.

Jack stond stijf van angst. Hij wist niet wat hij moest antwoorden, of dat hij misschien beter kon wegrekken.

Philip en Dinah gingen aan de voorkant van de bungalow de hoek van de veranda om en zochten hun weg aan de linkerkant. Het was hier erg wild, maar in het licht van de maan zagen ze een klein paadje. Het leek echter alsof dit pad niet vaak werd gebruikt, want

het was overwoekerd met onkruid, en zelfs scheuten van de een of andere kruipplant aan de zijkant groeiden er overheen.

Er schoot iets over het pad, en Dinah was te horen toen ze haar adem haastig inhield. Vlug deed Philip zijn hand voor de mond van het meisje, bang dat ze zou gaan gillen. Dinah worstelde even, maar werd toen weer rustig en Philip haalde zijn hand weer weg.

“Waarom was dat?” fluisterde Dinah boos.

“Ik dacht alleen dat je het uit zou gaan gillen bij de rat die hier het pad overstak,” zei Philip.

“Jij beest,” zei Dinah iets harder dan net.

“Hou op en kom gewoon mee,” zei Philip.

Dinah keek hem woest aan, maar kwam toen tot bedaren en volgde hem verder over het pad.

Ze kwamen bij de achterkant van de bungalow en zagen het grasveld met de bomen. Toen was daar ineens beweging, een paar meter voor ze dicht bij de achterkant van de bungalow – en Philip hoorde het geluid van drie dringende ‘oehoe’-s van ergens voor hem komen. Drie ‘oehoe’-s betekende: ‘Kom onmiddellijk naar me toe’.

“Kom op – we moeten Jack vinden – ze hebben hem misschien gepakt,” fluisterde Philip.

Hij ging vlug vooruit met Dinah direct achter hem. Ze passeerden een aantal struiken – en liepen toen tegen iemand op!

Door de schok viel de andere persoon op de grond, en terwijl hij weer overeind kwam riep hij iets onverstaanbaars, en bromde toen geïrriteerd: “Ik wilde alleen dat je naar me toe kwam, niet dat je me omver liep. Kom met me mee en – “ Hij stopte verrast toen hij Dinah en Philip ontdekte.

“Oh! – wie zijn jullie? – wat doen jullie hier?”

Dinah die nog steeds een beetje boos op Philip was, voelde zich helemaal niet bang en bitste terug: “Ik kan *jou* wel vragen wat je hier rond dit huis doet. Wij logeren hier, maar jij hebt hier niets te zoeken – zeker niet in het midden van de nacht!”

“Je bent een brutaal meisje zeg,” zei de man die meer Engels dan Indiaas leek, en met maar een klein accent praatte. “Jullie kinderen kunnen maar beter met me meekomen!”

En voordat Dinah en Philip zich uit de voeten konden maken, had de man zijn handen al uitgestoken. Hij pakte ieder bij een arm beet en begon ze toen door de bosjes te slepen.

Dinah kronkelde boos en probeerde de man te schoppen, maar hij bleek erg sterk te zijn. Hij liet niet los, maar sleepte hen verder over de open plek. Het meisje begon te gillen, “Bill – Bill – help ons – ze hebben ons!”

Jack staarde naar de man die voor hem stond en die net zo verbaasd als hemzelf leek.

“Wie ben je, en waarom ben je hier?” vroeg hij de Indiase man.

“Dat hoef jij niet te weten,” antwoordde die met een dik accent.

“Jij bent hier nieuw, en je weet niet wat in dit gebied gebeurt. En het is jouw zaak ook niet. Kom met me mee.”

Hij pakte Jack beet en gaf een uilenkreet. Hij wachtte op antwoord terug en toen begon hij met Jack in de richting van waar hij vandaan was gekomen te lopen. Jack worstelde om los te komen en de man sloeg hem.

Plotseling klonk een fladderend geluid achter hem en iets leek op de man neer te schieten. Die bukte. Opnieuw kwam het iets op de man af, en de man begon in paniek te raken en hij struikelde.

Terwijl hij op de grond viel trok hij Jack met zich mee.

Verbaasd over deze plotselinge gebeurtenis, keek Jack omhoog en in het vage licht van de maan zag hij toen dat het Kiki was. Ze moest op de een of andere manier buiten zijn gekomen, had gemerkt dat er wat aan hand was, en was naar hem toe gevlogen. Ze was duidelijk boos dat de man Jack had gepakt en vloog in cirkels vlak boven de mans hoofd. Haar vleugels flaptten bijna in zijn gezicht.

De man was in paniek. Hij wist niet wat hem zo plotseling aangevallen had. Hij gaf een schreeuw, liet Jack gaan, en verdween toen in het struikgewas. Jack kwam vlug overeind en

wreef zich over zijn zere plekken, terwijl Kiki op zijn schouder neerdaalde.

“Dank je wel, Kiki, oude meid,” mompelde de jongen tegen Kiki terwijl hij haar borst streelde. “Kiki komt te hulp wanneer je in gevaar bent.”

De jongen tuurde voor zich uit en probeerde te zien waar de man naartoe gegaan was; maar, hoewel hij het gekraak van takken, gemaakt door de man in de bosjes, duidelijk kon horen, kon hij niet bepalen waar het precies vandaan kwam. Behoedzaam ging hij ook vooruit, in de richting van waar het geluid vandaan kwam. Hij bedacht dat Philip en Dinah daar konden zijn, en hij was bang dat ze de man tegen het lijf zouden lopen.

Plotseling hoorde hij voor hem geluiden van worsteling en vechten, en gegil van Dinah. Hij begon te rennen, in de richting van het gegil.

Philip en Dinah bleven worstelen om van de man die hen door het struikgewas sleepte los te komen. Plotseling lukte het Philip vrij te komen en hij probeerde Dinah ook te bevrijden. Juist was zij ook vrij toen een tweede man, die een donkere huidskleur had, voor hen opdoemde en hen naderde. Hij greep Philip voordat deze weg kon rennen, en gaf hem een enorme klap tegen het hoofd.

Verdoofd viel Philip tegen de grond.

Ook Dinah was weer gepakt, door de man die haar eerder had vastgehouden, en ze gilte om hulp.

Een derde, kleiner figuur kwam uit het struikgewas en stortte zich op de man die Dinah vasthield. Het was Jack, zag Dinah met opluchting. Jack roste de man hard af, terwijl hij Dinah probeerde te bevrijden.

“Jack, maak me vrij,” gilte het meisje naar Jack. “Hij doet me pijn – en de andere man heeft Philip omver geslagen.”

“Laat haar los, bullebak,” schreeuwde Jack naar de man terwijl hij hem van Dinah af probeerde te duwen. “Ze is een meisje, en helemaal geen partij voor jou.”

De andere man kwam op hun af en greep Jack, en langzaam overmeesterde hij de jongen terwijl hij diens armen zo stevig achter hem op zijn rug hield dat de jongen een hevige pijn voelde. Tot zijn schrik voelde hij dat een touw rond zijn polsen werd gebonden en hij vocht verwoed om los te komen, maar hij kon niet voorkomen dat de man zijn handen op zijn rug samenbond. De andere man pakte Dinah opnieuw en begon ook een touw rond haar te binden.

“Philip! Philip!” gilde ze – maar toen ze opzij keek zag ze Philip juist wankelend overeind komen, nog steeds verdoofd door de klap, en ze begreep dat hij haar niet kon helpen.

“Help, help!” riep ze, totdat dikke lappen stof in haar mond werden gestopt.

Een van de mannen haalde iets te voorschijn wat leek op een grote, opgevouwen postzak, en begon deze uit te vouwen, totdat het een zak van meer dan een meter groot was. En de andere man liep met touw in zijn hand naar Philip om hem ook vast te binden. Maar plotseling kwamen twee grote figuren tevoorschijn die zich woedend op de twee mannen stortten, hun voordeel nemend van het verrassingseffect van hun komst.

De twee nieuwkomers verloren geen energie met praten, maar gebruikten hun vuisten op de twee mannen, zodat beide tegen de grond aan sloegen. De twee mannen probeerden op te staan en te vechten, maar de een was zo draaierig, en de ander zo overdonderd door de plotselinge overval dat ze beide haastig het hazenpad kozen en tussen de struiken verdwenen.

Jack en Dinah keken hun redders aan en zagen tot hun grote opluchting dat het Bill en Jim waren. Goeie, oude Bill en Jim! Wat een geluk dat ze waren gekomen en hun hadden gered – en precies op tijd ook.

Maar de avonturen in de nacht zouden nog niet voorbij zijn.

Hoofdstuk 8. Een wijziging in de plannen

Door Keith Robinson

Philips hoofd deed aardig pijn, vlak boven zijn rechter oor. Er was al een blauwe plek aan het ontstaan, en een erg ongeruste mevrouw Cunningham bette het met een koude, natte doek. “Zit stil,” mopperde ze tegen de jongen. “Waag het niet overeind te komen. En houd dat vreselijke beest met zijn bacteriën op afstand.

“Het is niet zo erg, moeder!” zei Philip uit zijn humeur. “En Rikki heeft geen bacteriën. Hij is echt heel schoon” Niettemin haalde hij de kronkelende mangoest van zijn schouder en zette hem op zijn schoot waar hij hem liefdevol begon te aaien. Rikki begon bijna als een kat te spinnen. Hij rolde zichzelf op en sloot zijn ogen. Philip was meer boos over wat er was gebeurd, dan dat hij de klap die hij had gekregen voelde. Deze mannen hadden bijna zijn zus en Jack gekidnapt, en hij had dat niet kunnen voorkomen. Als Jim en Bill niet op het laatste moment waren gekomen.....

Iedereen zat in de eetkamer, aan de tafel waar ze een paar uur geleden nog zo prettig hadden gegeten. Het was zo’n heerlijk eten geweest, en zo’n fantastisch en opwindende avond – maar nu, zo midden in de nacht, met al die ongeruste gezichten om hem heen en de dreiging van gevaar in het donker buiten, leek de sensatie van de vakantie verdwenen te zijn.

Lucy-Ann huilde en leek niet te kunnen stoppen. Jack probeerde haar zo goed mogelijk te troosten, en zelfs Kiki deed haar best: ze zat op Lucy-Anns schouder en knabbelde liefdevol aan haar oor – maar de tranen bleven komen. Dinah zag er bleek en bang uit, en wierp af en toe een huiverende blik op Philips blauwe plek die steeds donkerder begon te worden. Mevrouw Cunningham was humeurig en depte Philips hoofd alsof het hevig bloedde.

Nogmaals duwde Philip haar hand weg. “Moeder, als je zo doorgaat, wrijf je mijn huid nog weg, en zit je op mijn schedel.” Op enige afstand van de tafel stond Krish en keek het tafereel zwijgend aan.

Het is een vreemde jongen, dacht Philip. Zei hij wel eens wat? Bill was woedend. Hij stond in een hoek van de kamer en sprak met Jim. Hij had Jim opzij getrokken alsof hij iets met hem wilde bespreken dat de anderen niet mochten horen, maar de kamer was zo kaal dat zijn zachte, grommende stem tegen de muren weerkaatste en iedereen kon horen wat hij zei.

“Je moet een idee hebben wie deze mannen waren, Jim,” hield hij aan. “Wat deden ze hier? En wat wilden ze met mijn kinderen?”

Philip voelde een golf van trots door hem heen gaan. Ook al was Bill technisch gezien alleen zijn stiefvader, het was altijd heerlijk te horen als Bill over de vier kinderen praatte alsof ze zijn eigen kinderen waren – iets wat hij steeds vaker deed. Het was voor Dinah en Philip wat vreemd geweest om eerst zo lang zonder vader te leven en dan plotseling weer een te hebben en het weer over ‘mijn vader’ te kunnen hebben net zoals de andere kinderen op school. Het was vooral opwindend omdat Bill geen normale man was, in tegendeel! Hij werkte voor de regering en was een soort van spion, een man van mysteries en intrige. Hij kon erg gevaarlijk zijn voor diegene die zijn pad kruiste – maar ook was hij de meest liefdevolle en spannendste vader die je maar kon hebben.

Jim had een grote frons op zijn gezicht en liep onrustig heen en weer. “Ik weet echt niet wie dat waren, Bill. Maar..” Hij stopte en keek een ogenblik naar de vloer. “Ik vraag me af..”

“Wat vraag je je af?” vroeg Bill. “Zeg op, man!”

Jim keek op en keek iedereen aan. Hij zag er ongerust uit. “Een paar weken geleden is iets gebeurd. Ik stuitte bij toeval op stropersactiviteiten. Ik was aan het jagen, zie je – Een poos geleden had ik een gevaarlijke cobra vlakbij de dolmen ontdekt. Toen had ik het laten leven, zodat ik het kon bestuderen; maar nadat we hadden afgesproken dat jullie bij me kwamen logeren, kon ik me voorstellen dat jullie die dolmen graag zouden willen onderzoeken. Dus ging ik erheen om de cobra te doden.”

De man pauzeerde even om adem te halen, en Philip kon niet helpen dat hij onderbrak. “Wat voor cobra?”

“Een van het grote soort,” zei Jim grimmig. “Een koningscobra. Je ziet ze hier niet vaak, behalve dan in gevangenschap – ze worden veel door slangenbezweerders gebruikt, weet je. Maar in het wild had ik al heel lang geen gezien. Ik schrok best toen ik het ontdekte. Ze kunnen wel zes meter worden, weet je, en - “ Dinah gaf meteen een gil, en ze huiverde. “Ik wil naar huis,” zei ze zielig.

“Wees niet zo dom,” zei Philip – maar hij zei het op aardige toon. Hij was nog steeds geschokt dat Dinah bijna gekidnapt was geweest. Hij wist dat Jack zich wel gered zou hebben, maar Dinah...

“Maak je niet bang, meisje,” zei Jim. “Je zult hem niet snel tegenkomen. Slangen zijn banger voor de mens dan dat wij bang voor hun zijn, weet je. Trouwens, koningscobra’s voeden zich liever met andere slangen. En als ze geen andere slangen kunnen vinden, zoeken ze klein wild.” Hij wierp een blik op Rikki en glimlachte. “Die mangoest daar – houd hem in de gaten, Philip, want deze beesten gaan op slangen af alsof het speelgoed is. Een mangoest is taai; het overleeft de beet van een cobra, want het heeft de een of andere weerstand tegen zijn gif. Maar let op – de beet van een koningscobra doodt zelfs een olifant, dus zorg ervoor dat je nooit dichtbij komt. Als je er een ziet ... wel, zorg ervoor dat je dat nooit doet,” eindigde hij met een frons tussen zijn wenkbrauwen.

Bill ging naar Lucy-Ann die eindelijk niet meer hilde, maar als versteend luisterde. Haar ogen waren nog betraand en wijd open. “Maar je maar geen zorgen, Lucy-Ann,” zei hij terwijl hij haar vriendschappelijk in de schouder kneep. “Jim is een jager. Hij weet alles van de wilde dieren hier in de omgeving. Als hij niet bang is deze slang te ontmoeten, dan ben ik dat ook niet. Het is gewoon beter om de gevaren te kennen, hoe eng ze ook klinken, dan er niet vanaf te weten. Dat is bij mijn werk ook het geval, weet je. Ik wordt altijd gewaarschuwd over de een of ander slechterik die het op mij gemunt heeft, En ik luister en knik, en

maak aantekeningen enzo. Maar het gebeurt maar zelden dat er ook echt wat gebeurt. Wat de koningscobra betreft: deze dieren kunnen in hun eigen kleine wereldjes erg gevaarlijk zijn, maar ze houden ervan op zichzelf te zijn en vermijden moeilijkheden als het kan. “Toch,” voegde hij eraan toe, ”het is goed gewaarschuwd te zijn.”

Jim knikte – een beetje enthousiast, bedacht Philip. Alsof de man het niet meer over gevaar wilde hebben. Hij nam zichzelf voor extra alert te zijn op deze zesmeter-slangen.

Mevrouw Cunningham liet Philip eindelijk met rust en ging op een van de stoelen rond de grote, houten tafel zitten. “Ik zie niet wat dit te maken heeft met die mannen van vannacht.”

“Ik ook niet,” zei Dinah.

“Wel,” zei Jim, “zoals ik al zei ging ik bij de dolmen die cobra zoeken. Omdat koningscobra’s overdag jagen en ’s nachts slapen, dacht ik dat het beste was om ’s nachts op pad te gaan en te kijken of ik hem slapend kon vinden.” Hij snoof. “Kleine kans natuurlijk! Er zijn duizenden plaatsen waar het zich kan verstoppen. Maar ik wilde het in ieder geval proberen. De dolmen heeft wat kleine verstoppelkken – en misschien rolt het zichzelf op in een spleet tussen de rotsen, of – “

Dinah gilde opnieuw. “Wil je nu ophouden!” riep ze. “Hoe kan ik ooit plezier in India hebben als ik weet dat er een zes meter lange, giftige slang in iedere hoek en spleet verstopt kan zitten?”

“Sorry, meisje,” zei Jim wat beschaamd. “In ieder geval, ik doorzocht de dolmen... en duidelijk was het in gebruik voor het een of ander duister zaakje. Ik zag een tafel, wat stoelen, blikken met eten, lantaarns, etc. Maar ook strikken, kettingen, draden, en al dat soort nare spul; en zelfs een kooi. De kooi was groot genoeg om een middelgroot dier zoals een tijger of een beer in vast te houden. En afgaand op het type strikken dat ik vond, vermoedde ik dat de slechteriken op beren jaagden.

“Oh!”, zei Lucy-Ann en ze verstopte haar gezicht in Jacks schouder. Jack was een lange tijd stil geweest. En Kiki, die leek te

begrijpen dat hier wat ernstigs aan de hand was, had ook geen woord gezegd.

“Er wordt voor veel verschillende redenen op beren gejaagd,” ging Jim verder. “Luiards schijnen momenteel populair te zijn. Ze worden levend gevangen en getraind om dansende beren te worden. Maar ook: Weet je dat de gal van een luiard in landen als China als medicijn wordt gebruikt?”

“Jim”, zei Bill op behoorlijk strenge toon.

Jims verweerde gezicht werd rood. “Sorry,” zei hij. “Kijk, wat ik wil vertellen, ik vond al deze spullen en nam de hele boel in beslag – ik laadde gewoon alles in mijn jeep, ook de kooi – en ik rapporteerde het direct aan de politie. Die kwam de volgende dag voor onderzoek. Ik had de dingen niet mogen aanraken. Doordat ik de spullen allemaal had verwijderd, had ik de bende op de hoogte gebracht – de stropers smeerden hem en kwamen niet meer terug. Ik had de boel moeten laten liggen zodat de politie een val had kunnen maken. Ik geloof niet dat de stropers nu gepakt zijn, en misschien voelen ze zich een beetje, eh...”

Bill sloot zijn ogen. “Bedoel je dat we misschien een bende boze stropers in onze nek hebben?” Hij draaide zich om naar zijn vrouw. “Allie, ik denk dat we moeten vertrekken. Dat ik gevaar loop, vind ik niet erg – maar ik kan jou en de kinderen hier niet met deze dreiging laten blijven. Echt, dan heb ik nog liever die koningscobra.”

“Nooit van mijn leven!”, zei Dinah met een huivering. “Ik heb liever die stropers, echt waar.”

“We kunnen niet vertrekken!” zei Jack. Hij zei eindelijk wat. De jongen zag er ellendig uit bij het idee te moeten vertrekken. “We zijn maar net aangekomen! Bill, alsjeblieft, we kunnen toch niet vertrekken alleen omdat hier een paar nare mannen zijn! Jij en Jim kunnen ze aan, en Philip en ik zijn er ook nog – nu we het gevaar kennen, kunnen we zeker ’s nachts een oogje in het zeil houden en deze mannen trotseren als ze nog eens terug komen. Je kunt ons niet laten vertrekken.”

“We praten er niet over,” zei Bill streng. “We vertrekken.”

Hoofdstuk 9. Een afschuwelijke schok

Door Keith Robinson

Philip stond moeizaam op en bracht voorzichtig Rikki naar zijn schouder. Zijn hoofd bonsde, maar hij negeerde het dapper. Hij wendde zich tot Jack.

“Ik vind het vervelend te moeten zeggen, Sproetenkop, maar Bill heeft gelijk.” Hij keek naar Dinah. “Ik wil niet dat de meisjes gevaar lopen.”

Dinah knikte en gaf haar broer een dankbare glimlach.

“Ja, het is hier gevaarlijk. Giftige slangen, beren, stropers... Al die afschuwelijke dingen. Dit is niet mijn idee van vakantie.”

“Dat was een cruise naar de Griekse eilanden ook niet,”

antwoordde Philip kort. Hij was plotseling geïrriteerd door zijn zus. “Of de rivier van Abencha! Als je het mij vraagt, vind je elke plaats waarnaar we op vakantie gaan niet leuk - omdat je doodsbang van beesten bent, zelfs van de onschuldige soorten zoals muizen en hagedissen en stekende insecten. Ik ben er niet zeker van of jij het best kan oordelen of we hier werkelijk in gevaar zijn of niet. Echt, Dinah, jij –“

“Zit mij nu niet te beschuldigen!” snauwde Dinah. “Je weet best dat Bill gelijk heeft. We zijn hier in gevaar.”

Aan de andere kant van de kamer slipte Krish stil weg. Philip zag hem gaan en bedacht nog eens wat een vreemde jongen het toch eigenlijk was. Al die tijd was hij zo stil als een schaduw geweest.

“Ik wil ook graag vertrekken,” zei Lucy-Ann met een klein stemmetje. “Maar we hoeven India toch niet te verlaten. Ik bedoel, we kunnen alleen hier vertrekken – van deze afgelegen plek in de jungle. Als iemand ons hier aanvalt, hebben we niemand om hulp aan te vragen. Misschien kunnen we alleen weggaan en onze vakantie ergens in een stad doorbrengen, ergens waar een boel mensen zijn?”

“Heel goed van je bedacht, Lucy-Ann,” zei Bill terwijl hij knikte maar hij keek ook nog wel streng. “Niemand mag hier wat op tegen hebben. Jullie veiligheid is me veel te belangrijk. We

vertrekken morgenochtend meteen – maar we zullen in India blijven. We gaan gewoon naar Khitanpur en zoeken daar een hotel. Is dat goed, Jim?”

Jim zag er ellendig en in verlegenheid gebracht uit. “Ik begrijp het,” zei hij terwijl hij knikte. “Ik zou alleen willen... wel, ik zou willen dat ik de politie deze stropers kon laten pakken, zodat we geen last meer van ze zouden hebben.” Hij gooide zijn handen omhoog. “OK, dat is dus afgesproken – we pakken onze spullen en vertrekken zodra het ochtend is. Er zijn geen hotels in Khitanpur, maar ik heb daar een goede vriend die voldoende ruimte heeft. Ik ben er zeker van dat jullie bij hem kunnen logeren. Wel, misschien blijf ik er ook – dat zal ook voor mij veiliger zijn. En dan zijn jullie nog steeds in India. We maken trips naar de jungle, maar blijven dan aan de buitenkant, vlak bij de stad. We kunnen een paar andere dolmen bekijken. Ik weet er nog een paar. En ik blijf de politie op hun nek zitten totdat ze die gemene kerels te pakken hebben. Wie weet, misschien worden ze wel snel gepakt, en dan kunnen we hier weer terug voor de rest van jullie vakantie.”

Toch nog met wat tegenzin stemden Philip en Jack toe. Ze hadden geen keus! Zowel Dinah als Lucy-Ann keken al weer wat vrolijker, en mevrouw Cunningham was vreselijk opgelucht. Bill en Jim schudden elkaars hand. “Het is niet jouw fout, Jim,” zei Bill. “Als er een iemand is die zijn familie door zijn werk altijd weer in gevaar brengt, dan ben ik dat wel.”

“Ik kan het beste nu even gaan en Mo inlichten,” zei Jim. Hij merkte de vragende gezichte rondom hem op en verklaarde: “Mohinder is huisbewaarder. Ik vermoed dat hij niet op de hoogte is van wat hier vannacht is gebeurd; zijn huis staat een paar honderd meter verderop in het woud, aan de hoofdweg. Ik denk niet dat onze aanvallers over die weg zijn gekomen – ze zullen waarschijnlijk het pad hebben gevolgd die wij gisteravond ook namen. Die gluiperds. Ik ben zo terug.”

“Wees voorzichtig,” zei Bill terwijl Jim een sterke lamp pakte en zich naar buiten haastte.

Het was lange tijd stil nadat de man was vertrokken, en Kiki koos dat moment om de boel wat op te vrolijken met een paar vrolijke zinnen.

“Mo, Mo, bingo!” krijste ze. “Snuut je neus, veeg je voeten, domme jongen!”

Iedereen lachte en de spanning leek wat te verdwijnen. Rikki werd even wakker. De mangoest keek een paar momenten rond, en viel toen meteen weer in slaap.

Jack ging naar het raam. “Ik denk dat die stropers Jim wilden ontvoeren,” zei hij nadenkend. “Ze hadden een grote zak bij zich, en wat touw en lappen om te knevelen. Ze moeten hebben gehoord, of alleen maar geraden, dat Jim diegene was die hen had verraden en hun spullen had meegenomen. Dus kwamen ze hier om met hem af te rekenen.”

“Ja,” zei Philip, “en wij kwamen daar plotseling uit het donker. We moeten ze verrast hebben. Ik denk dat als ze van plan waren Jim te ontvoeren, waarvan ze dachten dat hij hier alleen leefde, ze wel besloten moeten hebben ons ook mee te nemen, want anders zouden wij alarm hebben kunnen slaan.”

“Waarschijnlijk wel,” zei Bill. Hij klapte plotseling in zijn handen, en Rikki in Philips armen schoot wakker. “Allie, wat dacht je ervan om wat water te koken? We kunnen allemaal wel wat hete chocolademelk gebruiken, dacht ik zo. Of iets anders. Kijk maar wat er in de keuken is, wil je? Vraag anders die vreemde jongen, Krish, om je te helpen als je iets niet kunt vinden. Hij moet hier ergens zijn. Misschien kunnen de meisjes met je meegaan om je gezelschap te houden.”

Mevrouw Cunningham was maar al te blij dat ze iets kon gaan doen, en ze ging meteen naar de keuken met Dinah en Lucy-Ann in haar kielzog. Dinah keek wantrouwend achterom. Ze wist dat dit Bills manier was om de meisjes weg te krijgen zodat de mannen met elkaar konden praten. En inderdaad, meteen trok Bill de twee jongens naar zich toe en begon met zachte stem en op ernstige toon tegen hen te praten. “Luister goed. Stropen is een serieuze business. Deze monster doden de dieren routinematig en

gewetenloos voor geld – en voor een boel geld ook. Wel, Jim vertelde dat hij al hun spullen in beslag had genomen – vallen, kettingen, de kooi – maar ik kan me niet voorstellen dat de stropers daarom geven. Ze kunnen alles makkelijk opnieuw kopen en hun praktijken elders voorzetten. Nee, ze zijn hier voor een andere reden, en de enige reden waaraan ik kan denken is om wraak te nemen.”

Philip en Jack keken elkaar aan. Op het zelfde moment leken Kiki en Rikki elkaar ook aan te kijken, alsof ze alles hadden verstaan. “En,” ging Bill verder, “omdat ze hier duidelijk kwamen met het plan Jim mee te nemen, kan ik me alleen voorstellen dat ze hem ergens naar toe wilden brengen om hem daar voor een tijdje op te sluiten, om hem een lesje te leren... of erger.”

Jack slikte. “Erger? Bedoel je.. hem doden?”

“Misschien.” Maar toen schudde Bill zijn hoofd. “Nee. Als ze hem echt zouden willen doden, konden ze dat ook hier doen – heel snel en gemakkelijk, zou ik zo denken. Hem midden in de nacht ontvoeren is veel moeilijker. Daarom denk ik dat ze of heel erg kwaad op hem zijn en hem willen kwellen, of...” Hij pauzeerde terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste. “Of er is een andere reden die wij nog niet weten.”

Op dat moment sloeg de voordeur open en Jim kwam binnen. Hij zag er tegelijk ongerust en boos uit. “Iemand heeft iets met de jeep gedaan,” gromde hij. “Het wilde niet starten, en ik vermoedde dat de motor was verzopen, of iets dergelijks. Dat is wel eens eerder gebeurd, en ik kon de benzine ruiken. Dus ik wachtte even en probeerde het toen weer opnieuw. Maar toen zag ik plotseling dat de benzinemeter leeg aangaf – en ik heb juist getankt voordat ik vandaag naar het vliegveld ging zodat ik op de terugweg een volle tank zou hebben. Hij moet nog minstens voor de helft vol zijn.” Jim snoof. “Toen zag ik het. De benzine lekte weg in de aarde. Iemand heeft een gat in de tank gemaakt.”

“De jeep is gesaboteerd?” riep Bill uit. Hij greep naar zijn kale hoofd en haastte zich naar de keuken. “Allie – Dinah – Lucy-Ann!”

De jongens kwamen achter hem aan, en ook Jim volgde. Bill stooft de keuken binnen en moest moeite doen om weer tot stilstand te komen. Mevrouw Cunningham en de twee meisjes starden hem bang aan.

“Wat is er aan de hand, Bill?”

“Oh, Allie – ik dacht een moment – “ Bill sloot zijn ogen even en trok toen zijn vrouw naar zich toe. “We hebben een probleem. De jeep heeft een gat in de brandstoftank. Het is gesaboteerd.” Over zijn schouder riep hij naar Jim. “Heb je nog een andere auto?”

“Ja, maar die kan nu niet rijden. Ik ben hem aan het repareren en de motor ligt in stukjes uit elkaar. Mo heeft echter nog een gammele, oude motorfiets. We kunnen er niet de familie mee evacueren, maar ik kan ermee naar de stad rijden en de politie halen.”

“Doe dat,” zei Bill commanderend. “Wij zullen hier wachten. Waar is Krish? Maakt niet uit. Zorg dat je gewapend bent als je het huis verlaat, Jim. En – heb je misschien nog een tweede pistool die ik kan gebruiken?”

“Hier heb je hem al,” zei Jim terwijl hij Bill een glanzende revolver gaf die hij onder zijn jas vandaan haalde. “Ik heb een ander die ik zo direct zal pakken. Ik heb ook nog wat jachtgeweren in mijn kamer, plus een doorgeladen geweer onder mijn bed. Munitie vind je in de onderste la van de kast in mijn kamer.”

“Oh, Bill,” zei Allie terwijl ze haar hand voor haar mond sloeg.

“Je weet dat ik vuurwapens haat. Is dit echt nodig?”

“Ik wil er liever een bij de hand hebben als de vijand mogelijk binnen komt om ons te grijpen,” antwoordde Bill. Hij sloeg een hand op Jacks schouder. “Jack jongen, doof alle lampen. We zullen voor de ramen naar de stropers uitkijken. Dat gaat makkelijker als wij in het donker staan, en dan zullen ze ons ook niet zo snel zien.” Terwijl Jack zich weg haastte, met een opgewonden kwebbelende Kiki op zijn schouder, wendde Bill zich

tot Philip. “En jij Philip – kijk rond of je Krish kan vinden, wil je? Ik heb een vreemd gevoel bij die jongen. Mijn instinct vertelt me dat hij hierbij betrokken is.”

“Wat?” zei Jim geschokt. “Meen je dat echt? Hij is alleen maar wat vreemd. Dat is alles. Een beetje stil. Hij kwam hier een week geleden, op zoek naar werk, en hij vertelde dat hij goed kon koken. En dat kan hij. Ik probeerde hem een dag of twee uit en nam hem toen in dienst om ons te helpen terwijl jullie er zijn. Hij is werkelijk in orde.

“Maar waar is hij dan?” vroeg Bill rustig.

Jim kon geen antwoord meer geven, want op dat moment gaf Jack vanuit de hal zo’n harde schreeuw dat iedereen opsprong. In een flits rende Bill terug. Philip struikelde bijna over Bills voeten terwijl hij zich ook naar Jack haastte. Ze vonden de jongen in de hal, in het donker, naar een raam starend en met afschuw naar buiten wijzend.

“Iemand ontstak zojuist een vuur en rende weg!”

Bill, Jim, mevrouw Cunningham, Philip, Lucy-Ann en Dinah drukten zichzelf tegen het glas – en zagen meteen waar Jack naar wees. Om Jims jeep was een snelgroeïende ring van vuur: blauw gloeiend aan de grond en met flikkerende oranje vingers aan het eind. Terwijl het vuur door de grote plas van gelekte benzine werd gevoerd, leek het hongerig naar meer; en het spetterde en raasde op zijn steeds maar groeiende cirkel.

Terwijl de geschokte familie toekeek, vonden de hongerige vlammen meer en meer benzine om op te schrokken – en dat alles in luttele seconden. Veel van de gelekte benzine was al in de kleffe aarde gezonken, en met de regen van de afgelopen middag gemengd; maar nu, ongelooflijk, vond het hongerige vuur een vers spoor van benzine dat hem helemaal over het grasveld leidde, recht naar de Dak Bungalow, als een kleine, rechte beek. De vlammen schoten snel vooruit met een razend geluid, sneller dan ooit. Toen het vurige spoor de stenen muren van de bungalow bereikten, splitste het zich onverklaarbaar in twee en rende het in beide richtingen om het huis.

“Ze hebben meer benzine op de grond gegoten!” riep Bill uit. “Ze hebben de hele brandstoftank leeg laten lopen, en toen meer van dat spul overal om ons heen uitgegoten terwijl we zaten te praten! Ze proberen ons uit te roosteren!”

De vlammen schoten plotseling aan de andere kant van het raam op, en likten hongerig aan het glas. Iedereen ging in afgrijzen achteruit.”

“Eruit!” commandeerde Bill. “Voordat we ingesloten raken – vooruit, er uit!”

“Het huis zal toch niet afbranden?” zei Dinah terwijl haar stem trilde. “Het is van steen gemaakt – “

“ERUIT!” bulderde Bill. “Iedereen naar buiten. NU!”

Hoofdstuk 10. Een weg naar buiten

Door Shagufta Naaz

Jack en Philip renden naar de achterkant van het huis om te zien of daar een opening in de cirkel van vuur was, maar de mogelijke ontvoerders hadden hun werk grondig gedaan: het huis was compleet door vuur omringd en de vlammen waren te hoog om makkelijk overheen te kunnen komen.

“Misschien kunnen we ons in dekens wikkelen en zo door de vlammen heen rennen,” stelde Jack voor.

“Of een stukje van de cirkel met emmers water blussen en daar vlug doorheen rennen,” zei Philip.

Bill voelde een golf van trots voor de kinderen door zich heen gaan ... ‘zijn kinderen’. Hoe groot en beangstigend de problemen ook waren, ze gaven niet op. Zelfs de meisjes zagen er dapper en vastbesloten uit, hoewel hun gezichten bleek waren. Bill dacht aan al die keren dat ze in doodsgevaar waren geweest, en er toch altijd weer schitterend uit waren gekomen. Maar nu leek hun situatie vervelender dan ooit. Als er maar een uitweg was – een weg waarlangs ze konden vluchten.

“Ik kan jullie helpen ontsnappen,” zei een stem. Het was Krish.

“Wat... wat bedoel je?” vroeg Jack. Hij had nauwelijks door dat Krish plotseling wonderbaarlijk perfect Engels sprak, hoewel met een accent.

“Ik weet een vluchtroute. Kom op, we moeten voortmaken,” zei Krish terwijl hij zich omdraaide en naar de haard liep. Bill zag dat jij een stoffen tas over zijn schouder droeg. Het zag er behoorlijk vol uit.

“Wat is...?” Maar voordat Bill zijn vraag had kunnen afmaken, had Krish de koperen knop op de hoek van de schoorsteenmantel vastgepakt. Terwijl hij de knop omdraaide, hoorde iedereen een vreemd, schrapend geluid; en voor hun ogen schoof een stuk van de haard van de muur weg.

“Een geheime gang!” zei Jack terwijl hij dichterbij kwam om te kijken. Maar Bill duwde hem opzij.

“Laat me eens zien. Aha, er is daar een smalle nis met een luik in de vloer. Jim, weet jij hier iets van?”

“Nee, helemaal niets,” zei Jim die ook naderbij kwam om te kijken. Hij zag er nog steeds geschokt uit door alles wat die nacht was gebeurd; maar zijn jagerstraining kwam hem nu van pas, en het lukte hem kalm te blijven.

Bill trok het luik open en een steile trap van steen kwam tevoorschijn.

“Hoe heb je dit gevonden, Krish?”

“Dat is een lang verhaal; ik stel voor dat we er hier eerst vandoor gaan,” antwoordde Krish terwijl hij naar beneden ging. “Volg me.”

“Vertrouw je hem, Jim?” vroeg Bill fluisterend.

“Nou, gezien dat wij met ons zevenen zijn, en hij in zijn eentje, verwacht ik niet dat er een risico is. En we hebben ook niet veel andere keus, is het wel?” antwoordde Jim terwijl hij Krish al door het luik volgde.

Stil ging iedereen achter elkaar de trap af, Bill als laatste. De treden waren soms verbrokken, maar Bill hielp zijn vrouw en Lucy-Ann over de moeilijkste stukken heen. Spoedig was iedereen beneden.

“Wauw – dit is fantastisch!” riep Jack uit terwijl hij het licht van zijn lamp over de muren van de gang liet gaan, die trouwens wijd genoeg was om vier mensen naast elkaar te laten lopen. In plaats van uit de aarde gegraven, zoals ze hadden verwacht, had de gang wanden van steen die waren bedekt met ingewikkeld beeldhouwwerk en beschilderd met afbeeldingen van Hindoeïstische goden, vogels en dieren. De hele tunnel was een kunstwerk, duidelijk gemaakt door vele professionele handwerklieden over een periode van jaren, misschien wel tientallen jaren, heen.

Ondanks de haast die ze hadden, kon Philip het niet laten stil te staan bij een afbeelding van een godin die een muziekinstrument bespeelde.

“Dat is Saraswati, de beschermgodin van de kunst,” verklaarde Krish.

“Het is nu niet het moment om de afbeeldingen te bekijken, Philip,” zei Bill scherp.

Hoewel hij de geheime deur weer terug op zijn plaats had geschoven, wilde hij niet riskeren dat de vijand het huis binnenkwam en de tunnel vond. Als dat gebeurde, zou het wel eens heel vervelend kunnen worden.

Ze gingen verder de gang door. Na ongeveer een kwartier merkte Philip dat de gang langzaam steeg.

“We gaan omhoog, merken jullie dat?”

“Ja, we moeten bijna aan het andere eind zijn,” antwoordde Jack.

En juist op dat moment eindigde de gang tegen een stevig uitzijende muur, schitterend bewerkt en beschilderd.

“Hé, de gang loopt hier dood!” riep hij uit, maar Kish kwam al naar voren.

“Er is een luik in het dak,” zei hij terwijl hij omhoog wees. Jack keek en zag het luik zitten, maar hoe ging het open?

“De klink zit in deze bloem verborgen,” zei Krish terwijl hij naar een uitgehouwen lotusbloem wees. Hij gebruikte zijn vingernagel om een minuscuul kleine klink te bewegen, en met een klik sprong het luik open.

“Jim, jij en ik gaan er het eerst uit,” zei Bill terwijl hij Krish opzij duwde en zijn revolver tevoorschijn haalde. Hij werkte zich door het luik naar buiten. Buiten was het nog steeds donker, maar de dag was nu niet ver meer. Terwijl ze de lichtbundels van hun zaklantaarns heen en weer lieten gaan, verkenden de mannen de omgeving.

“Ongelooflijk. Moet je kijken waar we uitgekomen zijn!” riep Jim uit. “Midden in een dolmen!”

Bill liet zijn zaklantaarn heen en weer schijnen. Inderdaad waren ze in het hart van een grote dolmen gekomen. Hij luisterde of hij iets van de stropers kon horen, maar alles leek rustig.

“Kom maar verder, het is veilig,” riep hij naar de anderen.

Spoedig zat iedereen in de dolmen bij elkaar, en had Jim een vuur gemaakt.

“Om monsters op een afstand te houden,” zei hij tegen Lucy-Ann om haar aan het lachen te krijgen.

Bill trok zijn jas uit en legde het op de bodem zodat zijn vrouw erop kon zitten.

“Kijk Allie, je kan tegen deze steen leunen en zo wat slapen.”

“Ik ben OK,” zei mevrouw Cunningham hoewel ze wel dankbaar ging zitten. “Ik wenste alleen dat we eraan gedacht hadden wat te eten mee te nemen. Na deze opwinding zouden we allemaal wel iets kunnen gebruiken.”

“Ik heb eten bij me, genoeg voor ons allemaal,” zei Krish. Hij pakte zijn tas en haalde er *chapatis*⁴ uit, opgerold in krantenpapier, en kleine pakjes met daarin theebladeren en suiker. Hij had er zelfs aan gedacht een kleine pan mee te nemen waarin ze water konden koken.

“Hier, vul dit bij het kleine stroompje. Het is daar iets verderop,” wees hij Jack. En hij ging verder met uitpakken. Gewoonlijk zou Jack hebben geweigerd om door iemand van zijn eigen leeftijd gecommandeerd te worden. Maar nu, in slechts een uur tijd, was er een ondefinieerbaar verandering over Krish gekomen. Er hing iets van waardigheid en een bevelende aanwezigheid rondom de jongen, en Jack ging op weg om te doen als hem bevolen was zonder eraan te twijfelen.

Tien minuten later zaten ze aan een vreemd, maar heerlijk ontbijt.

“Hmmm, gekruide omelet, opgerold in een gebakken chapati.... Heerlijk,” zei Lucy-Ann terwijl ze een hap van haar Oosterse omeletsandwich nam.

“Hmmm...”, zei Kiki afwezig. “Hmmm..”

“Och arme Kiki, jij hebt natuurlijk ook honger. Jack, geef haar eens wat van die zonnebloempitten, wil je,” zei Dinah terwijl ze een tweede omeletrol nam.

“Ik heb ze niet bij me,” antwoordde Jack. “Kiki, probeer eens wat van die chapati.”

⁴ Plat Indiaas brood.

“In India doen als de Indiase mensen...” giechelde Lucy-Ann. Krish strooide een beetje suiker op een met boter besmeerd stukje chapati en gaf dat aan Kiki. “Mijn oma had een papagaai. Ze voedde het met chapati met boter en suiker erop. Ik denk dat Kiki het ook lekker zal vinden.”

Het leek erop dat Kiki dat inderdaad vond, en het vreemde ontbijt verliep verder rustig.

“Rikki kan zijn eigen voedsel vinden,” zei Philip toen de mangoest van hem wegholde om op hagedissen te gaan jagen, en misschien op een of twee kleine knaagdieren.

Er was maar één tinnen beker. Krish stond erop dat mevrouw Cunningham die gebruikte. Voor de rest van het gezelschap maakte Jim en hij ruw-gevormde mokken door dikke, glanzende bladeren in de vorm van een kegel te vouwen. Ze lekten een beetje, maar dat maakte niet uit. De hete thee smaakte heerlijk, ook al was er geen melk bij.

Eindelijk, toen alles opgegeten was, stak Bill zijn pijp aan, keek naar Krish, en zei: “Nou jonge man. Ik denk dat het tijd is dat we dat lange verhaal van jou horen. Wie ben je, waarom was je in de Dak Bungalow, en hoe wist je van de geheime gang?”

“Wie heeft de gang gemaakt?” vroeg Philip die erg onder de indruk was van de prachtige beeldhouwkunst.

Krish was lange tijd stil. Hij staaarde naar de roze lucht die verscheen terwijl de dag begon. Toen, alsof hij zijn beslissing over iets had genomen, begon hij te vertellen.

Hoofdstuk 11. Het verhaal van Krish

Door Shagufta Naaz

“De geheime gang en de Dak Bungalow zijn zo’n honderd jaar geleden gebouwd door de Raja van Khitanpur die het als jachthuis gebruikte. De Raja was een erg geleerde man en zeer in astronomie en andere wetenschappen geïnteresseerd. Hij geloofde dat de dolmens de sleutel tot een groot astronomisch geheim waren en hij bezocht ze ’s nachts en overdag regelmatig om er naar de posities van de zon, maan en sterren te kijken. Hij had de geheime gang dan ook laten bouwen om eenvoudig bij de dolmen te kunnen komen zonder dat zijn hele gevolg steeds mee moest.” Krish pauzeerde even om diep adem te halen en een slok van zijn water te nemen. Dinah keek omhoog en zag hoe de eerste stralen van de zon de dolmen beschenen en het dak ervan oplichtten.

“Meer dan honderd jaar geleden zat hier een Indiase Raja en zag de zon precies zo opgaan,” mijmerde ze. “Het is alsof je terug in de tijd gaat en ziet hoe een scene zich opnieuw afspeelt.”

Ze schrok uit haar mijmeringen op toen Krish zijn verhaal vervolgde.

“Op een zomerdag kwamen de Raja en zijn vrouw naar hier om een paar dagen in de bungalow door te brengen. Ze hadden hun jonge zoon meegenomen, en er werd een groot feest voorbereid te ere van zijn verjaardag. Het was de zomer van 1857.”

Krish pauzeerde opnieuw alsof hij een opmerking verwachtte. Jim realiseerde wat hij bedoelde.

“The *Mutiny*?”

“Oh ja weet je nog, Kuifkop? We hebben het daar laatst bij geschiedenis over gehad,” zei Jack. “De lokale soldaten kwamen in opstand tegen de Engelse officieren. Het werd een groot bloedbad, en duizend mensen verloren het leven voordat het weer onder controle was.”

Krish knikte. “The *Mutiny*, of zoals wij het noemen ‘De Oorlog van Onafhankelijkheid’, brak precies toen uit. De Raja stond op het punt om zich bij zijn soldaten te voegen, maar voordat hij op

weg kon gaan, gebeurde iets erg vervelends. En meute relschoppers viel de bungalow aan. De Raja en zijn mannen werden verrast; de mannen vochten dapper maar de meute was tot totale waanzin gedreven. Iedereen werd gedood.”

De kinderen keken Krish vol afschuw aan. “Iedereen? Ook zijn vrouw en zijn kind?” vroeg Lucy-Ann fluisterend.

“Zijn vrouw en de meeste bedienden vonden de dood, maar de *ayah* van het kind greep de baby en vluchtte door de geheime gang naar de veiligheid.”

Er was een grote stilte terwijl iedereen het verhaal probeerde te verwerken. Het leek iets uit een melodramatisch stuk; maar ja, geschiedenis was vaak melodramatisch.

“Maar, waarom vielen ze de Raja aan? Waren het de opstandige soldaten?” vroeg Dinah.

“Nee, het was slechts een bende naarlingen die van de Raja’s rijkdom had gehoord. Natuurlijk was de bungalow niet de officiële verblijfplaats van de Raja; en er waren geen grote schatten hier – op één ding na...”

Er hing een angstige spanning terwijl Krish pauzeerde voor een dramatisch effect – hij wist zeker hoe je een spannend verhaal moest vertellen.

“De halsketting van de *Rani*,” vervolgde hij toen. “Het was een familie erfstuk dat al over vele generaties doorgegeven was. De legende vertelt dat het ooit door de godin van de welvaart aan een aardse prinses is gegeven als beloning voor de een of andere goede daad.” Krish glimlachte naar de kinderen. “Ik weet dat dit jullie als een sprookje in de oren moet klinken, en misschien is dat het ook wel, maar je moet begrijpen dat de waarde van de ketting vele male hoger is dan prijs van zijn juwelen. Er wordt algemeen aangenomen dat een bende kundige juwelendieven van de onrust in dit gebied hun voordeel hebben genomen. Ze hebben een troep bij elkaar gebracht, en deze opgehitst om de bungalow aan te vallen. Terwijl de troep zijn woede op de mensen afkoelde, doorzochten zij het huis naar de ketting.”

“Hebben ze hem gevonden?” vroeg Philip gespannen.

Krish haalde zijn schouders op. “Niemand die dat weet. Twee van hun werden gedood. De rest werd in de daaropvolgende dagen door de soldaten opgepakt. Maar de ketting is nooit meer gevonden. De politie heeft overal gezocht, en ze hebben de juwelendieven allemaal ondervraagd. Maar geen resultaat. De ketting was verdwenen. Velen geloven dat de Raja hem vlak voor zijn dood heeft kunnen verstoppen; en zijn blijven doorzoeken. Tot op de dag van vandaag wordt naar de ketting gezocht.”

Bill had tot nu toe stil zitten luisteren, maar nu kwam hij in beweging. “En dat is wat je in de bungalow aan het doen was, niet? Je had het verhaal van de verdwenen juwelen gehoord en besloot zelf je geluk te proberen. Je haalde Jim over jou aan te nemen, en vond de geheime gang. Hoe lukte het je die te vinden, wist je waar je moest kijken?”

Krish keek Bill recht aan. “Ik wist dat omdat mijn grootvader het mijn vader heeft verteld – die het mij weer heeft verteld – hoe zijn ayah hem door de gang wegbracht die nacht dat zijn ouders stierven.”

“Je bedoelt...” zei Jack fluisterend...

“De Raja van Khitanpur was mijn overgrootvader,” zei Krish met gepaste trots. “Mijn grootvader is door zijn ayah grootgebracht. De ayah, dat je een kindermisje zou kunnen noemen, legde elke cent opzij om hem een goede opleiding te geven. De eigendommen van de Raja waren door de staat ingenomen, maar mijn grootvader slaagde erin een klein bedrijf op te zetten, en werd nog redelijk welvarend. Maar het verhaal van de verdwenen juweel kon hij nooit vergeten – voor hem was de ketting meer dan een geliefde halsketting; het was de link naar zijn voorouders en naar zijn verdwenen erfenis..”

Krish pauzeerde. De kinderen bemerkten de brok in zijn keel en ze wisten dat hij moeite had zijn stem in bedwang te houden.

“Het is goed Krish, je hoeft ons niet meer te vertellen. We begrijpen het,” zei mevrouw Cunningham die door het aangrijpende verhaal diep was geraakt.

“Nee, jullie hebben recht het te weten. Het is door mij dat jullie nu in deze moeilijkheden zitten.”

“Wat? Bedoel je dat die mannen jou wilden ontvoerden?” vroeg Jim verbaasd.

“Ja. Zie je, mijn vader had mijn grootvader beloofd dat hij op een dag hoe dan ook de ketting zou vinden. Maar helaas kon hij dat nooit doen, en dat drukte hem zwaar. Hij stierf vorige maand... maar voordat hij... hij liet mij beloven dat ik op zoek zou gaan. Deze mannen zijn bekende boeven, en ze zoeken de ketting ook. Ze zijn ervan overtuigd dat ik de een of andere aanwijzing over zijn schuilplaats heb, en dus hebben ze me tot hier gevolgd. Ik vermoed dat ze me afgelopen nacht wilden ontvoeren, maar dankzij jullie is dat niet gelukt.”

Krish glimlachte naar het kleine gezelschap rondom hem, maar zijn ogen waren onverwacht helder. Lucy-Ann liet haar arm door de zijne glijden. “Jij hebt ons ook gered Krish. Zonder jouw hulp waren we nooit uit het huis geraakt.”

Krish kneep haar dankbaar in haar hand. “Toen ik doorhad wat er was gebeurd, besloot ik de bungalow te verlaten. Liever dat dan jullie aan het gevaar bloot te stellen. Daarom pakte ik al dit voedsel in.” Hij grijnsde. “Het is goed dat ik dat deed.”

“Wel,” zei Philip, “ik vind dat je nog wat van die roze snoepjes in had moeten pakken. Ik denk dat ik er wel zes op zou kunnen.”

“Jij met je snoepjes,” gromde Bill. “Laten we bespreken wat we nu gaan doen. De mannen zullen ongetwijfeld terug komen en het huis doorzoeken. Ze kunnen de gang vinden en ons volgen. We moeten aan de slag.”

Krish stond op en raapte zijn tas op. “Ze zijn alleen achter mij aan. Als ik wegga, zijn jullie veilig. Maak je geen zorgen. Ik ken de jungle op mijn duimpje. Het zal me verbergen.”

“Jij gaat nergens heen, oude jongen, we doen dit samen,” zei Jack.

“Jack heeft gelijk,” zei Bill. “We hebben wel ergere dingen meegemaakt. We laten onze India-vakantie niet verpesten door een paar jokers. Dus, laat eens kijken...”

Maar voordat Bill zijn zin kon afmaken, klonk er een luid,
ritselend geluid...

Iemand – of iets – kwam dichterbij.

Hoofdstuk 12. Het oude logboek

Door Hari Menon

“Niet bewegen!” waarschuwde Bill terwijl het geluid luider werd. Het klonk alsof iets zich licht over de bebladerde bodem van de jungle sleepte.

“Hopelijk is het geen slang!” fluisterde Jim tegen Bill. “Herinner je nog dat ik heb verteld dat ik hier niet zo lang geleden een king cobra heb gezien?”

Rikki leek het gevaar te voelen en stond naast Philip stokstijf stil. Alleen zijn staart ging driftig heen en weer. En Kiki, die al die tijd stil was geweest, begon plotseling akelig te krijsen.

“Maak Allie en de kinderen niet bang, Jim,” zei Bill op gedempte toon. “Hou op, Kiki!”

Precies toen hoorde Bill opgelucht dat het geritsel zich van hen verwijderde. Het gevaar was geweken – in ieder geval voor dit moment.

“Jim, je vertelde dat je in een dolmen allerlei spullen had ontdekt die daar verborgen werden gehouden,” zei Jack. “Spullen om te stropen. Was dat in deze dolmen?”

“Ja,” antwoordde Jim kort. Hij had de kleine holte herkend. Hier had hij ongeveer twee weken geleden de vallen, kooien en andere zaken die de stropers hier hadden verborgen, ontdekt. De holte was nu natuurlijk leeg.

Philip en Jack vonden de dolmen enorm spannend en onderzochten het van binnen en buiten. Maar behalve de holte en de toegang tot de ondergrondse gang -- die nu weer gesloten was -- was er weinig te zien.

“Prachtig zoals de eerste stralen van de zon op het dak schijnen,” zei Lucy-Ann. “Ik vind het echt mooi. Ze laten het dak op de een of andere manier _gloeien_, vinden jullie niet?”

De anderen knikten. Het dak van de dolmen -- of de “deksteen” zoals Bill het noemde -- zag er in het vroege zonlicht indrukwekkend uit. Ze konden zich voorstellen hoe de Raja van Khitanpur zich lang, lang geleden in de dolmen comfortabel

gemaakt moest hebben om de hemel op zijn gemak te kunnen bestuderen.

“Het is licht,” zei Lucy-Ann. “Denken jullie dat we nu terug kunnen? Of moeten we nog een poosje langer wachten?”

Bill glimlachte en woelde teder door haar haar. “Ik denk dat we naar de bungalow terug kunnen. We kunnen hier ook niet de hele dag blijven! En hoewel Krish’ ontbijt erg goed was, vrees ik dat we er niet meer dan een paar uur op kunnen teren.”

“We gaan dit keer door het bos terug,” stelde Krish voor. “Laten we niet door de geheime gang gaan. De mannen kunnen ons wel eens opwachten.”

“Ja,” zei Philip. “Als we voorzichtig zijn en op onze hoede, dan kunnen we ze te slim af zijn. Als we het huis weer door de haard binnen komen, en de mannen zouden er nog zijn, dan is alles verraden.”

“Als ze er nog zijn,” zei Dinah somber. Het meisje werd steeds somberder naarmate deze vakantie meer en meer de verkeerde richting uit dreigde te gaan. Maar ze stond dapper op en hielp de anderen de resten van hun ontbijt te begraven; en niet lang daarna was het gezelschap op weg met Jim voorop en Krish die de rij sloot. Rikki zocht zijn eigen weg door de jungle en was regelmatig verdwenen, maar af en toe dook hij weer op om zich even bij de kleine groep aan te sluiten voordat hij opnieuw verdween.

“Waar is Mohinder?” mompelde Bill toen ze de houten hut passeerden waar de huisbewaarder leefde. De kinderen hadden het bij hun aankomst gisteren niet opgemerkt, maar nu zagen ze het -- een vierkant, praktisch gebouw dat maar uit twee kamers bestond. Een raam stond open, en het was snel duidelijk dat niemand thuis was.

“Ik herinner me dat hij iets zei over een nicht dat hem vanuit Bangalore zou komen bezoeken,” zei Jim. “Of misschien bedoelde hij dat hij naar haar toe ging en heb ik het niet goed gehoord. Hij kan gisteravond vertrokken zijn, voordat wij thuis kwamen. Ik kan me niet herinneren dat ik hem heb gezien -- jullie, kinderen?”

Dat hadden ze niet. Het was wat vreemd. Waarom zou een oude huisbewaarder plotseling verdwijnen?

Ze naderden de dak bungalow op hun hoede, half bang een uitgebrand geraamte aan te treffen, maar gelukkig leek het gebouw nog in orde. Het gras in de buurt was wel zwart geblakerd, en de stenen muren waren op verscheidende plekken zwart van het as. Er was niemand te zien of te horen.

De voordeur stond op een kier. Het gezelschap ging de hal binnen en stond daar stil. Maar er was niets te horen. Als hier vannacht al iemand was geweest, dan waren ze er nu niet meer. De haard leek onaangetast -- in ieder geval was hun geheime gang niet ontdekt! Jim keek rond met een puzzelende blik op zijn gezicht. Alles _leek_ in orde, maar er klopte iets niet.

“De boekenkast!” zei hij tenslotte. “Ze hebben mijn boeken doorsnuffeld. Ik heb geen idee wat ze er verwachtten te vinden. Het is alleen maar wat oude troep dat bij het huis hoorde; ik heb nog geen kans gehad het uit te zoeken. Mijn eigen boeken zitten in een gesloten kast die in mijn slaapkamer staat.”

“Misschien zit er een aanwijzing tussen!” zei Philip plotseling opgewonden. “Jack, ik _zei_ je gisteravond nog dat we die boeken zouden moeten onderzoeken. Wat balen, we hebben nu misschien een belangrijke aanwijzing gemist!”

“Nou wees eens even rustig,” zei Bill. “Wat voor aanwijzing zouden de mannen nu in een paar oude boeken verwachten te vinden? Ik denk dat we nu te hard van stapel lopen.”

“Ik ben het met Bill eens,” zei Dinah. “Wie kan hier nu naar op zoek zijn, bijvoorbeeld?” En behoedzaam trok het meisje een stukgelezen hardcover boek van Kiplings “*Plain Tales from the Hills*” tevoorschijn. Ze moest ervan niezen -- een nies dat door Kiki natuurgetrouw gekopieerd werd.

“Misschien waren ze op zoek naar het logboek,” zei Jim met een frons. “Ik herinner me dat een van de boeken een soort van oud logboek of dagboek was, vol met tekeningen en grafieken -- een soort van steno zou ik zeggen. Ik dacht dat het misschien waardevol zou zijn, dus borg ik het bij mijn spullen op.”

“Wil je zeggen..?” riep Jack uit. “Laten we het bekijken! Krish, kom mee!”

“Je mag van mij elk stoffig logboek onderzoeken, maar ik doe niet mee,” zei mevrouw Cunningham vastberaden. “Ik ga eens kijken wat ik voor de lunch kan vinden. En laat Krish er ook buiten, hij heeft me aangeboden in de keuken te komen helpen.”

De kinderen hoorden haar nauwelijks. Ze dachten niet aan eten. Ze volgden Bill en Jim naar Jims kamer. Jim ging naar een robuust uitzierende kast en opende het slot. Hij riskeerde met zijn persoonlijke spullen duidelijk niets!

“Hier zijn ze,” zei hij en hij haalde iets tevoorschijn wat leek op een stapel vergeelde papieren dat in een leren brieftas was verpakt. De papieren waren ooit als boek bij elkaar gebonden geweest, maar de binding was lang geleden kapot gegaan. Het was duidelijk erg oud -- zo oud dat de bladeren verkrumelden als je ze niet voorzichtig beet pakte. De kinderen namen ieder voorzichtig een blad.

“Hey -- houd die papagaai van de bladeren weg,” zei Bill verschrikt toen Kiki naar de groep toe kwam vliegen en haar kop naar Lucy-Anns pagina uitstak, precies alsof ze deze met grote interesse zat te lezen. “Polly zet de ketel op” verkondigde ze plechtstatig.

“Helemaal fout, Kiki,” zei Lucy-Ann terwijl ze papagaai over haar borst streek. “Het is Krish die de ketel opzet. Hoor je het niet in de keuken?”

“Laten we de bladeren over de grote eettafel uitspreiden zodat we er allemaal naar kunnen kijken,” stelde Dinah voor. De anderen vonden dit een goed idee. Dus, onder Jims wakend oog gingen ze allemaal naar de keuken om zich daar over het vreemde logboek te buigen. Krish was erg in het logboek geïnteresseerd, maar hij liet zijn werk niet in de steek.

“Het is een boel grafieken en wiskundige symbolen,” zei Lucy-Ann teleurgesteld. “Ik denk niet dat we hier iets in zullen vinden.” “Driehoeksmetingen, denk ik,” zei Philip. “Allemaal over hoeken en verhoudingen, en dat soort dingen,” voegde hij eraan toe toen

hij Lucy-Anns puzzelende blik zag. “Ik wens nu dat ik wat beter had opgelet toen die oude Neus het ons bij wiskunde uitlegde.” “Dat is een beetje te laat nu, ouwe jongen,” zei Bill met een grijns. “Meetkunde is ook niet een van mijn sterkste vakken. Maar zo op het eerste gezicht zou ik zeggen dat dit vooral aantekeningen van astronomische observaties zijn, zelfs met een paar handgetekende kaarten van sterren erbij.”

“Natuurlijk!” riep Philip uit. “Dit kan het logboek van de Raja zijn, zo’n honderd jaar oud. Zei Krish niet dat de Raja erg in astronomie geïnteresseerd was?”

Philip leek gelijk te hebben. Bij sommige aantekeningen was een datum geschreven, bij een boel ook niet. Maar de enorme inspanning die erin gestoken moest zijn om alles bij te houden en op te schrijven, was duidelijk. Helaas was het meeste (behalve de getallenreeksen en de figuren) in een krullend schrift geschreven dat noch Bill noch Jim herkenden. Zelfs Krish keek verward toen hij het vreemde schrift zag. Het leek op geen van de drie of vier talen die kende. De wiskundige symbolen zeiden hem niets. Het was erg teleurstellend.

“Het kan een soort van steno zijn dat door de Raja zelf is bedacht,” zei Bill tenslotte. “In dat geval kunnen we het geheim niet snel kraken. _Als_ er al een geheim in deze stapel papieren zit. In ieder geval begin ik aardig hongerig te worden -- wat jullie?”

“Moet je kijken,” zei Dinah plotseling. “Op dit blad staat iets in het Engels geschreven, hoewel het moeilijk is de letters te onderscheiden. Maar ik kan zien dat er een datum bij staat: 15 juli 1857!”

“Dat is precies honderd jaar geleden,” zei Bill verrast. “Vandaag is het ook 15 juli.”

“Wat staat er nog meer, Dinah?” vroeg Krish. Maar Jim had het blad papier al voorzichtig van haar overgenomen en met behulp van een vergrootglas bestudeerde hij het nu grondig.

“In het oog van wijsheid zal wijsheid voortschijnen, en wijsheid schijnt voort als het oog op zijn laagste stand staat.” las hij.

“Wel, wat kan dat nu betekenen?”

Ieder keek de anderen verbijsterd aan. Niemand had enig idee. Het was om gek van te worden!

Hoofdstuk 13. De dolmen nogmaals onderzocht

Door Nanine Kamp

Review door Keith Robinson

“De lunch is klaar,” zei mevrouw Cunningham. “Kunnen jullie de tafel leegmaken?”

“Ah bedankt!” antwoordde Bill. “Ik heb echt honger. Ik ben benieuwd wat je hebt klaargemaakt.”

Jim verzamelde de vellen papier en stopte alles in de leren brieftas terug terwijl Dinah en Lucy-Ann de tafel dekten. Niet lang daarna zat iedereen, behalve Krish, aan de eettafel en genoot van een heerlijke lunch.

“Een vreemd raadsel is het, vinden jullie niet?” zei Philip met zijn mond vol. “Ik zou graag willen weten wat het betekent. Hoe ging het ook al weer precies, Jim? Ik ben het al weer half kwijt.”

Jim sloot zijn ogen om in zijn geheugen te graven. “*In het oog van wijsheid zal wijsheid voortschijnen, en wijsheid schijnt voort als het oog op zijn laagste stand staat.*”

“Wel, ‘laagste stand’ is net zoiets als eb in het getijde van de zee,” zei Jack nadenkend.

“Ik zou zeggen,” zei Philip, “dat het iets met een stijgende en dalende ster te maken moet hebben. Maar welke ster kan het dan zijn? En hoe komen we daar ooit achter?”

“Nou, het moet het ‘oog van wijsheid’ zijn,” zei Bill. “Jim, weet jij misschien of er in de sterrenhemel een teken is dat ‘wijsheid’ heet?”

“Ik weet niets van astronomie,” zei Jim. “Sorry.”

“Zou Krish het weten?” vroeg Philip zich hardop af. Hij draaide zich om, en vond de jongen tot zijn grote verrassing heel dichtbij. Opnieuw verwonderde hij zich erover waarom de jongen nooit meedeed aan hun gesprekken. Zelf nu, nu het toch over zijn zaak ging, behield hij afstand en bleef uit het gesprek.

“Krish, kom erbij zitten,” nodigde Philip hem uit. “Het is absoluut niet nodig dat je daar blijft staan.”

Maar tot zijn teleurstelling schudde Krish zijn hoofd en bleef waar hij was, onbeweeglijk, behalve als hij lege borden of koppen moest bijvullen.

Philip schudde met zijn hoofd en keerde naar de discussie aan de tafel terug.

“Ik zou zeggen,” zei Dinah, “dat de dolmen ons meer kunnen vertellen. Daar is het waar de Raja de sterren bestudeerde en zijn ontdekkingen opschreef. Dus wellicht dat we daar iets kunnen vinden dat ons verder brengt.”

“Ja,” zei Jack. “Dat is een goed idee, Dinah. Laten we na de lunch naar de dolmen teruggaan. Wat zeg jij ervan, Bill?”

“We moeten vandaag gaan,” voegde Philip eraan toe. “Het raadsel was immers op vandaag precies 100 jaar geleden gedateerd. Het kan goed zijn dat de sterren nu op dezelfde posities als toen staan. Dat mogen we niet missen.”

“Kinderen, stop alsjeblieft even,” onderbrak mevrouw

Cunningham hen plotseling. “Ik zou eerst graag willen weten of we hier nu blijven of dat we naar het huis van Jims vriend gaan, zoals we vannacht hebben afgesproken.”

De groep om de eettafel viel stil.

Bill nam zijn vrouw's hand. “De dingen die vannacht zijn gebeurd, hebben je bang gemaakt, hè?” zei hij. “Maar je hoeft niet bang te zijn. Ik denk niet dat de mannen zo gevaarlijk zijn. Zoals Krish al zei, zitten ze alleen achter de ketting aan, en misschien nog achter hem. Ik wil niet wegvluchten alleen maar om een paar mannen. We kunnen hen aan. Daar ben ik zeker van. Dus ik zou willen voorstellen dat we hier blijven en Krish naar zijn erfenis helpen zoeken.”

Mevrouw Cunningham zuchtte.

“Ik zal je beschermen,” ging Bill verder. “En ik beloof je dat, als het toch gevaarlijk wordt, we alsnog naar Jims vriend gaan. Is dat OK?”

“OK,” antwoordde mevrouw Cunningham, hoewel ze er niet erg blij uitzag. “We blijven dan hier. Tot het erger wordt in ieder geval.”

Jack en Philip zuchtten van opluchting. Ze zouden het beide vreselijk hebben gevonden hier te moeten vertrekken, juist nu het allemaal zo opwindend werd!

“Dus, gaan we vanmiddag naar de dolmen?” vroeg Philip opnieuw.

Bill draaide zich naar Jim. “Dat hangt af van wat jouw plannen voor vanmiddag zijn,” zei hij tegen de ruw gebouwde man.

“Het spijt me, Bill,” zei Jim. “Maar ik heb vanmiddag een boel doen. Ik moet mijn jeep repareren en naar Khitanpur rijden om nieuwe benzine te kopen. Ook moet ik daar naar het politiebureau om te vertellen wat hier vannacht is gebeurd. We kunnen dit niet ongerapporteerd laten. Het spijt me werkelijk, maar ik kan vanmiddag niet met jullie mee.”

“Dan gaan we vanmiddag niet naar de dolmen,” besloot Bill. “Ik weet zeker dat Allie hier wil blijven, en ik kan haar hier niet alleen achterlaten. En ik wil niet dat jullie kinderen, alleen naar die dolmen gaan. Vergeet niet dat het nog niet zo lang geleden de schuilplaats van stropers was. Het is een gevaarlijke plaats.”

De vier kinderen waren erg teleurgesteld.

“Maar vandaag is het _de_ dag!” protesteerde Philip. “Het is vandaag precies honderd jaar geleden dat de Raja dat raadsel opschreef! Je kunt het nu toch niet zomaar laten liggen?”

“Dat kan ik wel,” antwoordde Bill streng. “Jullie veiligheid, en dat van jullie moeder komt in de eerste plaats. Dus jullie gaan niet.”

“Nou,” zei Jim langzaam terwijl hij zich op zijn hoofd krabde.

“Misschien dat mevrouw Cunningham met mij mee naar de stad kan. Ik weet zeker dat ze trip leuk zal vinden. En dan kan jij met de kinderen naar de dolmen, Bill.”

De kinderen keken Bill gespannen aan.

Bill moest een paar seconden nadenken. Hij wisselde een paar blikken met zijn vrouw die tenslotte haar schouders ophaalde en knikte. Ze keurde het plan goed!

De kinderen wisten dat als zij instemde, Bill het waarschijnlijk ook goed zou vinden.

“Alsjeblieft!” bedelde Lucy-Ann.

Bill kwam tot besluit. “OK, ja, dat is een goed idee,” zei hij tegen zijn vriend. “Bedankt, Jim.”

Jim glimlachte. “Dat is in orde. Ik moet wel eerst mijn jeep repareren. Ik heb gelukkig nog een kleine jerrycan met benzine, waarmee ik met Allie net naar Khitanpur kan komen. Geef me een half uurtje. Daarna kunnen jullie op weg naar de dolmen.”

Nadat iedereen met de lunch klaar was verdween Jim om zijn jeep te repareren. In de tussentijd ruimden mevrouw Cunningham en de twee meisjes de tafel af en deden de afwas.

Spoedig was Jim weer terug.

“Oja, dat is waar ook,” zei hij toen hij mevrouw Cunningham met de afwas bezig zag. “In Khitanpur moeten we het dienstmeisje ophalen.” Hij lachte naar mevrouw Cunningham.

“Ik denk dat je je wel af hebt zitten vragen waar ze toch was,” ging hij verder, “maar er uit beleefdheid niet over begonnen bent. Wel, ik heb een vrouw gehoord om tijdens jullie verblijf het huis te onderhouden. Ik zou haar vandaag ophalen, maar met alles wat er is gebeurd... wel, ik was het bijna vergeten. Ze zit zich nu waarschijnlijk af te vragen of ik nog wel kom. We moeten als we in Khitanpur zijn maar meteen naar haar toe. Dus, als je ook klaar bent, dan gaan we op weg.”

Spoedig was alles aan kant en verliet iedereen het huis. Jim en mevrouw Cunningham vertrokken in de jeep, na eerst nog wat as en root van de stoelen geveegd te hebben. Het was een wonder dat de jeep de afgelopen nacht niet in vlammen was opgegaan met al die brandende benzine. Maar hij leek in orde, op wat beschadigde plekken na.

Nadat de jeep was vertrokken, ging Bill op weg naar de dolmen, samen met vijf kinderen en een papagaai. Krish ging met hun mee, hoewel hij er onverschillig over leek. Philip had Rikki in de Dak Bungalow achter gelaten. Het leek hem beter dat hij daar bleef, comfortabel liggend in een hoek, dan in de jungle over hem te moeten inzitten.

Het was middag en de lucht was gevuld met vochtige warmte. Krekels tjirpten luid, en vulden de bomen met hun nooit eindigende muziek. Onzichtbare beesten ritselden in de struiken, op zoek naar voedsel. En hoewel de zon hoog aan de hemel stond, kon het zonlicht nauwelijks door de dikke takken met hun rijke gebladerte heenkomen, en de aarde op de bodem was sompig en nat.

Het was ongeveer anderhalve kilometer naar de dolmen. Het bouwsel stond op een kleine open plek en dit stukje land in het hart van de jungle was met zonlicht gevuld. Het gras was droog en warm, en de dolmen zag eruit alsof het zich in de warmte koesterde. Het was een indrukwekkend bouwsel: een formatie van stenen ter grootte van ongeveer een grote woonkamer. Het had muren rondom, op de nauwe toegang en een aantal gaten die strepen zonlicht naar binnen lieten na. Hoewel ze er al eerder waren geweest, leek nu in de middagzon heel anders. Jim had verteld dat dolmen gedenkplaatsen waren voor grafkamers uit de oudheid. Een aantal dolmen hadden grafkamers onder zich, maar deze dolmen had een geheime gang!

“Wel,” zei Bill toen ze er waren, “waar zoeken we naar, kinderen?”

“Ik denk dat we naar hoeken moeten zoeken,” zei Dinah nadenkend.

“Zoeken moeken hoeken,” zei Kiki en vloog van Jacks schouder op om de open plek op haar eigen manier te gaan onderzoeken. Dinah had haar niet eens gehoord. “Laten we kijken of er vreemde gaten of hoeken in de stenen zijn, iets waardoorheen sterren gezien kunnen worden. Misschien is er een bepaalde plaats waar je moet gaan staan of zitten om bepaalde sterren te kunnen zien.”

“Ja, misschien,” zei Philip terwijl hij knikte. “*wijsheid schijnt voort*’ -- door een gat in het dak.”

De kinderen onderzochten de dolmen aan alle kanten. Buiten, onder het overhangende stenen dak, waren verschillende plekken die mogelijk in het raadsel pasten: de deksteen had bij de hoeken verschillen grote happen uit het steen, openingen waarin een groep

sterren makkelijk kon worden gevangen. Maar het leek niet erg waarschijnlijk. Binnen in de dolmen waren in het dak wat gaten die strepen zonlicht naar binnen lieten -- en die dat waarschijnlijk ook met het licht van de sterren zouden doen, hoewel geen van de kinderen zich kon herinneren dat ze de afgelopen nacht door de gaten sterren gezien hadden.

Bill was niet tevreden. "Geen van deze gaten springt eruit," zei hij. "De Raja moet iets hebben bedoeld dat op het eerste gezicht duidelijk was. Hoe kunnen we het raadsel ooit oplossen als we ontelbare mogelijkheden hebben?"

De kinderen stopten hun zoekwerk toen in de lucht een enorme herrie klonk. Het was Kiki die luid krijsend naar Jack terug kwam vliegen. Achter haar aan kwam een prachtig gekleurde vogel.

"Wauw!" zei Jack bewonderend. "Wat jammer dat ik mijn kamera nu niet bij me heb. Moet je die kleuren zien!"

Tot zijn teleurstelling draaide de vogel zich om toen ze de groep mensen op de open plek ontdekte en vloog weg. Kiki kroop bij Jack terwijl ze kleine, kirrende geluiden maakte. Jack aaide haar over haar veren.

"Wat heb je gedaan, domme Kiki?" vroeg hij aan de opgewonden vogel. "Wat heb je gedaan dat die vogel boos op je was?"

"Domme Kiki," was alles wat Kiki kon zeggen. "Domme Kiki." Bill was in de schaduw van de dolmen gaan zitten.

"Laten we bespreken wat we nu gaan doen," zei hij. "Ik denk dat we de dolmen wel voldoende hebben onderzocht. Dus was nu?"

"Ik zou graag de ondergrondse gang nog een keer willen zien," zei Philip. Hij was een krekkel aan het bestuderen die niet ver van hem zat te tjirpen. "Moet je kijken hoe groot deze krekkel is!"

"Laat dat beest met rust!" zei Dinah meteen. "Waag het niet hem in je zak te stoppen, Philip!"

"Maak je niet druk, zuster van mij," antwoordde Philip. "Ik weet zeker dat de krekkel de duisternis van mijn zak niet fijn zal vinden."

"Ik wil de gang ook nog een keer onderzoeken, Bill," zei Jack. "We hebben dat vannacht niet echt kunnen doen."

“OK,” zei Bill. “Laten we dat dan gaan doen. Maar we moeten wel opschieten. De tijd vliegt voorbij.”

Maar de ingang naar de gang was gesloten. Het rechthoekige gat in de bodem waardoorheen ze in de vroege morgen waren gekropen, was nu bedekt met een grote stenen tegel die onbeweegbaar leek.

“Er moet een toegang zijn,” zei Jack geïrriteerd. “De Raja van Khitanpur kan de gang niet maar voor een richting hebben gemaakt. Er moet hier iets zijn om de toegang te kunnen open. Kom op, laten we allemaal zoeken naar een hendel of een knop of zoiets.

Maar Krish, die zoals altijd stil op de achtergrond was gebleven, alles met aandacht volgend maar niet meedoen, kwam nu naar voren en vond het voor hen -- een kleine hendel dat verborgen was onder de rand van een vlakke vloersteen. Hij haalde de hendel over en met een klik zonk de stenen tegel die de opening naar de Rajas geheime gang had afgesloten, omlaag, een donkere opening zichtbaar makend.

Iedereen ging naar beneden, hun lantaarns aangeknipt. Opnieuw werden ze overstelpt door het prachtige beeldhouwwerk dat ze op de muren zagen -- en zelfs ook op het plafond van de gang! De kleine groep keek bewonderend rond terwijl ze langzaam de gang doorliep.

Na enige tijd keek Bill in de schijnsel van zijn lantaarn op zijn horloge.

“Kinderen,” zei hij. “Het is tijd om naar de Dak Bungalow terug te gaan. Jullie moeder en Jim zullen er al zijn. Kom op.”

“Maar we hebben de gang nog helemaal niet onderzocht!” protesteerde Lucy-Ann. “Ik was zo druk met het bewonderen van al deze afbeeldingen dat ik helemaal vergeten ben naar gaten te zoeken waardoorheen je de sterren zou kunnen zien.”

Iedereen barstte in lachen uit.

“Je kunt hier geen sterren zien, Lucy-Ann,” zei Bill vriendelijk. “We zitten hier diep onder de grond. Laten we teruggaan naar de opening.”

“Oh,” zei Lucy-Ann terwijl haar gezicht rood werd. “Maar waarvoor precies gingen we dan deze gang in?”

“Misschien kan je de sterren vanuit het begin van de gang zien,” zei Bill terwijl ze terugliepen. “Maar we hebben geen tijd meer dat vandaag te onderzoeken.” Hij stak zijn hoofd door het gat omhoog de dolmen in. “Moet je kijken hoe oranje het zonlicht al geworden is! Het zal snel donker zijn.”

“O, maar Bill, vandaag is het de dag,” zei Philip. “We _moeten_ hier na het avondeten terugkomen om de sterren bekijken.”

“Nee, we komen hier vandaag niet meer terug, Philip,” antwoordde Bill.

Toen iedereen begon te protesteren, herhaalde hij op strenge toon: “We hebben afgelopen nacht niet veel geslapen, en de dag ervoor was vermoeiend. We moeten onszelf de komende nacht voldoende rust geven.” Hij scheen met zijn lantaarn de gang in. “Deze gang is anderhalve kilometer lang. Ik denk dat we beter door de jungle terug kunnen gaan.”

“Maar Bill,” probeerde Philip nog eenmaal. “Vandaag is het de dag! We moeten naar de sterren kijken.”

“Dat gaan we niet doen,” zei Bill vastberaden. “Einde discussie, Philip.”

De kinderen waren allemaal erg teleurgesteld. Door de jungle gingen ze terug naar de Dak Bungalow. Van een afstandje zagen ze licht uit de ramen schijnen en ze wisten dat Jim en mevrouw Cunningham al terug waren. Terwijl de jungle onder de avondlucht steeds donkerder werd, kwam het groepje bij de bungalow aan. Ze openden de deur en gingen naar binnen. En daar wachtte hun een leuke verrassing!

Hoofdstuk 14. Jaya, en Krish!

Door Nanine Kamp

“Jaya!” riep Dinah uit toen ze het Indiase meisje in de hal van de Dak Bungalow ontdekte. En ja, het was Jaya! Het Indiase meisje sprong op toen ze Dinahs stem hoorde en kwam meteen naar haar toe. Ze legde haar arm om Dinahs schouders en legde haar gezicht tegen die van Dinah aan. Toen glimlachte ze en wees naar het opspringende plukje haar dat ze beide hadden. Het was een komisch gezicht en iedereen glimlachte. Jim kwam van zijn slaapkamer de hal binnen en ontdekte het gezelschap.

“Daar zijn jullie,” zei hij. “En jullie hebben Jaya al gevonden, zie ik. Wel, dat moet wel een verrassing voor jullie zijn geweest, denk ik.”

“Dat was het zeker,” antwoordde Philip. “Hoe komt ze hier?” Jim grinnikte.

“Het meisje vertelde me dat ze Sowmya, de dienstmeid die ik heb gehoord, ging helpen,” vertelde hij. “Ze stonden er allebei op dat ik haar meenam. Ik vermoed dat Jaya’s plannen voor haar moeder wel een verrassing zijn geweest.”

Mevrouw Cunningham kwam de hal ook in.

“Ah, daar zijn jullie,” zei ze. “We hebben het avondeten klaar. Kom, dan gaan we aan tafel.”

Tijdens het avondeten probeerden Philip en Jack opnieuw voor elkaar te krijgen dat ze vannacht naar de dolmen mochten, maar Bill was onvermurwbaar. Na het eten werden de kinderen naar bed gestuurd. Ze protesteerden nog steeds over de dolmen, maar toch voelden ze zich ook moe worden, en uiteindelijk gehoorzaamden ze en gingen naar bed.

Wat Bill de familie niet had verteld, was dat hij ongerust was over de komende nacht. Wat als de mannen naar het huis terug kwamen? Hij sprak er met Jim over en de twee mannen besloten omstebeurt de wacht te houden. Jim bood aan de eerste beurt te nemen, zodat Bill wat kon gaan slapen.

Na enkele uren wisselden de mannen. Jim ging naar bed, en Bill installeerde zichzelf in de hal. Hij probeerde wakker te blijven, terwijl hij naar de stilte in het huis luisterde en naar de geluiden van de nachtdieren buiten in de jungle. 's Nachts leek de jungle vol leven. Het was een schril contrast met de Dak Bungalow waar alles stil was. Maar plotseling dacht Bill dat hij wat op de achterveranda hoorde. Gebeurde daar iets, of had hij het niet goed gehoord en was het alleen een van de nachtelijke jungle geluiden? Nieuwsgierig stond de man op en ging naar de keuken. Meteen zag hij dat hij goed had gehoord. De deur naar de veranda stond op een kier en in de duisternis buiten zag Bill nog net een glimp van iemand die wegsloopt. Erg geïrriteerd sloot de man de deur en ging de slaapkamers af. Wie was deze uitsluiper? Tot zijn grote opluchting vond hij zijn eigen kinderen slapend in hun bed, maar het bed van Krish was leeg! Dus het was Krish die de nacht in geslopen was! Bill fronste zijn wenkbrauwen. Wat moest die jongen in het midden van de nacht, terwijl kwaadwillende mannen misschien buiten in de bosjes lagen? Zou hij hem achterna gaan? Bill stond een poosje stil, maar hij besloot dat het niet zijn taak was Krish te beschermen. Het was zijn taak zijn eigen familie te beschermen, en als de jongen het kwaad zelf wilde opzoeken, dan kon hij wat Bill betreft zijn gang gaan. Krish kon niet van Bill verwachten dat die zijn familie in de steek liet om voor hem te zorgen. De man haalde zijn schouders op en ging terug naar de hal om daar zijn wacht voort te zetten.

Krish was de volgende dag gelukkig in de keuken en maakte het ontbijt klaar. Het gezicht van de jongen was gesloten en Bill kon er niet van af lezen of de afgelopen nacht voor hem succesvol was verlopen of niet.

Tijdens het ontbijt discussieerden de kinderen wat ze vandaag zouden doen. Ze besloten terug naar de dolmen te gaan om daar de toegang tot de geheime gang te onderzoeken.

“We hebben Krish nodig om de toegang te openen,” zei Philip en draaide zich naar de jongen om die op zijn gewone plek, een paar meter van de tafel, stond.

“Krish, kom je met ons mee?”

Krish knikte.

Toen bezorgde Dinah iedereen een verrassing.

“Jaya gaat ook mee,” kondigde ze aan.

“O nee, dat gebeurt niet,” zei Philip meteen. “We gaan niet een heel gezelschap naar de dolmen leiden. Trouwens, wie weet of Jaya niet voor die gemene mannen werkt die ook achter de ketting aan zitten? Wat weten we nou helemaal van haar?”

Dinah trok meteen een koppig gezicht.

“We kunnen Jaya vertrouwen,” antwoordde ze Philip kort.

“En hoe weet je dat zo zeker?” vroeg Philip pesterig.

“Dat weet ik!” antwoordde Dinah boos. “Philip, hou op zo wantrouwend te zijn. Bah! Jaya is een goed meisje. Dat zie ik aan haar gezicht. Ik wil dat ze met ons mee gaat.”

“Gelukkig worden je wensen niet altijd vervuld, kleine prinses,” grijnsde Philip.

Dat maakte Dinah boos.

“Oh! Je bent vreselijk!” schreeuwde ze over tafel. “Ik zeg je: Jaya gaat met ons mee!”

Maar toen kwam Sowmya plotseling tussenbeide.

“Jaya gaat nergens heen,” vertelde ze de kinderen en ze draaide zich naar de tafel om. Ze was een vrouw van ongeveer 40 jaar, mollig en met een vriendelijk gezicht. Maar met een vastberaden blik in haar ogen. Nu keek ze de kinderen rond de tafel aan.

“Jaya gaat nergens heen,” herhaalde ze. “De vloer van de hal moet worden gepolijst, en ze gaat me daarbij helpen.”

Een stilte viel ronde de tafel. Sommige konden hun lach niet verbergen. Jaya zou het zeker niet leuk vinden om thuis te moeten blijven en een vloer te moeten polijsten terwijl de anderen buiten op een opwindende tocht waren! Maar Sowmya had gesproken, en zij was de baas.

Na het ontbijt maakten de kinderen en Bill zich klaar om naar de dolmen te gaan. Mevrouw Cunningham zou thuis blijven. Ze installeerde zich met een boek op de veranda. Jim zou ook bij de Dak Bungalow blijven. Hij had hout en verf in Khitanpur gekocht. Hij zou de schade die het vuur aan het huis had toegebracht onderzoeken en repareren waar nodig was. Dus ging Bill met de vier kinderen en Krish op weg. Jaya zag er knorrig uit. Ze haatte het om de vloer te moeten polijsten. Dit liep niet zoals ze had gepland! Maar Sowmya was onverbiddelijk. En het kleine gezelschap verliet het huis zonder Jaya.

Maar zodra ze de dolmen naderden, hoorden ze geritsel in het struikgewas, en daar verscheen Jaya! Op de een of andere manier had het meisje kunnen ontsnappen. Ze glimlachte naar de groep en kwam bij hun lopen. Dinah keek Philip triomferend aan.

“Nu is Jaya er toch,” zei ze.

Bill fronste zijn wenkbrauwen, maar hij kon niets doen. Jaya was hier en de man wist dat het hem niet zou lukken haar weg te sturen.

Krish opende de geheime toegang tot de versierde gang, en ze gingen allemaal naar binnen.

“Nou, waar zoeken we naar?” vroeg Lucy-Ann. “Hoe ging dat raadsel ook al weer? Weet iemand het nog?”

“*In het oog van wijsheid zal wijsheid voortschijnen, en wijsheid schijnt voort als het oog op zijn laagste stand staat.*,” antwoordde Bill. Hij had het raadsel uit zijn hoofd geleerd. “We zoeken naar een betekenisvolle hoek voor het zien van sterren.”

De kinderen keken in de gang om zich heen. Overal rondom hen heen waren de muren vol beeldhouwwerk, maar ze zagen geen enkele plaats waar in een speciale hoek sterren gezien konden worden. Langzaam kroop de teleurstelling over hen heen.

Toen ineens gaf Jaya hun een verrassing.

“Wijsheid,” zei het meisje terwijl ze naar een afbeelding op de muur wees.

Iedereen keek nieuwsgierig naar het beeld dat Jaya aanwees. Het was de beeltenis van een godin die een muziekinstrument bespeelde. De afbeelding deed Lucy-Ann op de een of ander manier aan een andere afbeelding denken, een die ze pas geleden had gezien.

“Wijsheid,” herhaalde Jaya terwijl ze nog steeds naar het beeld wees. “Saraswati, godin van de wijsheid.”

Nu herkende Lucy-Ann de afbeelding. Op het zelfde moment herkende Jack het ook.

“Saraswati?” herhaalde hij. “Helemaal terug in de gang is een ander beeld van deze godin. Vlak bij de Dak Bungalow. Krish liet het ons zien toen we ’s nachts uit het huis vluchtten.”

“Ja, je hebt gelijk, Sproetekop!” zei Philip verbaasd, “en deze afbeelding is precies hetzelfde!”

“Nee, het is niet precies hetzelfde,” zei Lucy-Ann die zich het beeld verderop in de gang nu duidelijk herinnerde. “In dit beeld staat aan de voeten van de godin een witte vogel – een zwaan, terwijl de vogel in het beeld daarginds gekleurd is. Ik herinner het me nu heel goed. Het was geen zwaan daar, maar een pauw.”

Jaya had naar Lucy-Ann zitten luisteren. Nu wees ze naar de gebeeldhouwde zwaan op de muur die aan de voeten van de godin zat.

“Witte vogel, spirituele wijsheid,” zei het Indiase meisje.

Ze wuifde naar de lucht buiten.

“Heelal.”

Toen wees ze naar het donkere gat waarin de gang verdween.

“Gekleurde vogel, aardse wijsheid.”

En ze wuifde naar de beelden in de gang rondom haar.

“Kunst.”

Iedereen was stil. Ze voelden dat dit iets met het raadsel te maken moest hebben. Zei het niet: *’In het oog van wijsheid zal wijsheid voortschijnen’*? Nou, in deze gang scheen wijsheid voort. De hele weg vanaf de spirituele wijsheid bij de ingang van de dolmen, tot aan de aardse wijsheid bij de Dak Bungalow. Philip voelde een

huivering over zijn rug gaan. Het voelde alsof hij zojuist iets heel speciaals had ontdekt.

Bill ging naar het beeld toe en onderzocht de ogen van de godin. Hij kon niets vinden. Hij onderzocht het beeld verder en ontdekte dat het oog van de zwaan speciaal was. Opgewonden scheen Bill met zijn lamp vanaf de linkerkant naar het oog. Plotseling danste er een kleine straal licht door de gang naar achteren. De straal werd van het ene glimmende stuk rots naar het andere weerkaatst en ging de gang door, verder en verder. Alle kinderen hielden van opwinding hun adem in.

“Dit is fantastisch!” zei Philip terwijl hij een stap naar voren deed. “Bill, hoe heb je dat gevonden?”

Bill was het oog van de zwaan aan het onderzoeken.

“Het oog is hol,” vertelde hij Philip. “Kijk, er zijn gaten links en rechts. Er moet een stuk glas binnenin zitten, dat het licht bundelt en het de gang instuurt.”

“Het wordt door kleine stukjes rots gereflecteerd, verder en verder,” zei Jack opgewonden. “Het gaat heel diep.”

“Bill, denk je dat dit de oplossing van het raadsel is?” vroeg Lucy-Ann bijna ademloos.

“Dat is goed mogelijk,” antwoordde Bill. “Maar ik denk niet dat een gewone lamp het redt. Zoals je al zei, Jack, gaat het licht verder en verder. Maar komt het ver genoeg? Ik denk dat het de andere beeltenis van Saraswati moet bereiken. Daarvoor is het licht van een lantaarn veel te zwak.”

“Maar dan? Wat dan?” vroeg Jack.

“Zonlicht,” antwoordde Bill. “Zonlicht zal sterk genoeg zijn. De zon moet in het oog van de zwaan schijnen.”

Alle kinderen keken elkaar hoogst opgewonden aan. Dat was de oplossing van het raadsel! Natuurlijk, zo moest het gaan! Zonlicht dat onder een bepaalde hoek moest schijnen zodat het in het oog van de zwaan kon vallen, het oog van wijsheid! Ze voelden dat ze trilden terwijl ze zich realiseerden dat ze inderdaad het raadsel hadden opgelost.

Ondertussen keek Bill naar Krish met een verdachte blik in zijn ogen. De jongen stond wat apart van de groep en zijn gezicht was zoals altijd gesloten. Bill kon er geen opwinding of verslagenheid in ontdekken. Wat waren zijn gedachten op dit moment? Bill zou denken dat deze ontdekking de jongen niet onaangeroerd kon laten. Maar hij was zo gesloten. Wacht, ze waren gisteren ook in de dolmen geweest! Zeker had de jongen het beeld van Saraswati toen gezien, de godin van de wijsheid. Hij kon de oplossing van het raadsel hebben gevonden, lang voordat Bill het vandaag ontdekte. Maar, waarom had hij hun dan niets verteld?

Hoofdstuk 15. Spannende plannen

Door Nanine Kamp

Bill werd uit zijn denken opgeschrikt.

“We moeten uitvinden op welk tijd van de dag het zonlicht in het oog valt,” zei Jack opgewonden. “Kom op, laten we naar boven gaan en dat uitzoeken.”

“Ik hoop dat we niet te laat zijn,” voegde Philip eraan toe.

“Misschien staat de zon slechts een of twee dagen in het jaar op de juiste plaats.”

Hij wierp een beschuldigende blik naar Bill, maar die deed alsof hij het niet had gezien.

“Er is geen reden om je zorgen te maken,” antwoordde hij kalm.

“Als het gisteren de dag was, dan zal de positie van de zon vandaag ook nog voldoen. Bedenk dat we hier dichtbij de evenaar zitten. De zon gaat niet zo omhoog en omlaag met de seizoenen als dat het in Engeland doet.”

Ze gingen allemaal de gang uit en keken omhoog naar de lucht.

Boven aan de lucht was de zon nog steeds aan het schijnen, maar in het zuiden naderden enkele donkere wolken.

“Het lijkt erop dat het vanmiddag gaat regenen,” zei Bill. “We moeten deze wolken in de gaten houden, kinderen. De regen kan hier erg heftig zijn.”

Jack wees naar het oosten.

“Kijk Bill,” zei hij. “Als de zon in het oosten laag aan de hemel staat, kan het precies onder de deksteen door schijnen. Het zonlicht wordt dan door die steen daar gereflecteerd – die trouwens opvallend glad is – en kan dan zo de gang in schijnen. Dat is de enige mogelijkheid. Als de zon hoger komt, houdt de deksteen het tegen.”

“En het westen?” vroeg Dinah.

“De dolmen heeft aan de westkant geen opening,” antwoordde Jack. “Het is behoorlijk massief aan die kant. Nee, ik ben er zeker van dat we de ochtendzon moeten hebben.”

Bill bestudeerde de lucht en de stenen van de dolmen rondom hem. Toen bestudeerde hij de ingang van de gang. Met zijn zaklamp scheen hij op de steen met het gladde oppervlak. Het licht van de lamp viel in de gang.

“Dit zou dan ongeveer de hoek moeten zijn,” zei hij terwijl hij met zijn lamp scheen. “Ik ben het met je eens, Jack, dat we de ochtendzon moeten hebben.”

“Oh,” zei Lucy-Ann en ze kreeg een opgewonden gevoel over zich. “Gaan we morgenochtend kijken hoe het zonlicht in het oog van de zwaan valt, Bill?”

“Ja, dat zullen we doen,” antwoordde Bill. “Het is heel goed mogelijk dat dit de oplossing is voor dat vreemde raadsel dat we gevonden hebben.”

“Dan moeten we morgenochtend vroeg opstaan,” zei Dinah somber. “Erg vroeg.”

“Je hoeft niet met ons mee,” zei Philip meteen. “Jack en ik kunnen alleen met Bill gaan.”

“Oh nee,” antwoordde Lucy-Ann. “Ik wil er ook bij zijn. Ik wil zien hoe het zonlicht in het oog van de zwaan valt en ik wil zien hoe de lichtstraal door de gang heen wordt weerkaatst naar de pauw toe. Zeg niet dat jullie jongens alleen gaan.”

“Nee, dat doen we niet,” zei Bill en hij woelde door Lucy-Anns haar. “Wees maar niet bang. Als we gaan, gaan we allemaal. Dit is ons avontuur. Ons avontuur in de jungle.”

De wolken in de lucht kwamen snel dichterbij.

“We moeten naar de Dak Bungalow,” zei Bill terwijl hij naar de lucht keek. “Het gaat spoedig regenen.”

“Waar is Jaya?” vroeg Dinah plotseling.

Iedereen keek verbaasd om zich heen. Niemand had Jaya weg zien gaan, maar ze was verdwenen.

“Het is niet nodig dat we haar gaan zoeken,” zei Bill een beetje geïrriteerd. “Ik denk dat Jaya zichzelf wel redt. Kom op, we gaan naar de Dak Bungalow.”

Het groepje ging de dolmen uit en ging op weg door de jungle. Terwijl ze onderweg waren, werd de zon door de wolken bedekt,

en het werd donker. Dat maakte dat de kleine groep nog sneller liep. Bill vertelde de kinderen dat ze het niet leuk zouden vinden nog buiten te zijn als de regen begon.

Toen ze vlakbij de Dak Bungalow waren, kwam Jaya ineens weer tevoorschijn. In haar armen droeg het meisje een boeket van prachtig gekleurde bloemen die Dinah nog nooit eerder had gezien. Duidelijk had ze de bloemen in de jungle geplukt. Het meisje glimlachte vrolijk naar de groep, en haar vrolijke gezicht tezamen met de kleurige bloemen maakten zo'n mooi plaatje dat iedereen haar ondeugendheid op slag vergaf.

Dinah dacht dat Jaya de bloemen voor haar had geplukt, maar dat was niet zo. De bloemen waren voor Sowmya. Meteen toen Sowmya het meisje in de Dak Bungalow ontdekte, begon ze haar in hun eigen taal een uitbrander te geven. Jaya antwoordde niet op Sowmya's stroom van woorden, maar overhandigde haar met een verlegen glimlach het boeket. Dat gebaar verraste Sowmya en ze hield meteen op met schelden. De vrouw nam de bloemen aan en bewonderde ze, en bedankte Jaya zelfs! Het meisje zuchtte opgelucht. Dat was goed afgelopen! Maar het bleek dat ze te vroeg had gejuicht. Het volgende moment stuurde Sowmya haar naar de hal om de vloer alsnog te gaan polijsten!

Niet lang nadat Bill en de kinderen thuis waren gekomen, begon het te regenen. En wat een regen was het! Jack, Philip, Lucy-Ann en Dinah dachten dat ze in hun leven nog nooit zo'n hevige regen hadden gezien!

“Dat zijn geen regendruppels meer,” zei Dinah terwijl ze door de ramen van de hal naar buiten keek. “Dat zijn regenstromen! Wat een geluk dat we binnen zijn.”

“Het verbaast met dat de aarde niet wegspoelt,” zei Philip terwijl hij omlaag naar de grond keek waar de regen grote waterstromen veroorzaakte. “Waar gaat al dat water heen, Jim?”

“Er is hier vlakbij een rivier,” antwoordde Jim. “Dat voert al het water af dat hier neervalt. Maak je geen zorgen. Deze regen is normaal hier. Het moessonseizoen begint bijna. Ik denk dat we

tijdens jullie vakantie nog meer van deze regenbuien zullen hebben.”

Het regende nog steeds toen de avond viel.

“Ik hoop dat de regen morgenochtend over is,” zei Lucy-Ann tegen Dinah toen ze naar bed gingen. “Ik wil erg graag zien hoe het zonlicht in het oog van de zwaan valt, jij niet?”

“Ja, ik ook,” antwoordde Dinah. “Bill vertelde me dat het waarschijnlijk maar heel kort zal duren. Het kan in slechts een paar seconden gebeurd zijn. We moeten goed opletten.”

“Ik hoop dat we morgen het raadsel kunnen oplossen,” zei Lucy-Ann. “Ik ben heel benieuwd waar de lichtstraal heen zal wijzen.”

“Ik denk dat het ergens bij de gebeeldhouwde Saraswati met de pauw zal zijn,” antwoordde Dinah. “Maar we zullen het morgen zien.”

Omdat de gang te lang was om helemaal door te lopen in de tijd dat de lichtstraal er zou zijn, was besloten dat ze zich zouden splitsen. Bill en de jongens zouden naar de dolmen gaan om het zonlicht in het oog van de zwaan te zien vallen, en Jim en de meisjes zouden bij de gebeeldhouwde Saraswati met de pauw staan om naar het eind van de lichtstraal uit te kijken – en hopelijk de bergplaats van de Raja’s ketting te vinden!

“Het zal spannend zijn,” zei Lucy-Ann. “Ik mag Jim, jij ook? Ik vond de verhalen die hij ons vanmiddag vertelde, erg leuk.”

Omdat het de hele middag had geregend, was de groep in de hall bij elkaar rondom de haard gaan zitten, en Jim had hun verschillende van zijn avonturen verteld. De kinderen hadden met bewondering naar hem zitten luisteren. Had Jim dat allemaal werkelijk beleefd? Ze bewonderden de man na deze verhalen nog meer dan dat ze al deden.

“Ja, hij is echt een dappere man,” zei Dinah. “En hij weet een boel van het jungleleven af. Dat doet me denken. Ik herinner me dat hij ons had verteld dat op een open plek vlakbij elke ochtend herten en zwarte bokken komen grazen. Ik zou dat graag willen zien. Misschien kunnen we morgen gaan kijken, nadat we de ketting gevonden hebben.”

“Oh, dat zou leuk zijn!” antwoordde Lucy-Ann. “Ja, laten we dat vragen. Morgen zal de perfecte dag zijn om dat te doen. Bill vertelde dat de deksteen de ochtendzon al snel bedekt, dus als we daar klaar zijn is het nog steeds erg vroeg. We moeten Jim vragen ons de open plek morgenochtend te laten zien.

Het meisje gaapte en stapte haar bed in.

“Ik weet niet wat jij nog moet doen,” zei ze tegen Dinah, “maar ik ga slapen. Heeft Bill jou vertelt hoe laat hij ons zal wekken? Ik ben bang dat het erg, erg vroeg zal zijn.”

“Ja,” antwoordde Dinah. “Het wordt vroeg.”

“Oh, maar dat vind ik niet erg,” zei Lucy-Ann snel. “Morgen wordt het een spannende dag. Ik sta er met alle plezier vroeg voor op.”

Ja, Lucy-Ann had gelijk. Het zou de volgende dag inderdaad een spannende dag worden. Maar helaas wel een beetje anders dan de meisjes nu verwachtten!

Hoofdstuk 16. In de geheime gang

Door Nanine Kamp

De jungle was nog donker toen Bill de kinderen wakte.

“Ssst,” zei hij. “Doe zachtjes. Zorg ervoor dat Allie en Sowmya niet wakker worden.”

Niet lang daarna was iedereen op. De kinderen voelden een gevoel van opwinding door zich heen gaan toen ze aan de dingen dachten die voor hen lagen. Vandaag zouden ze het geheim van de gebeeldhouwde gang ontdekken! Vandaag zouden ze de straal licht door de gang zien gaan om hun de geheime bergplaats van de Raja aan te wijzen! Ze fluisterden opgewonden met elkaar.

De groep verzamelde zich in de hal. Jim was er ook. Hij gaf Bill een pistool.

“Je kan nooit zeker genoeg zijn,” zei hij grijnzend.

Jaya was er ook. Niets in de wereld zou haar ervan kunnen weerhouden dit avontuur te missen! Helaas merkte niemand dat Krish er niet was. Bill en de kinderen begonnen de jongen steeds minder op te merken. Hij was altijd zo stil en onopvallend dat ze steeds meer de neiging hadden hem over het hoofd te zien. En vanmorgen dacht niemand eraan hem ook te wekken.

Ook Rikki was nog in de slaapkamer. Philip had hem daar achtergelaten. De mangoest was diep in slaap en de jongen had het niet over zijn hart kunnen krijgen hem te wekken. Maar Kiki was erbij. Jack zou er niet aan denken haar achter te laten. De papagaai vond al deze drukte op de vroege ochtend helemaal niet prettig. Ze kneep met haar ogen en probeerde op Jacks schouder nog wat extra slaap te krijgen. Maar elke keer als de jongen zich bewoog, werd ze weer wakker.

Jim opende de toegang tot de geheime gang in de haard.

Vanochtend zouden ze door de gang gaan, omdat de jungle nog te donker was. De kinderen hoorde het vreemde, schrapende geluid door de hal klinken toen het deel van de haard waarachter de geheime gang begon, wegschoof.

“Daar is het,” zei Jim toen de nis zichtbaar was. “Kom, laten we naar beneden gaan.”

Ze gingen allemaal omlaag, de gang in. Terwijl ze met hun lampen rondschenen, bonkten hun harten van opwinding. Daar was het beeld van Saraswati, en inderdaad had het hier geen zwaan maar een pauw in zijn plaats. De pauw had zijn staart uitgespreid, en alle ogen van zijn prachtige veren glinsterden de gang in.

“Er zijn een heleboel ogen in dit beeld,” merkte Lucy-Ann op denkend aan het raadsel.

Bill keek op zijn horloge.

“Philip, Jack, we moeten nu naar het andere eind van de gang,” zei hij. “Ik ben bang dat we ons een beetje moeten haasten. Kom op.” Hij wendde zich tot Jim.

“Als de zon weer uit de gang vertrokken is, komen we hier weer terug,” zei hij.

“Dat is goed,” antwoordde Jim. “We wachten jullie hier op. Als alles goed is gegaan, zullen we de bergplaats gevonden hebben.”

De twee groepen wensten elkaar succes, en toen verdwenen Bill en de jongens in het donker. Ze liepen snel om geen tijd te verliezen. Op tijd bereikten ze het andere eind van de gang. Boven hen, in het dak, was het valluik naar de dolmen.

“Nu, hoe ging dat valluik ook alweer open?” zei Philip. “Ik herinner me dat deze gebeeldhouwde lotus er iets mee te maken had.”

Hij rommelde rondom de gebeeldhouwde bloem op de muur en vond de klink. Met een klik sprong het luik open. Nieuwsgierig keken de jongens naar buiten. Gelukkig, ze waren nog tijd. De lucht kleurde roze, maar de zon was nog niet opgegaan. De regen was verdwenen, en het beloofde een zonnige dag te worden.

“Mooi,” zei Jack tevreden. “Zon is wat we deze morgen nodig hebben.”

“Alles wat we nu moeten doen is zitten en wachten,” zei Bill. En hij ging op de stenen grond zitten. “Ik denk dat het niet lang zal duren.”

Aan de andere kant van de gang waren Jim en de meisjes ook aan het wachten. Lucy-Ann bestudeerde het beeld van Saraswati en de pauw. Ze probeerde de geheime bergplaats te vinden nog voordat de straal licht het haar zou wijzen. Het meisje onderzocht alle ogen van de pauw, maar ze vond niets vreemds.

“Doe geen moeite,” zei Jim tegen haar. Hij was ook op de grond gaan zitten. “De straal zal het je spoedig wijzen. Wees gewoon geduldig.”

Lucy-Ann gaf het zoeken op. Ze ging naar Dinah en Jaya die een stukje verderop in de gang waren. Jaya was Dinah aan het uitleggen wat de verschillende beelden allemaal betekenden. Maar helaas gebruikte het meisje maar een paar Engelse woorden, en praatte vooral in een taal dat Dinah niet kon verstaan. Dinah had moeite haar te volgen.

De tijd ging voorbij en alles bleef rustig. Jim keek op zijn horloge. Hij zag dat ze al meer dan een half uur hadden zitten wachten. Hij vond het vreemd dat nog steeds niets was gebeurd, maar hij zei daarover niets tegen de meisjes. Misschien kwam de straal nu snel. Maar de tijd verstreek, en nog steeds gebeurde er niets. De meisjes merkten het nu ook.

“Had de straal nu niet al gekomen moeten zijn?” vroeg Dinah op een gegeven moment. “Hoe laat is het?”

Wetende dat het nu zeker te laat was, knikte Jim.

“Ik denk dat er iets mis gegaan is,” antwoordde hij. “Laten we wachten tot Bill en de jongens terug zijn.”

“Oh, wat jammer!” zei Lucy-Ann teleurgesteld. “Is het werkelijk mislukt?”

“Zijn we te laat geweest?” vroeg Dinah aan Jim. “Is de zon al niet meer op de juiste positie?”

Jim haalde zijn schouders op.

“Misschien was het bewolkt,” antwoordde hij. “Maak jullie geen zorgen, meisjes. De schat loopt niet weg. Laten we eerst horen wat Bill en de jongens te vertellen hebben.”

Precies toen hoorde de groep het geluid van een vreemde mannenstem in de hal van de Dak Bungalow. En voor hun verraste

ogen verschenen twee, nee drie, vreemde mannen in de gang. De mannen hadden pistolen en die richtten ze op het kleine gezelschap daar beneden. Iedereen werd erg bang. Jim sprong vlug overeind, maar hij was te laat. Hij had niet eens tijd zijn eigen pistool te pakken.

“Handen omhoog,” zei een van de mannen tegen de groep. “Iedereen de handen omhoog. Laat niemand van jullie zich bewegen.”

Boos hief Jim zijn handen op. De handen van de drie meisjes waren al in de lucht.

“Wie zijn jullie, en wat doen jullie in mijn huis?” vroeg Jim boos.

“Geen woorden,” antwoordde de man kort. Hij was van Indiase afkomst en sprak met een accent. Nu knikte hij tegen de mannen die achter hem stonden en ze stapten naar voren met grote stukken touw in hun handen. Zonder iets te zeggen liepen ze naar de drie meisjes toe en begonnen ze vast te binden. Toen ze bij Jaya kwamen, protesteerde die heftig. In haar eigen taal schreeuwde ze luidkeels en de mannen werden erg geïrriteerd. Plotseling sloeg een van hen het meisje hard in haar gezicht. Voor een paar seconden was Jaya stil, en in die paar seconden lukte het de mannen haar armen en benen vast te binden.

Jim protesteerde ook, maar de Indiase man die tot hun gesproken had, hield hem met zijn pistool onder controle; en Jim kon niets doen. Toen de drie meisjes waren vastgebonden, kwamen de mannen naar Jim en bonden hem ook vast. Toen niemand zich meer kon bewegen, verdwenen de mannen weer, samen met de lampen van Jim en de kinderen. Ze sloten het valluik naar de Dak Bungalow en in de gang werd alles donker.

Daar lagen ze allemaal, op de stenen vloer van de gang en in het pikkedonker. Lucy-Ann voelde tranen over haar wangen stromen. Ze kon niet helpen dat ze kwamen. Ze was zo bang! Jim merkte dat Lucy-Ann huilde.

“Maak je geen zorgen,” zei hij tegen haar. “Ik weet zeker dat Bill en de jongens hier snel zullen zijn, en ons zullen bevrijden. Wees niet bang. Het duurt niet lang.”

Maar aan de andere kant van de gang was ook een boel gebeurd! Bill en de jongens hadden in de gang zitten wachten tot het zonlicht naar binnen zou schijnen. Toen plotseling de stenen tegel bij de ingang in beweging kwam. De tegel begon omhoog te bewegen, en voordat Bill en de jongens iets hadden kunnen doen, had het de ingang afgesloten.

“Hey!” zei Philip verbaasd. “Wat gebeurt er?”

De jongen vloog naar de gebeeldhouwde lotus op de muur en probeerde de klink. De klink bewoog, maar het bracht de tegel niet meer in beweging. Iets of iemand verhinderde de tegel omlaag te zakken.

Bill had naar Philips pogingen zitten kijken. Zijn hersens werkten snel. Plotseling herinnerde hij zich dat Krish vanmorgen niet met hen mee was gekomen, en de man trok zijn conclusies. Hij verhief zijn stem.

“Krish, ben jij het?” vroeg hij aan de steen boven hem.

Er kwam geen antwoord.

“Krish?”

Nog steeds geen antwoord.

“Krish,” riep Bill. “Wees niet stom. We werken aan jouw zaak. Het is dwaas ons zo te stoppen.”

En toen antwoordde iemand.

“Dit is niet Krishnan,” klonk een stem. Hij sprak perfect Engels, hoewel met een klein accent. “Houd jullie rustig. Jullie zijn gevangen. We weten heel goed waar jullie achteraan zitten, en we staan niet toe dat jullie dat krijgen.”

Bill luisterde boos. Die mannen! Hij had werkelijk gedacht dat ze verdwenen waren. Dat de jungle veilig was geweest. De afgelopen twee dagen was er niets gebeurd! Maar op de een of andere manier waren de mannen nu terug. En ze hadden hem gepakt.

“Wie zijn jullie?” vroeg hij.

Maar weer kreeg hij geen antwoord.

Philip trok aan Bills shirt.

“Het is een van de mannen die ons die nacht pakten,” fluisterde hij. “Ik herken zijn accent.”

Bill gromde. Maar hij kon niets doen.

“Probeer niet te ontsnappen,” riep de stem buiten plotseling. “Het andere eind van de gang is ook gevangen genomen. We weten alles van jullie fijne geheim.”

Philip en Jack wisselden een blik uit. Bill zag ze kijken en hij trok een vragend gezicht.

Jack legde het uit: “Als ze de opening dicht laten, zullen we het naar binnen schijnende zonlicht missen. Dat betekent twee dingen.”

Bill knikte.

“Ik snap je,” antwoordde hij. “Of de mannen kennen het geheim van de Saraswati-beelden niet, of ze hebben de bergplaats al gevonden.”

“Ja,” voegde Philip eraan toe. “Maar wat ik niet snap is waarom ze ons dan gevangen houden.”

Bill dacht na.

“Eergisternacht, toen jullie allemaal sliepen, heb ik Krish in de jungle zien wegsluipen,” vertelde hij de twee jongens. “Ik kon hem niet achterna gaan, maar ik zou graag willen weten wat hij die nacht heeft gedaan. Jullie weten dat we die middag in de gang waren. We wisten toen nog niet dat Saraswati de godin van de wijsheid was, maar ik weet zeker dat Krish dat wel wist. Ik denk dat hij die middag de oplossing van het raadsel heeft geraden. Zeker moet zijn sluippartij van die nacht daar iets mee te maken hebben gehad. Laat me bedenken wat gebeurd kan zijn.”

Bill hield stil en begon na te denken. Maar hij werd in zijn denken bruut gestoord door een plotselinge herrie dat boven zijn hoofd begon.

“Een slang!” riep iemand. “Een slang!”

Er waren geluiden van een worsteling, en een gevecht begon.

Vergezeld met het zware ademen van een man. Verwonderd keken de twee jongens en Bill naar boven, naar de stenen tegel boven hen, Wat gebeurde daarbuiten?

Enkele minuten verstreken. Minuten waarin het gevecht boven maar doorging. Er was geen ander geluid te horen dan het continue geschuif over de stenen, en het zware ademen van de man. De jongens en Bill wachtten en vroegen zich af hoe het zou aflopen. Plotseling begon de steen boven hen te bewegen. Het kwam naar beneden en opende de toegang. Het volgende moment viel een man, volledig omwonden door een enorme slang, de gang in.

Met een luide bonk vielen man en slang op de grond. Ze bezerden zich allebei vreselijk. Geschrokken begon de slang zich van de man af te winden. Boos keek het in het donker van de gang om zich heen en plotseling ontdekte het Bill en de jongens voor hem. Het siste gevaarlijk, en toen kwam het in beweging en begon naar de bange man en de jongens toe te glijden!

Bill, Philip en Jack waren verstijft van angst. Achter hen was de muur die het eind van de gang vormde. En voor hen was de enorme slang. Ze konden nergens heen!

Hoofdstuk 17. Vreemde dingen in de ochtend!

Door Nanine Kamp

Plotseling schoot iets grijsachtigs langs hun heen. De jongens realiseerden zich eerst niet wat het was. Van de opening boven hen sprong het op de grond, zette zich tussen de jongens en de slang, en daar stond het stil. Zijn snuit was naar de slang gericht en zijn staart bewoog zich langzaam heen en weer. Pas toen herkenden de jongens hem: Het was Philips mangoest!

“Rikki!” riep Philip verrast.

Een gevoel van trots kwam over hem heen. Rikki was gekomen om hem te redden! Wat een trouw beest was het toch!

De slang had de mangoest ook opgemerkt. Het siste gevaarlijk. Maar de mangoest was niet bang voor de slang. Het hield zijn bek omhoog en wachtte.

Langzaam kwam de slang naar voren. Duidelijk was het de jongens en Bill helemaal vergeten. Het zag alleen nog de mangoest. Het had zichzelf bezeerd toen het in de gang was gevallen, en de voortdurende pijn samen met de plotselinge verschijning van dat beest die hem durfde uit te dagen, maakte hem boos.

Op een paar centimeter afstand stopte de slang. Een paar seconden lang gebeurde er niets. Toen viel de slang aan.

“Rikki!” schreeuwde Jack angstig.

Maar Bill duwde de twee jongens opzij.

“Weg hier, jullie twee,” zei hij tegen ze en hij wees naar de duisternis van de gang. In zijn handen had hij Jims pistool en daarmee wees hij naar de vreemde man die nog steeds op de grond lag.

Voorzichtig passeerden Jack en Philip de enorme slang die met Rikki in gevecht was. Jack was erg bang dat de mangoest het zou verliezen. De slang siste en probeerde het kleine dier te bijten. Maar tot zijn opluchting sprong Rikki nog steeds rond. Hij gromde en probeerde de slang op zijn beurt te bijten. Philip was minder bang, want hij wist dat Rikki tegen een slangenbeet kon.

Op veilige afstand keken ze naar het gevecht.

Nu passeerde ook Bill de vechtende dieren. Hij hield zijn pistool op de man op de grond gericht en liet zijn ogen niet van hem los.

“Geen woord,” siste hij tegen hem.

De man antwoordde niet. Hij zag Bill niet eens. Met bange ogen keek hij naar het gevecht van Rikki en de slang dat zich vlakbij hem afspeelde. Bill ging naar de man toe.

“Sta op,” beval hij.

Nu keek de man naar Bill op. Nog steeds reageerde hij niet. Bill herhaalde.

“Sta op, zei ik!”

Langzaam stond de man op. Jack bescheen hem met zijn lamp. In het licht zagen ze dat het een Europese man was van ongeveer veertig jaar oud, kaal, en gekleed in een donkergrijs pak dat na het gevecht met de slang nu tamelijk vuil eruit zag. De man was nog steeds niet helemaal helder, maar ondanks dat keken zijn ogen gemeen. Bill wist dat hij hem in geen enkel geval kon vertrouwen. “Draai je om,” zei hij kort.

De man gehoorzaamde en draaide zich om. Op hetzelfde moment klonk een luid gesis door de gang. Rikki had de slang gevaarlijk gebeten!

Vol pijn kromp de slang in elkaar, luid sissend. Naast de slang stond de mangoest. In diepe concentratie hield hij elke beweging van zijn slachtoffer in de gaten. De slang kronkelde in het rond, aldoor luid sissend. En toen plotseling, was alles voorbij. Het gesis stierf weg en het lichaam van de slang viel op de grond.

De jongens en de twee mannen zuchtten van opluchting.

“Rikki,” zei Philip dankbaar. “Goed gedaan, jongen! Kom hier, laat me je bedanken.”

Toen Rikki zag dat de slang dood was, sprong hij naar Philip, die de mangoest in zijn armen optilde en hem aaide waar hij maar kon.

“Nou, ik moet ook ‘dank je’ zeggen,” klonk Bills stem door de gang naar Philip. “Werkelijk Philip, we hebben onze levens aan jouw beest te danken!”

Philip lachte vrolijk.

“Wat gaan we nu doen?” vroeg Jack.

Bill knikte in de richting van de gang.

“We gaan terug naar Jim en de meisjes,” antwoordde hij. “Ik wil zien of alles goed met ze is.”

Hij draaide zich naar de man in het grijze pak.

“En jij loopt voor ons uit,” zei hij tegen hem. “Dus, kom op. Loop!”

De man antwoordde niet, maar draaide zich gehoorzaam om en begon de gang in te lopen. Bill en de jongens volgden hem door het donker. Terug naar de Dak Bungalow.

Na enige tijd lopen, wist Bill dat de Dak Bungalow nu niet ver meer zou zijn. Plotseling herinnerde hij zich wat de man eerder die ochtend had gezegd: ‘De andere kant van de gang is ook gevangen’. Deze woorden maakte dat hij op zijn hoede werd. Vlug seinde hij naar de jongens dat ze achter hem moesten lopen en hij beval iedereen stil te zijn. Hij liet de man dichterbij hem lopen en prikte hem met de pistool in zijn rug. En zo ging de kleine groep voorzichtig verder.

Ze sloegen de laatste hoek om en daar zagen ze Jim en de meisjes op de grond liggen, allemaal vastgebonden. De rest van de gang leek leeg.

Met een schreeuw drongen Philip en Jack naar voren en begonnen de meisjes los te maken.

“Dinah, Lucy-Ann, wat is er gebeurd? Zijn jullie gewond?”

Niemand was gewond, maar Lucy-Ann huilde. Ze was zo blij dat ze haar handen weer kon gebruiken! Dinah wreef over haar polsen. Haar handen hadden heel stevig vastgebonden gezeten. Steviger dan nodig was geweest. Ze waren helemaal koud.

Zodra Jim ook los was, kwam hij naar Bill toe en de twee mannen begonnen te fluisteren.

“Is het hier veilig, Jim?” vroeg Bill aan zijn vriend.

Jim knikte.

“Ja, het is veilig,” antwoordde hij. “Tenminste, nu. De mannen zijn boven in de Dak Bungalow. Ze bonden ons vast en lieten ons hier achter.”

En hij vertelde zijn vriend hoe hij en de meisjes overmeesterd waren. Op hetzelfde moment vertelden Philip en Jack de meisjes zachtjes van Rikki's gevecht met de slang. Dinah en Lucy-Ann luisterden met ontzag naar het verhaal van de jongens. Rikki die met een echte slang gevochten had! Ze wensten dat ze het zelf hadden kunnen zien.

“En wij lagen maar op de grond,” betreurde Lucy-Ann.

“Wie is die man?” vroeg Dinah doelend op de kale Europese man. “Hij was boven in de dolmen,” vertelde Jack. “Hij wilde de ingang sluiten, maar toen viel de slang hem aan.”

“Het is dezelfde man die jou en mij een paar nachten geleden pakte,” voegde Philip eraan toe. “Herken je hem niet?”

Dinah bekeek de man nog eens.

“Het kan zijn,” antwoordde ze. “Ik herinner me niet zo veel meer van die mannen toen.”

Jim en Bill hadden hun informatie uitgewisseld. Jim raapte de touwen op en begon de polsen van de Europese man vast te binden terwijl Bill hem onder schot hield. Toen Jim klaar was, wenkte Bill de kinderen.

“We gaan terug naar de dolmen, kinderen,” vertelde hij hun. “We willen zo snel mogelijk uit deze gang. In ieder geval voordat de mannen naar beneden komen en zien dat hun gevangenen er vandoor zijn.”

Hij knikte met zijn hoofd naar de man in het grijze pak.

“We nemen hem mee. Hij gaat eerst en ik loop direct achter hem. Ik wil dat jullie direct achter mij komen. Blijf alsjeblieft dicht bij me, en raak niet achterop. Ik wil dat niemand afdwaalt.”

Hij keek scherp naar Jaya.

“Heb jij dat ook begrepen, Jaya?” vroeg hij. Hij wist hoe het meisje was.

Jaya schrok op.

“Ja, ja!” zei ze haastig tegen Bill. “Ja, ik heb het begrepen.”

“Goed,” antwoordde Bill en hij keek de groep kinderen die bij hem stonden rond. “Nu, is iedereen klaar? Dan gaan we. Wees stil.”

De kleine optocht kwam in beweging. De man in het grijze pak ging voorop. Met een gesloten gezicht liep hij door de gang. Direct achter hem volgde Bill. Hij hield zijn pistool continu op de man voor hem gericht en wanneer de man het waagde te langzaam het lopen, kwam het pistool in zijn rug.

“Loop door,” beval Bill dan.

Na Bill kwamen de twee jongens en de drie meisjes. Ze zeiden niets. Ze verlangden uit deze gang te zijn. Alles was zo anders gegaan dan ze hadden verwacht! Jim sloot de kleine optocht. Ook hij had een pistool in zijn hand. En continu keek hij achterom om er zeker van te zijn dat niemand hen volgde. Het was een stille tocht door de gang, een tocht die eindeloos leek te duren. Maar tot ieders opluchting gebeurde er niets.

Eindelijk, na wat voor de kinderen jaren leek, bereikte de groep het andere eind van de gang. Daar boven hen, in het dak, was het valluik nog steeds open. Buiten was de zon opgekomen, en de wereld was vol stralend zonneschijn. Het licht viel in de gang en verlichtte het dode lichaam van de slang die daar nog steeds op de grond lag. De meisjes keken ernaar en huiverden.

“Een koningscobra,” zei Jim die ook keek. “Waarschijnlijk diegene die ik boven in de dolmen heb gezien. Jammer dat hij nu dood is.”

Bill antwoordde niet. In plaats daarvan wees hij naar het gat boven hem.

“Jim, kan jij kijken of alles veilig is daarboven?” vroeg hij zijn vriend.

Jim knikte en Bill draaide zich naar de kinderen.

“Blijf hier wachten,” zei hij tegen ze. “Blijf in de gang totdat Jim jullie roept. We moeten eerst zeker weten dat buiten geen val op ons ligt te wachten.”

De kinderen knikten. Jim begon zichzelf uit de gang te werken. Hij deed dat voorzichtig maar kalm. Zeker had hij zo iets vaker gedaan!

Enkele minuten verstreken, terwijl Jim buiten de omgeving verkende. Daarna keerde hij terug.

“Het is veilig,” riep hij de gang in. “Kom maar omhoog, kinderen.”

Een voor een klommen de kinderen uit de gang. Jim hielp ze en leidde ze meteen naar een grote steen dicht bij de ingang van de dolmen.

“Ga met je rug tegen die steen staan,” zei hij tegen iedereen, “en houd de omgeving in de gaten. Waarschuw me alsjeblijft meteen als je iets verdachts ziet.”

En dan draaide hij zich om om de volgende omhoog te helpen.

De kinderen deden wat hij had gevraagd en hielden de omgeving in de gaten. Maar er gebeurde niets, en iedereen kwam veilig uit de gang. Buiten was de zon aan het schijnen, en de jungle was vol leven. Iedereen was blij uit de donkere gang te zijn. Kiki rekte zich uit.

“Goedemorgen,” zei ze en keek de kinderen aan. “Goedemorgen.” Het was haar eerste geluid. De hele weg in de passage was de papagaai stil geweest. Ze wist dat er iets aan de hand was en dat ze niet had mogen spreken. Maar ze had zich in het donker erg ellendig gevoeld en nu was ze blij dat ze terug in de zon was. En ze had honger!

Ze keek omlaag naar Jacks broekzak. Had hij misschien wat pitten daar? Ze danste van haar ene poot naar de andere en dacht erover na het geluid van de ontbijtbel van Jacks school na te gaan doen. Op tijd zag Philip Kiki kijken en wist waaraan ze dacht.

“Kijk uit, Jack. Kiki heeft honger!” waarschuwde hij Jack. “Pas op, misschien gaat ze die luidruchtige bel weer doen.”

Juist op tijd kon Jack Kiki ervan weerhouden de ontbijtbel na te doen door haar op haar snavel te tikken.

“Stil Kiki,” zei hij zachtjes maar streng tegen haar. “Domme vogel. Er is nog steeds gevaar.”

Maar Kiki was geïrriteerd. Hoe durfde Jack haar op haar snavel te tikken terwijl ze zo hongerig was! Ze krijste en vloog omhoog de lucht in, en liet iedereen schrikken.

“Ssst!” siste Jack.

Kiki landde op Lucy-Anns schouder en keek naar haar zakken! Misschien had Lucy-Ann iets te eten?

Maar Lucy-Ann had ook geen pitten. Het speet haar erg.

“Sorry, Kiki,” zei ze tegen de vogel. “Ik heb helemaal niets. Je zult moeten wachten.”

Plotseling voelde iedereen dat hij honger had. Hoe lang waren ze wel niet in de gang geweest?

“Hoe laat is het?” vroeg Jack. “Weet iemand dat?”

Philip had een horloge. Hij keek erop en was verbaasd.

“Het is bijna negen uur!” antwoordde hij. “We moeten eeuwen in die gang zijn geweest. Geen wonder dat ik honger heb!”

Terwijl de kinderen bij de steen wachtten, ging Jim terug naar beneden, de gang in. De twee mannen besloten hun gevangene daar vast te binden en hem achter te laten. Ze zouden hem later door de politie op laten halen. Jim pakte de touwen waarmee hij en de meisjes vastgebonden waren geweest. Hij had ze met hem meegenomen. En terwijl Bill zijn pistool op de man gericht hield, bond Jim hem nauwkeurig vast. Jim wist hoe hij iemand moest binden: toen hij klaar was kon de arme man geen vinger meer bewegen!

“Zo, dat is gebeurd,” zei Jim tegen Bill. “Hij kan nu niet ontsnappen. Kom mee, Bill. Dan gaan we naar buiten.”

De twee mannen lieten de man naast het dode lichaam van de slang achter en klommen uit de gang.

“Wat gaan we nu doen, Bill?” vroeg Jim terwijl hij de toegang naar de gang sloot. “Gaan we naar de politie?”

Maar tot zijn verbazing schudde Bill met zijn hoofd.

“Nee,” antwoordde de man, “nee, we kunnen nog niet naar de politie gaan, Jim. Allie is in de Dak Bungalow met die mannen waarover je vertelde. En ik ben bezorgd. Ik wil er naar toe gaan en kijken wat ik kan doen.”

Jim knikte meteen. Hij begreep zijn vriend.

“OK,” antwoordde hij, “dan gaan we naar de Dak Bungalow. En kijken we of we Allie kunnen helpen. En Sowmya en Krish ook! Maar laat me eerst Mohinder halen. Hij zal ons zeker helpen. We kunnen de kinderen dan in zijn huis achterlaten en gaan dan met z’n drieën naar de Dak Bungalow. Tob niet te veel over Allie, Bill. Ik weet zeker dat haar niets wordt gedaan. Ze is immers een vrouw.”

Bill antwoordde niet, maar knikte in plaats daarvan. Jim legde zijn hand even op zijn vriends schouder en keek toen op.

“We gaan naar het huis van Mo,” vertelde hij de kinderen. “Jullie blijven daar terwijl Bill, Mo en ik een kijkje bij de Dak Bungalow gaan nemen. Kom mee, het is niet ver van hier.”

Iedereen kwam overeind. Jim leidde de groep door de struiken van de jungle in de richting van de kleine hut van de huisbewaarder. Na een poosje zagen ze het door de bomen schijnen: een houten hut. Klein, maar stevig. Er brandde licht binnen, en Jim was opgelucht dat Mohinder thuis was. Hij liep naar de deur en klopte aan.

“Mo,” riep hij door de gesloten deur. “Ik ben het, Jim. Kan je opendoen?”

Maar tot zijn verrassing bleef alles stil. Niemand antwoordde, en niemand opende de deur. Jim klopte opnieuw.

“Mo,” zei hij. “Doe alsjeblieft open. Ik heb je hulp nodig.”

Maar opnieuw kwam geen antwoord.

Jim probeerde de deur, en ontdekte dat hij open was. Hij opende hem en ging naar binnen.

Maar een paar seconden later was hij weer buiten. Hij wenkte Bill en de kinderen te komen. Zijn gezicht stond hard.

Geschrokken renden Bill en de kinderen naar het huis. Ze gingen allemaal naar binnen, waar Jim al was. De man wees naar een bundel dat op de grond lag. Iedereen keek. Daar, vastgebonden met meters touw, en met een lap in zijn mond, lag Krish!

Hoofdstuk 18. Terug naar de Dak Bungalow

Door Nanine Kamp

“Krish!” riep Jack verrast uit.

Bill zei niets, maar boog zich voorover en haalde de prop uit de mond van de jongen.

“Wat is er gebeurd?” vroeg hij streng aan Krish.

De jongen schraapte zijn keep. Het was erg droog geworden, en hij had er moeite mee. Pas na een poos kon hij antwoorden.

“Het waren die mannen,” zei hij. “Ze pakten me gisteravond laat toen ik buiten de vuilnisemmer leegmaakte.”

“Was Mo erbij?” vroeg Jim streng.

Krish schudde met zijn hoofd.

“Nee. Maar hij was hier en opende de deur toen de mannen me naar deze hut brachten. Het spijt me, Jim.”

Jim ijsbeerde door de kleine kamer heen en weer.

“Mo zit bij die bende! Van iedereen in de wereld! Nooit zou ik het van hem hebben gedacht.”

Hij draaide zich naar Bill.

“Het spijt me,” zei hij. “Ik dacht dat de man te vertrouwen was.

Hij woonde hier al toen ik het huis kocht, en hij leek met de omgeving te zijn vergroeid. Daarom besloot ik hem te houden. Echt, hij leek me een prima vent.”

“Het is niet jouw fout, Jim,” antwoordde Bill.

Bill knielde naast Krish neer en begon zijn touwen los te maken.

Jack knielde ook en hielp hem.

“We moeten bedenken wat we nu gaan doen,” zei Bill terwijl hij met de touwen bezig was. “Krish, wat weet je van deze mannen?”

De jongen schudde zijn hoofd.

“Bijna niets, meneer,” antwoordde hij. “Ze grepen me en brachten me hier.”

“En Mo?” vroeg Jim.

“Mo was hier, en hielp de mannen me naar binnen te brengen.

Daarna verdwenen ze allemaal. Ze zijn daarna niet meer teruggekomen.”

“Hoeveel waren het er?”

Krish dacht even na.

“Twee, denk ik. Het zijn de mannen die achter me aan zitten. Het spijt me zo erg dat ik jullie deze moeilijkheden geef.”

“Daar hebben we het later nog wel over,” antwoordde Bill kort.

Krish was nu vrij. Hij ging voorzichtig recht overeind zitten en wreef over zijn armen en benen.

“Wat gaan we nu doen, Bill?” vroeg Jim.

“We gaan terug naar de Dak Bungalow,” antwoordde Bill. “Maar nu zonder Mohinder. Ik ben bang dat we de kinderen mee moeten nemen. Met alles wat hier gebeurt, wil ik ze niet achter laten.”

Jim knikte.

“OK,” antwoordde hij.

Bill draaide zich naar Krish.

“Kan je lopen?” vroeg hij.

Krish probeerde op te staan. Het kostte hem moeite, maar na een paar mislukte pogingen, stond hij op zijn benen.

“Krish! Polly zet de ketel op. Waar is Polly?” krijste Kiki.

“Rikki-tikki,” voegde ze eraan toe toen ze de mangoest binnen zag komen. “Rikki-tikki. Tikki-Rikki!”

De mangoest had buiten voedsel gevonden en was nog aan het kauwen toen hij de hut binnen kwam. Kiki zag zijn bek op een neer gaan en werd jaloers. Zij wilde ook eten! En voordat iemand haar had kunnen stoppen, liet Kiki de ontbijtbel horen. Iedereen schrok op.

“Ssst!” zei Jack boos en voor de tweede keer die dag gaf hij Kiki een tik op haar snavel.

“Oh, maar ze kan het niet helpen,” smeekte Lucy-Ann.

“Alsjeblieft Jack. Ze heeft alleen maar honger. En om je de waarheid te zeggen: ik ook.”

Jim en Bill keken elkaar aan.

“OK,” zei Jim, “laten we kijken of Mo wat te eten in zijn keuken heeft. Ik moet toegeven dat ik ook wel een ontbijt kan gebruiken. Het is beter als we eerst eten en met een gevulde maag naar de

Dak Bungalow gaan. Wie weet hoe lang we daar bezig zullen zijn.”

Ze gingen dus allemaal naar de kleine keuken van Mo's hut en keken rond of ze daar iets te eten konden vinden. Ze vonden er brood en eieren, en Dinah maakte vuur en bereidde voor iedereen geroosterd brood met gebakken eieren en een kop thee. Ze voelden zich daarna allemaal beter.

“En nu op naar de Dak Bungalow,” zei Bill toen ze op de hoek van de kleine keukentafel

alle borden en kopjes in elkaar hadden gestapeld. “Ik wil dat jullie voorzichtig zijn, kinderen. Doe geen domme dingen, en blijf bij mij en Jim in de buurt. Bedenk steeds dat we jullie alleen meenemen, omdat ik jullie niet uit het oog wil verliezen.”

De kinderen knikten. Ze beloofden voorzichtig te zijn. Toen verliet het gezelschap van twee mannen, drie jongens, drie meisjes, een papagaai en een mangoest de hut.

De Dak Bungalow was niet ver weg. De groep naderde het voorzichtig vanaf de achterkant. Niet ver van de open plek knielden ze tussen de struiken neer en keken naar het huis. Van waaraf ze zaten, konden ze de ramen van de slaapkamers en de keuken zien. Plotseling schrok Bill op.

“Ik zie Allie,” fluisterde hij. “Kijk, ze is bij het raam van de meisjesslaapkamer!”

Iedereen keek naar de slaapkamer van de meisjes, en daar zagen ze inderdaad tante Allie bij het raam staan.

“Ze lijkt in orde,” fluisterde Jim. “Kijk, daar is Sowmya ook.” Hij had gelijk. Sowmya was naast tante Allie gaan staan en de twee vrouwen keken door het raam naar buiten.

“Ze kunnen er niet uit. De deur naar de veranda is op slot,” fluisterde Bill.

“Ik zie het,” antwoordde Jim. “Maar dat is iets wat ik kan oplossen. Ik heb de sleutels bij me. Wacht hier. Ik ga de twee vrouwen halen.”

Hij sloop weg terwijl de anderen zich nog een beetje dieper tussen de struiken nestelden. Door de bladeren gluurden ze naar het huis. Ze zagen Jim het voorzichtig naderen. De vrouwen in het huis ontdekten Jim ook en begonnen door het raam naar hem te zwaaien en te wenken.

“Ssst,” seinde Jim terug. Vlug stak hij de open plek over en klom toen op de veranda. Hij hield de sleutel in zijn handen. Terwijl hij links en rechts keek om er zeker van te zijn dat de kust veilig was, ontsloot hij de deur van de meisjesslaapkamer, en tante Allie en Sowmya kwamen naar buiten.

De kinderen in de struiken zagen dat Jim de twee vrouwen wees waar ze de veranda konden verlaten, en toen staken de drie volwassenen de open plek over en kwamen naar de plaats waar de kinderen verstopt zaten.

“Tante Allie,” zei Lucy-Ann blij. “Ik ben zo blij dat je er bent!” Ze rende naar mevrouw Cunningham toe en omhelsde haar.

Mevrouw Cunningham keek naar de kinderen om haar heen.

“Waar zijn jullie allemaal geweest?” vroeg ze. “Ik werd wakker en die mannen waren in de Dak Bungalow. En jullie waren allemaal weg!”

Philip lachte haar toe.

“Moeder, er is niets aan de hand,” verzekerde hij haar. “We zitten alleen midden in een avontuur. Dat is alles.”

Mevrouw Cunningham keek vragend naar Bill, maar die merkte dat niet. Hij was naar de Dak Bungalow aan het kijken en met Jim aan het fluisteren, die met Sowmya had gepraat. Plotseling keek hij op.

“We gaan naar de voorkant van het huis,” zei hij tegen de groep rondom hem. “De mannen blijken in de hal te zitten. We willen ze bekijken.”

Iedereen kwam overeind en op aanwijzing van Jim slopen ze door de struiken naar de voorkant van de Dak Bungalow. Aan de voorkant konden ze niet zo dicht bij de Dak Bungalow komen als aan de achterkant, omdat de open plek hier groter was. Jim slaakte een zucht.

“Bill, we gaan naar de veranda,” zei hij. “Ik wil in de hal kunnen kijken.”

Hij draaide zich naar de kinderen en de vrouwen.

“Jullie blijven allemaal hier tussen de struiken. Wat er ook gebeurt, jullie blijven hier. Hebben jullie dat begrepen?”

Iedereen knikte ten teken dat ze het begrepen hadden.

Bill keek naar Jack en Philip.

“Philip, Jack,” zei hij tegen de twee jongens. “Ik wil dat jullie direct naar Khitanpur gaan als hier wat gebeurt. Probeer ons niet te redden, maar ga er vandoor en haal de politie. Sowmya zal jullie de weg wijzen.”

Jack knikte, maar Philip vroeg.

“Jullie gaan toch alleen kijken?”

“Ja,” antwoordde Bill. “En we zullen voorzichtig zijn. Het is alleen voor het geval dat, dat ik dit zeg. Ik wil niet dat jullie betrokken raken.”

Nu knikte ook Philip.

“OK,” antwoordde hij. “Ik begrijp het.”

De twee mannen verdwenen. Vanuit hun schuilplaats tussen de struiken konden de kinderen ze naar de open plek zien sluipen en het dan aan de zijkant zien oversteken. Toen waren ze op de veranda. Voorzichtig slopen ze naar de ramen van de hal en vanaf de zijkant gluurden ze er doorheen, de Dak Bungalow in.

Minuten verstreken. Minuten waarin niets gebeurde. De twee mannen waren op de veranda. Ze keken en luisterden naar wat in de Dak Bungalow gebeurde. De kinderen en de twee vrouwen wachtten tussen de struiken. Het werd langzaam middag en de zon was hoog in de lucht geklommen. Het was warm, en de jungle werd stil vanwege de hitte. Alles leek zijn adem in te houden. Na een tijdje keek Jim Bill aan. Bill keek terug en knikte. Toen begonnen de twee mannen terug te sluipen.

Niet lang daarna waren ze weer bij de kinderen.

“Wat hebben jullie gezien, Bill?” vroeg Jack meteen.

Bill keek naar de kinderen om hem heen en vertelde.

“Er waren er vier,” zei hij. “Ze zaten in de hal en discussieerden met elkaar. Ze hebben ontdekt dat Jim en de kinderen er vandoor zijn, en waren erg boos. Ze discussieerden wat ze nu gingen doen.”

“Mo was erbij,” zei Jim somber. “Ik ben zo teleurgesteld in die man.”

“We moeten ze stoppen,” voegde Bill eraan toe. “Ze wisten ook van de slang, maar ze denken dat de slang onze vriend in het grijze pak gedood heeft. Ze weten nog niet wat echt bij de dolmen is gebeurd en dat hun vriend nog leeft.

“We moeten ze pakken voordat ze ontsnappen,” zei Jim.

“Ja,” antwoordde Bill. “We moeten ze pakken. Maar hoe doen we dat? We zijn maar met z’n tweeën – ik wil niet dat jullie betrokken raken, kinderen – en zij zijn met z’n vieren. En ze zijn in de Dak Bungalow waar je je overal kunt verstoppen. Hoe kunnen we ze ooit pakken?”

Iedereen werd stil. Ja, dat was een groot probleem. Als Jim en Bill de Dak Bungalow binnen zouden gaan, zouden de mannen makkelijk via de achterkant kunnen ontsnappen en in de jungle verdwijnen. Hoe konden ze ze ooit te pakken krijgen? Iedereen in de groep dacht hard na. Plotseling sloeg Philip zichzelf op de knie. “Ja, dat is het!” zei hij. “Ik heb een plan. Een fantastisch plan!” De jongen stond op en keek de groep rond. Zijn mond lachte en zijn ogen schitterden ondeugend. Iedereen vroeg zich af waar hij aan dacht.

“Ik weet wat we kunnen doen,” zei hij tegen de groep om hem heen. “Laten we die mannen op dezelfde manier pakken, als zij een paar nachten geleden bij ons geprobeerd hebben!”

Hoofdstuk 19. Philips plan

Door Nanine Kamp

De vier volwassenen en de vijf kinderen starden Philip niet-begrijpend aan. Wat bedoelde de jongen? Plotseling begon Bill te grijnzen.

“Philip, je bent geweldig,” zei hij. “Ja, dat doen we. Tenminste, als Jim het goed vindt.”

Jim wist nog steeds niet wat Philip had bedacht. Maar plotseling werd het hem ook duidelijk. Hij kreunde.

“Je bedoelt toch niet het vuur, hè?”

“Ja!” antwoordde Philip. “Natuurlijk bedoel ik het vuur. Laten we deze mannen precies zo uitroken als zij dat bij ons hebben geprobeerd!”

“Maar ze zullen door de gang ontsnappen, net zoals wij deden!” protesteerde Jack.

“Dat is onderdeel van het plan,” antwoordde Philip. “Wanneer de mannen in de passage zijn, gaat een van ons het huis binnen en sluit de toegang af. Dan zijn de mannen opgesloten!”

Jack schudde met zijn hoofd.

“En wat met de andere kant van de gang?” vroeg hij. “Die bij de dolmen?”

“Die is gesloten,” antwoordde Bill. “Jim sloot hem toen we er vandaan gingen. En ik ben er zeker van dat de mannen de klink in de gebeeldhouwde lotus bloem niet zullen vinden.”

Jim schudde met zijn hoofd.

“Mijn huis,” zei hij. “Na alle reparaties en schilderwerk dat ik heb gedaan. Weer opnieuw!”

“Maar,” zei Dinah. “De Dak Bungalow is van steen. Het zal niet afbranden. Het brandde toen ook niet af, en de mannen weten dat. Ze zullen nooit proberen te ontsnappen!”

Maar nu schudde Bill met zijn hoofd.

“Je hebt het mis, Dinah,” verklaarde hij. “Het was niet het vuur waarvoor we de gang in moesten vluchten. Het was de rook. Het huis was omgeven door rook, en het kwam door de kieren naar

binnen. Rook is giftig. Het doodt sneller dan dat de vlammen doen. De mannen weten dat. Ze zullen ontsnappen.”

Zoals altijd had Kiki het laatste woord.

“Polly zet de ketel op,” zei ze plechtig.

“Ja Kiki,” antwoordde Bill grijnzend. “Je hebt gelijk. We zullen de ketel opzetten. Op een prachtig, groot vuur.”

“Mijn huis,” kreunde Jim.

Het was een kwartiertje later. Jim had de jerrycan met benzine gehaald, die hij twee dagen geleden in Khitanpur had laten bijvullen, en de twee mannen hadden de benzine over de twee veranda's van de Dak Bungalow uitgeschonken. Ze hadden snel gewerkt. De mannen waren nog steeds binnen, maar Jim en Bill verwachtten dat ze spoedig naar buiten zouden komen. Het vuur moest dan branden!

In zijn schuur had Jim nog een andere, brandbare vloeistof gevonden. Dat goot hij samen met de benzine uit. Het spul leek op benzine, maar was donkerder en plakkeriger.

“Dit brandt heel lang en zal prachtig rook geven,” zei Jim tegen Bill. “Precies wat we nodig hebben.”

Nu was alles klaar, en Jim stak het vuur aan.

Vanuit hun schuilplaats tussen de struiken zagen de kinderen het kleine vlammetje door het gras rennen, het spoor van de uitgegoten benzine volgend. Precies zoals het een paar nachten geleden had gedaan! Niet lang daarna bereikte het vuur de twee veranda's. De mannen hadden hier meer benzine uitgeschonken, en de vlammen schoten omhoog.

Meteen werden de mannen in de Dak Bungalow gewaarschuwd. De kinderen konden hun geschreeuw in het huis horen. Ze waren erg verrast. Maar het was al te laat om de Dak Bungalow nog te kunnen verlaten. Het huis was door vuur omgeven. De vlammen schoten op in de lucht en likten aan de stenen. Een dikke, zwarte rook steeg omhoog. Jims spul werkte geweldig.

Tussen de struiken zaten de kinderen en de vier volwassenen en keken en wachtten. Zou hun plan werken? Zouden de mannen door de geheime gang ontsnappen? Ze hoopten het.

“Ik denk dat het tijd is dat ik naar binnen ga en de toegang tot de gang sluit,” zei Jim na een paar minuten. Het vuur brandde nog steeds, maar de man wist dat het nu niet lang meer zou branden.

“Bill, dek me alsjeblieft terwijl ik naar binnen ren.”

De twee mannen renden weg en verdwenen om de Dak Bungalow. Achter het huis was het vuur al laag geworden. Na een paar minuten waren ze allebei weer terug.

“Alles is OK,” rapporteerde Jim. “De Dak Bungalow was leeg. De mannen zijn de gang in gevlucht. En ik heb de ingang gesloten en ervoor gezorgd dat niemand het kan openen. Zelfs niet van de buitenkant. Philips plan heeft fantastisch gewerkt. De mannen zijn gevangen!”

De mannen waren gevangen! Iedereen glimlachte opgelucht. Dat was nog eens goed nieuws!

Een poosje later was het vuur gedoofd. Jim en Bill gingen het huis opnieuw binnen en zetten alle ramen open om de rook eruit te laten gaan. Toen kwamen ze naar de kinderen terug.

“Jullie kunnen spoedig de Dak Bungalow weer in,” vertelde Jim.

“Het is binnen wat roetig, maar gelukkig niet veel.”

“Hoorde je de mannen in de passage terwijl jullie binnen waren?” vroeg Jack.

Bill schudde met zijn hoofd.

“Nee,” antwoordde hij. “Het was allemaal stil. Misschien zijn ze door de gang naar het andere eind gaan wandelen.”

“Ja,” antwoordde Jim. “En daar zullen ze hun kale vriend vinden, keurig vast gebonden.”

Ik denk wel dat ze blij zullen zijn te zien dat hij nog in leven is.” De man wendde zich naar Bill.

“Ik denk dat het tijd is dat ik de politie ga halen,” zei hij. “Ik ga met de jeep naar Khitanpur. Ik zal niet lang weg blijven. En ik ben

er zeker van dat onze vrienden in de gang nog meer geïrriteerd zullen raken als ze ontdekken met wie ik terug kom.”

Hij glimlachte en draaide zich om om weg te lopen. Maar Bill hield hem tegen.

“Oh, Jim, kan je wat voor me doen?” vroeg hij.

Jim hield halt.

“Wat je maar vraagt, mijn vriend.”

Bill glimlachte.

“Bedankt,” zei hij. “Zou je alsjeblieft Allie met je mee willen nemen? Ik ben er zeker van dat ze genoeg heeft van dit avontuur in de jungle. Een ritje naar de stad en een ontmoeting met de politie zal haar goed doen.”

Allie glimlachte naar haar man. Hoe juist had hij dit geraden! Op dit moment was ze deze jungle, en de Dak Bungalow, en alles wat hier gebeurde, helemaal zat. Ze verlangde er naar in de bewoonde wereld terug te zijn.

Jim knikte.

“Natuurlijk,” zei hij. Hij stak zijn hand naar Allie uit en hielp haar overeind.

“Kom maar met me mee, mevrouw. We zullen naar een doodnormale stad gaan, waar alles OK is.”

Jim en mevrouw Cunningham verdwenen. Bill zocht zijn zakken door en vond zijn pijp. Hij nam hem, vulde hem en stak hem toen aan. Kleine cirkels van rook stegen omhoog.

“Je zou wel zeggen dat ik er na al dat vuur wel genoeg van zou hebben, maar jullie weten niet hoe blij ik ben dat ik deze pijp eindelijk rustig kan roken.”

Hij keek de cirkel van kinderen om hem heen rond en stopte toen bij Krish.

“Wel,” zei hij tegen de jongen. “Nu vertel je ons alles wat hier is gebeurd. Begrijp je me goed? Ik wil alles horen.”

Krish schraapte zijn keel. Maar hij knikte. Nogmaals schraapte hij zijn keel. Hij vond het moeilijk om te beginnen. Maar toen vond hij de woorden.

“Denk alsjeblieft niet dat ik tegen jullie gelogen heb, een paar nachten geleden,” zei hij tegen Bill en de anderen. “Dat heb ik niet. Ik ben de achterkleinzoon van de Raja die ooit deze grond bezat, en ik ben hier om de ketting te vinden die nog steeds eigendom van onze familie is.”

“Heb je hem gevonden?” vroeg Bill kort.

Langzaam knikte Krish van ja.

“Ja, ik heb hem gevonden,” antwoordde hij. “Hij zat in een gebeeldhouwde lotus bloem van de geheime gang.”

“Oh!” zei Lucy-Ann een beetje teleurgesteld. “Wees de straal de plek aan?”

Weer knikte Krish.

“Ja, dat deed hij. En ik kan jullie vertellen dat het een prachtig gezicht was, die straal die van steen naar steen door de gang kaatste.”

“Wanneer vond je de ketting?” vroeg Bill streng. “Ik denk dat het in de ochtend van de dag voordat wij gingen is geweest. Toen je in de nacht wegsloopt.”

Krish werd nu erg verlegen. Hij durfde nauwelijks naar Bill te kijken.

“Ja,” antwoordde hij.

“Waarom heb je niet op ons gewacht?” vroeg Bill langzaam.

“Omdat,” antwoordde Krish. “Omdat ik jullie niet in gevaar wilde brengen. Het is alleen mijn zaak, niet die van jullie. En ik wilde niet dat jullie door mijn doel iets overkwam. Ik had me voorgenomen ertussen uit te gaan zodra ik de ketting had gevonden. Ik had het ook bijna gedaan, maar toen ontdekte ik dat de problemen niet over zouden gaan als ik zou verdwijnen.

“Wat bedoel je?” vroeg Bill op zijn hoede. “Spreek op, jongen.”

“Nou, er is die handel waar ik niets vanaf wist,” antwoordde Krish. “De activiteiten die hier op dit land gebeuren. Werkelijk, ik had er geen idee van.”

Opnieuw viel hij stil. Maar plotseling kwam Sowmya ertussen.

“Nu weet ik over welke ketting je praat,” zei ze tegen Krish. “Het is de Lakshmi-ketting. Heb ik gelijk?”

Krish antwoordde niet, maar knikte in plaats daarvan.

“Die ketting hoort bij deze omgeving!” zei Sowmya een beetje geprikkeld. “Hij is hier al tientallen jaren. Je hebt het recht niet hem weg te nemen!”

Bill kwam tussenbeide.

“Blijf alsjeblieft rustig,” zei hij tegen Sowmya. “Vertel ons liever wat die ketting voor jou betekent.”

De vrouw gehoorzaamde Bill en probeerde weer kalm te worden. “Lakshmi is de godin van de rijkdom,” begon ze haar verhaal. “Ze is diegene die de mensen in hun zakelijke activiteiten helpt. Er wordt verteld dat een van haar kettingen hier begraven is, en we geloven dat hij onze streek zijn rijkdom geeft. Khitanpur was een bloeiende, kleine stad, nog niet zo lang geleden; waar een hoop bedrijvigheid heerste. Helaas is de bedrijvigheid afgenomen. Als je de ketting nu weghaalt, valt het helemaal stil.”

Bill luisterde naar Sowmya en dacht diep na. Toen ze klaar was, zei hij niet meteen wat, maar bleef nadenken. Toen draaide hij zich naar Krish.

“Maar dat is niet waar deze mannen achterheen zaten, nietwaar?” vroeg hij aan de jongen. “Er is meer.”

Krish knikte.

“Ja, er is meer,” antwoordde hij. “Ik ontdekte dat met het afnemen van de handel in Khitanpur, een andere handel opkwam en door de jaren heen sterk is gegroeid. Een gouden handel, die veel opbrengt.”

Bill knikte.

“En Mohinder heeft er iets mee te maken,” zei hij.

Krish knikte.

“Mohinder is de man achter deze handel,” antwoordde hij. “Hij organiseert de rituelen en een flink deel van het geld gaat naar hem, omdat hij de bewaarder van dit gebied is en zijn toestemming voor de rituelen moet geven.”

“Rituelen?” vroeg Jack. “Wat voor rituelen?”

Krish draaide zijn hoofd naar de jongen.

“Rituelen om succes in zaken te hebben,” antwoordde hij.

“Rituelen om Lakshmi’s steun te krijgen. Geloof me, Mohinder is een rijk man van ze geworden.”

Dus dat was de situatie! Niemand zei iets terwijl ze allemaal het nieuws verwerkten dat ze zojuist hadden gehoord.

Bill was de eerste die zijn mond weer opendeed.

“Maar de ketting is van jou.”

“De ketting is zeker weten van mij,” bevestigde Krish. “Maar ik vind het niet erg als het hier blijft. Alles wat ik wilde, was het terugvinden. Nu me dat is gelukt, ben ik tevreden. Als de ketting hier blijft en de streek hier zijn rijkdom blijft geven, dan ben ik gelukkig. Alles wat ik wil, is dat er voor wordt gezorgd dat het niet wordt gestolen, of opnieuw wordt uitgebuit.”

“Nou, dat lijkt me niet al te moeilijk,” zei Bill.

Sowmya haalde opgelucht adem.

“Ik hoop dat deze streek zijn rijkdom terug krijgt,” zei ze.

“Khitampur verdient het een levendige stad te zijn.”

“Waar is de ketting nu?” vroeg Lucy-Ann. “Ik zou hem graag willen zien.”

Krish wees naar de Dak Bungalow die aan de andere zijde van het grasveld stond, met zijn ramen allemaal open.

“Hij is in de Dak Bungalow. Gelukkig had ik hem niet bij me toen de mannen me grepen. Verwacht er niet te veel van. Hij is niet zo uitbundig, en de tijd heeft hem ook dof gemaakt. Maar voor mij is deze ketting erg waardevol.”

Sowmya knikte.

“Ja,” zei ze. “De ketting is erg waardevol. Voor ons ook.”

Bill keek naar de Dak Bungalow.

“Wel, ik denk dat de rook nu wel verdwenen zal zijn,” zei hij.

“Laten we naar binnen gaan en de ketting eens bekijken. En daarna zorgen we voor wat eten voor onszelf. Ik weet niet hoe het met jullie is, maar ik heb al weer honger.”

“Oh ja, ik ook,” zei Lucy-Ann. “Ik ben blij dat we naar binnen kunnen.”

Ze stond op en nam Bills hand.

Nu stond iedereen op.

“Als de mannen uit de passage zijn, moet je ons maar eens de straal wijzen, en de lotus waarin de ketting was verstopt, Krish,” zei Philip. “Ik zou dat graag willen zien.”

Krish glimlachte.

“Ik denk dat ik de ketting daar terug stop,” zei hij. “Hij is daar goed verborgen. Alleen wij weten de plek. En we zullen het geheim houden. We kunnen de toegangen tot de gang afsluiten om er nog meer zeker van te zijn dat de ketting veilig is. En dan zal Khitanpur zijn ketting hebben, en alle mogelijkheden om weer een welvarende stad te worden.”

“Maar eerst hebben we lunch,” klonk Bills stem. “Waar wachten jullie op? Kom op allemaal!”

Hoofdstuk 20. Alles eindigt goed

Door Nanine Kamp

Ze gingen allemaal terug naar de Dak Bungalow en gingen er naar binnen. Er hing nog een vage geur van rook, maar voor de rest leek alles in orde. Sowmya wendde zich naar Jaya en wilde haar plannen voor het opruimen van de roet vertellen, maar Jaya bleef koppig naar Krish kijken.

“Waar heb je de ketting verstopt?” vroeg Jack aan de jongen.

“Kan je het ons laten zien?”

Krish knikte met zijn hoofd in de richting van de keuken en ging naar de deur. Iedereen keek verbaasd. In de keuken? Ze hadden nooit verwacht dat de ketting daar zou liggen!

Nieuwsgierig volgden de kinderen Krish. Ze gingen de keuken binnen en zagen Krish op de tegels aan de muur drukken. Toen opende een van hen plotseling! Achter de loszittende tegel kwam een kleine holte tevoorschijn. De kinderen keken er verrast naar. “Hemel, een geheime bergplaats!” riep Philip uit. “En we wisten daar niets van. Krish, hoeveel geheimen heeft dit huis nog meer?”

Krish glimlachte mysterieus en stopte zijn hand in de bergplaats.

Uit de geheime holte kwam een papieren keukenzak die nieuw leek. Zeker had Krish deze recent van de stad meegenomen, gevuld met voedsel. Maar nu diende het als bescherming voor de ketting binnenin. De jongen opende de zak en haalde voorzichtig de inhoud eruit. Iedereen keek in nieuwsgierigheid en met bewondering naar het juweel dat nu in Krish' handen lag.

Zoals de jongen had verteld, zag de ketting er wat gewoontjes uit. Het was gemaakt van zilver dat door de jaren heen dof geworden was. Het sierraad bestond uit grote bollen die door kleinere bollen met elkaar waren verbonden. Hoewel de bollen dof waren, konden de kinderen zien dat in de grote ervan afbeeldingen waren gegraveerd, en dat op sommige plekken stukjes van een ander metaal waren gebruikt om de afbeeldingen te verrijken. Het was duidelijk dat de ketting lang geleden door vakmensen was

gemaakt; en ondanks zijn dofheid zag het er indrukwekkend uit. Iedereen was stil.

“Dit is de ketting die de godin van de rijkdom aan een sterfelijke prinses heeft gegeven,”

zei Krish. “De ketting dat al eeuwenlang een familie-erfstuk is. Ik ben blij dat ik het terug gevonden heb.”

De jongen streek liefdevol over de ketting en stopte het toen weer voorzichtig in de zak. Hij legde de zak weer in de holte. Toen drukte hij op de losse tegel totdat het weer terug op zijn plaats zat. De kinderen keken naar de gesloten tegel. Ze konden niets ontdekken dat hun zou vertellen dat deze tegel een geheime holte verborg. Krish draaide zich naar de kinderen om.

“Ik ga lunch klaarmaken,” zei hij.

Ze waren bezig met de lunch toen ze plotseling stemmen hoorden die luider en luider werden. Ze dachten allemaal eerst dat de stemmen uit de geheime gang beneden kwamen, en dat de mannen teruggekomen waren. En ze werden wat bang. Maar tot ieders opluchting bleken de stemmen van buiten te komen. Jim was terug. En hij had een tiental forse politie-mannen meegenomen. De mannen kwamen de Dak Bungalow binnen, en plotseling was het huis vol activiteit. Bill stond op en verdween naar de hal, maar tot hun teleurstelling moesten de kinderen in de keuken blijven. De zaken werden nu serieus. In de keuken wachtten ze ongeduldig. Ze hoorden allerlei geluiden van de hal komen: stemmen klonken, en commando's werden gegeven. Voetstappen liepen rond. Na enige tijd verdwenen de geluiden en het huis werd weer stil. De kinderen vermoedden dat iedereen nu in de gang was. Het werd weer rustig in huis. Maar plotseling klonk het geluid van schoten! Angstig en verschrikt keken de kinderen elkaar aan. Een vuurgevecht in de gang! Ze hoopten dat alles in orde was.

“Pop!” zei Kiki meteen, en deed het geluid van een pistoolschot na.

“Pop, pop, bang!”

“Stil, Kiki,” waarschuwde Jack.

Hij, Philip en Jaya stonden bij de keukendeur en probeerden elk geluid te horen. Op het moment hoorden ze niets. Alles was weer rustig geworden.

Maar na enige tijd kwamen het geluid van stemmen weer terug. De kinderen wachtten ze op met grote nieuwsgierigheid, maar ook een beetje met angst. Van wie waren de stemmen? Waren ze van Jim en de politiemannen? Of was het de slechte mannen gelukt ze te overmeesteren?

“Wat horen jullie?” vroeg Dinah ongeduldig aan de drie kinderen bij de keukendeur. Zelf had het meisje er ook graag willen staan. Maar ze paste er niet meer bij. De ruimte bij deur was vol met Philip, Jack en Jaya. En zo zat ze nog aan de eettafel. Ze brandde van nieuwsgierigheid.

“Wat gebeurt er?” vroeg ze nogmaals. “Vertel me alsjeblieft wat jullie horen?”

Maar de jongens konden er nog niet veel van maken.

“Ssst,” zei Philip. “Laat ons luisteren.”

Plotseling opende de keukendeur. Aan de andere kant stond Bill. Hij lachte luid toen hij de drie verschrikte gezichten voor hem zag. “Zo, stelletje luistervinken,” zei hij terwijl hij binnenkwam en de deur achter hem weer sloot. “Ondeugende kinderen. Wel, ik denk jullie blij zullen zijn te horen dat alles goed gegaan is.”

Alle kinderen, en ook Sowmya haalden opgelucht adem.

“Zijn de mannen gevangen genomen?” vroeg Lucy-Ann.

Bill glimlachte.

“Ja, dat zijn ze. Zijn jullie nog niet klaar met jullie lunch? Kom, dan gaan we terug naar de tafel. Terwijl we onze lunch voortzetten, zal ik jullie alles vertellen.”

Bill vertelde wat er was gebeurd. De mannen waren inderdaad naar het andere eind van de gang gegaan. Daar, aan het andere eind, hadden ze hun makker gevonden en ze hadden hem losgemaakt. Om de een of andere reden hadden de mannen daarna besloten weer terug naar de Dak Bungalow te gaan. En zo hadden Jim en de politiemannen ze halverwege in de gang ontmoet. De

schoten die de kinderen hadden gehoord, waren van de pistolen van de politiemannen geweest, toen een van de mannen terug naar de dolmen probeerde te rennen. De kogel had de man in zijn been getroffen en hij was nu gewond. Een dokter zou spoedig komen. Na het schietincident had de politie geen moeite meer gehad de mannen te overmeesteren.

“Ze zijn nu in de hal,” zei Bill. “Ze zullen spoedig worden weggebracht.”

Uit de hal kwam nog steeds het geluid van stemmen. De kinderen hadden graag willen kijken wat daar allemaal gebeurde, maar Bill hield hen in de keuken. Na een tijd stierven de stemmen weg, en het werd stil. Jim kwam de keuken binnen.

“Het is voorbij,” zei hij terwijl hij op een lege stoel ging zitten.

“De politie is terug naar Khitanpur en ze hebben de mannen meegenomen. Mohinder ook. Ik probeerde met hem te praten, maar de man bleef stil. Ik ben bang dat ik naar een nieuwe bewaarder uit moet kijken.”

“Het spijt me heel erg dat ik jullie dit allemaal aangedaan heb,” zei Krish plotseling. Eindelijk zei hij iets. Na het tonen van de ketting was hij weer teruggevallen tot zijn gewoonlijke stilte. Het was nog altijd vreemd, maar de kinderen raakten er langzaam aan gewend. Jim keek naar de jongen die aan het ander eind van de keukentafel stond. Hij scheen over iets na te denken, maar hij zei er niets over. In plaats daarvan zei hij:

“Het is niet jouw fout, jongen. We hebben ze nu in ieder geval te pakken. Hopelijk verloopt de rest van de vakantie vredig.”

Tot Jims opluchting verliepen de rest van de vakantiedagen inderdaad vredig. Nu alle gevaar verdwenen was, mochten de kinderen op eigen houtje de jungle in. Ze waren hier opgelucht over. Vooral Jack en Philip die nu eindelijk het dierenrijk van de jungle konden gaan ontdekken. De twee jongens maakten lange tochten en vermaakten zich uitstekend. Op sommige trips vergezelden Jim hen, en de twee jongens waren altijd blij met zijn gezelschap want de man wist een heleboel van het leven in deze

streek. Hij leerde de twee jongens erg veel. Jack zag enorm veel prachtige vogels, en schoot met zijn fotocamera veel mooie foto's. De jongens hadden op een keer veel plezier met Kiki en een grote troep parkieten die duidelijk verrast waren een papagaai zoals Kiki te treffen. De parkieten naderden de papagaai nieuwsgierig om haar te onderzoeken, en Kiki werd een beetje nerveus van al die kleine, groene vogels die rond haar heen vlogen. Ze begon naar ze te krijsen.

“Veeg je voeten!” riep ze naar de parkieten. “Snuit je neus!” Maar de parkieten veegden hun voeten niet, en snoten ook niet hun neus. In plaats daarvan bleven ze om de papagaai heen vliegen. De dapperen onder hen dichterbij en dichterbij komend. “Bang!” zei Kiki plotseling, en deed meteen daarna het geluid van een pistoolschot na. Dat hielp, tot haar opluchting. Meteen vloog de hele groep parkieten geschrokken weg, en verdween in de bomen.

Maar de parkieten waren nieuwsgierig. En het was maar een paar seconden later dat de eersten alweer terugkwamen! Kiki zag ze komen en vond het helemaal niet leuk.

“Grrr,” gromde ze boos naar de naderende parkieten. Ze klonk als een hond.

Nog paar vogels kwamen dichterbij.

“Grrr,” gromde Kiki opnieuw, nu een stukje luider.

Maar de parkieten vonden dit grommen niet erg.

Kiki werd erg geïrriteerd van deze plakkerige vogels die niet leken te luisteren. Boos maakte ze opnieuw het geluid van een pistoolschot en opnieuw werkte het. Alle parkieten vlogen weg, en waren opnieuw verdwenen.

Maar weer was het maar een paar seconden later dat de eerste parkiet weer terugkwam..

Maar nu wist Kiki wat ze moest doen, en ze begon er een spelletje van te maken. Ze zette haar borst op en keek trots naar de parkieten om haar heen die haar weer probeerden te benaderen.

“Polly-golly,” zei ze vriendelijke tegen de nieuwsgierige parkieten.

“Polly-golly.”

En de parkieten kwamen dichterbij.

“Polly-golly,” zei Kiki opnieuw. Ze probeerde de vogels duidelijk naar haar toe te lokken. En de parkieten kwamen nader.

Toen liet Kiki haar pistool weer horen, en weer verdwenen al die groene vogels haastig naar de bomen. Achter hen kakelden de papagaai luid en had veel plezier van haar streek. In hun schuilplaats konden Philip en Jack hun lachen ook niet inhouden. De twee jongens moesten veel moeite doen om bij dit alles stil te blijven. Die Kiki!

Krish liet de kinderen zien waar hij de ketting had gevonden.

Helaas kon hij hen niet meer de lichtstraal laten zien. De dagen waren voorbij gegaan, en de zon was nu niet meer op de juiste hoogte. Maar hij kon ze nog wel de verstopplek tonen.

Vergezeld door alle vijf kinderen, en door Kiki en Rikki natuurlijk, klom de jongen de passage in en leidde de kinderen naar de beeldhouwde afbeelding op de muur van Saraswati met de pauw.

“Zei ik het niet!” riep Lucy-Ann uit toen ze de afbeelding zag. “De pauw had er iets mee te maken.”

“Ja, inderdaad,” zei Krish. “De straal kwam kaatsend door de gang, en viel op een van de ogen van de pauw. Ik weet niet meer welke het was.”

“De godin zit op een lotus bloem, een enorme!” ontdekte Lucy-Ann plotseling. “Krish, zei je niet dat je de ketting in een lotus bloem had gevonden? Was het deze?”

De jongen schudde met zijn hoofd.

“Nee, het was niet de grote,” antwoordde hij. “Het is deze kleinere.”

De jongen bukte naar een kleine lotus bloem, die iets onder de grote lotus bloem was beeldhouwd.

“De straal wees naar dit kleine bloemblaadje rechts,” ging Krish door met vertellen. “Ik trok aan het blad, en het grootste blad van de lotus bloem opende.”

De jongen trok aan het kleine bloemblaadje waarnaar de straal had gewezen, en de kinderen zagen hoe het voorste blad van de lotus bloem – de grootste – zich opende. Een kleine holte kwam tevoorschijn.

Krish wees naar de holte.

“In dat gat vond ik de ketting,” zei hij trots.

Alle kinderen keken het gat in. Het was er nu leeg, maar de kinderen konden zich makkelijk voorstellen hoe de ketting daar gelegen moest hebben.

“Het is een goede verstopplek,” merkte Jack op. “Een geheime holte, verborgen in een geheime gang. Geen wonder dat niemand de ketting kon vinden, totdat de werkelijke erfgenaam het deed.”

Krish glimlachte verlegen.

“Ik moet zeggen dat het dankzij jullie is dat ik het heb gevonden. Ik ben jullie erg dankbaar voor jullie hulp.”

De jongen haalde een zak uit een van zijn zakken tevoorschijn. De kinderen herkenden het meteen. Het was de papieren zak waarin de ketting zat.

“Ik leg de ketting terug op zijn plaats,” verklaarde Krish. “Het is hier goed verstopt. Niemand weet van deze geheime bergplaats, behalve wij. En wij houden het allemaal geheim, nietwaar?”

“Dat doen we zeker,” antwoordde Philip meteen. “We beloven je dat we niemand over deze plaats vertellen. Het is ons geheim.”

Voorzichtig haalde de jongen de ketting uit de zak. Iedereen bewonderde het sierraad nog eens. Toen legde de jongen de ketting in de holte en sloot het blad van de lotus bloem.

“Hier verstopt zal de ketting zijn rijkdom aan de streek blijven geven,” zei hij toen het bloemblad was gesloten. “Ik hoop dat Khitanpur spoedig weer welvarend zal zijn.”

De dagen van de vakantie gingen sneller en sneller en alle kinderen verloren de tel. Maar het eind kwam onvermijdelijk in zicht.

“Kunnen jullie geloven dat we met vandaag nog maar vijf dagen hier hebben?” vroeg Lucy-Ann op een morgen aan het ontbijt.

“Komende vrijdag vliegen we terug. Hoe snel de dagen gegaan zijn! Ik moet zeggen dat ik niet naar vrijdag uitkijk. Ik zal het niet leuk vinden afscheid van hier te moeten nemen.”

Iedereen was het met Lucy-Ann eens. Ze hadden een fantastische tijd in de jungle gehad.

“De Jungle van Avontuur,” zei Jack met schitterende ogen. “Ik zal het avontuur dat we hier hebben beleefd nooit vergeten. Die mannen die ons bijna ontvoerden, en de geheime gang met de twee gebeeldhouwde afbeeldingen van Saraswati, en het raadsel...!”

Philip streelde Rikki die op zijn schoot was geklommen.

“Weet je al wat je met hem gaat doen?” vroeg Dinah aan haar broer, Rikki bedoelend.

Ze hoopte half dat Philip het kleine dier niet naar Engeland mee zou nemen. Hoewel het meisje wel van Rikki hield, vond ze het geen fijne gedachte hem thuis in Engeland te hebben.

Maar tot haar opluchting had ze geen reden bang te zijn.

“Ja,” antwoordde Philip. “Ik heb met Jim gepraat, en we hebben afgesproken dat ik Rikki zijn vrijheid terug geef. Hij verdient de kans om terug naar de jungle te gaan. Maar als hij niet meer in de jungle wil leven, dat kan hij naar de Dak Bungalow komen en dan zal Jim voor hem zorgen.”

Lucy-Ann slaakte een opgeluchte zucht.

“Ik ben blij dat Rikki een thuis zal hebben,” zei ze. “Maar ik weet dat hij je zal missen, Philip.”

“Ik ga hem ook missen,” antwoordde Philip. “Maar ik ben ervan overtuigd dat hem zijn vrijheid teruggeven en hem hier in de jungle achterlaten het beste is dat ik voor hem kan doen.”

“Oh ja,” antwoordde Lucy-Ann snel. “Ik ben het met je eens. Het was vreselijk die dieren in die kleine hokjes te zien, daar in Bangalore. Ik hoop dat Rikki nooit meer door zulke mannen gepakt wordt.”

“Dat zal hij niet,” verzekerde Philip haar. “Hij is sindsdien volwassen geworden. Ik ben er zeker van dat hij uit hun handen zal blijven.”

“Weten jullie wat met Krish is gebeurd?” vroeg Jack. Hij heeft deze morgen continu een grote glimlach op zijn gezicht.

De kinderen waren aan de stilte van de Indiase jongen zo gewend geraakt dat ze vaak vergaten dat hij in de buurt was en de neiging hadden te praten alsof hij er niet was. Ze waren erg verbaasd toen Krish de vraag ditmaal zelf beantwoordde.

“Jim heeft me de baan als bewaarder van zijn grondgebied aangeboden,” vertelde hij de kinderen gelukkig. Het gezicht van de jongen stond gelukkig en zijn ogen schitterden.

“Hij heeft me als kok niet meer nodig als jullie terug naar Engeland gaan, en ik was bang dat ik deze plek zou moeten verlaten. Maar nu heeft Jim me deze baan aangeboden en kan ik hier blijven. Ik ga in Mohinders hut wonen, en zal Jims land bewaken. En ik kan meteen ook Lakshmi’s ketting bewaken en ervoor zorgen dat niemand meer profijt uit mijn erfenis haalt. Ik ben erg gelukkig. Na alle jaren is mijn familie eindelijk terug op deze grond.”

De kinderen luisterden naar de jongen en waren blij voor hem. Ze konden hem niet goed als bewaker voorstellen, om eerlijk te zijn. Dun en plechtig als hij was. Maar ze vonden toch dat Jim een goede keus gemaakt had.

Philip wendde zich naar Dinah.

“Wat gaat met Jaya gebeuren?” vroeg hij.

Tijdens de vakantie hadden de drie meisjes een boel tijd met elkaar doorgebracht. In haar gebrekkig Engels had Jaya Dinah en Lucy-Ann een heleboel over het Indiase leven en de cultuur verteld. Ze hadden allemaal veel plezier gehad. Voor Sowmya was Jaya een plaag geweest. Het was het meisje gelukt onder bijna al haar taken uit te komen. In het begin was Sowmya iedere keer erg boos geworden, maar later had ze het opgegeven. En Jaya had van haar tijd met de twee Engelse meisjes genoten. Ze begreep Philips vraag en trok een verdrietig gezicht.

“Ik ga jullie missen,” zei ze ernstig.

“Jaya gaat terug naar haar moeder,” antwoordde Lucy-Ann voor Dinah. “Ze heeft ons verteld dat ze liever bij ons wilde blijven.

Als ze oud genoeg is, komt ze naar Engeland om ons op te zoeken.”

“Ze is dan welkom,” maakt Dinah Lucy-Anns verhaal af met een strenge blik naar Philip.

Jim kwam de keuken binnen.

“Goedemorgen allemaal,” zei hij vrolijk. “Heeft iedereen goed geslapen?”

“Jim! Waar ben je geweest?” vroeg Bill verbaasd. “Ik miste je deze morgen in de Dak Bungalow.”

Jim glimlachte.

“Ik ben naar Khitanpur gereden,” antwoordde hij. “Onder andere heb ik met de politie gesproken. Alle mannen hebben bekend, en hebben hun verhaal verteld. Delen ervan kenden we al. Maar het was interessant te horen hoe Mo tot zijn daad gekomen was. Ik leerde dat hij niet zo te vertrouwen is als ik altijd had gedacht. De politie ontdekte dat hij ook andere zaakjes had lopen. Ze waren dus blij dat ze hem hadden. En ik ben blij dat het niet was dat ik Mo te weinig voor zijn werk betaalde en dat hij daarom deze business was begonnen.”

Jim viel stil terwijl de anderen naar hem keken. Ze konden zien dat de plotselinge wijziging in Mohinders karakter de man geraakt had.

“Alles is tot een goed einde gekomen,” zei Lucy-Ann plotseling terwijl ze tevreden keek. “Maar oh, hoe haat ik het alles hier komende vrijdag te moeten verlaten!”

Het meisje wendde zich tot Bill.

“Bill, kunnen we niet nog een paar weken langer blijven?” vroeg ze. “Alsjeblieft, zeg ja.”

Bill glimlachte en woelde door Lucy-Anns haar.

“Het spijt me dat ik je moet teleurstellen, meisje. Maar je school begint over twee weken,” zei hij. “En je weet hoeveel werk je moeder altijd heeft om vier kinderen voor het nieuwe schooltrimester klaar te maken. Nee, het spijt me, maar we moeten echt naar huis komende vrijdag.”

“Maar jullie kunnen de volgende vakantie terugkomen,” zei Jim.
“Jullie zijn hier altijd welkom.”
“Oh ja!” antwoordde Lucy-Ann en haar gezicht werd vrolijk.
“Bedankt, Jim. Ja, dat doen we. We komen terug. En dan zullen we iedereen weer zien: jij, Krish, en jij, Jaya, en Rikki.”
“En de ketting, en de geheime gang, en de twee gebeeldhouwde Saraswati’s,” voegde Philip er met een grijns aan toe. “En de dolmen.”
“En Kiki zal blij zijn de parkieten weer te zien,” zei Jack. Iedereen moest lachen. De jongens hadden van Kiki’s avontuur met de parkieten verteld.
“Leve de koning,” zei Kiki plechtig. Zij wilde altijd het laatste woord hebben. Ze zette haar borst op. “Polly zet de ketel op.” Jim hief waarschuwend een vinger naar de papagaai op.
“Denk erom,” zei hij tegen haar. “Dat nooit meer!”

--- Einde ---